SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

(Les aventures du faucon noir)

Traducere: E. STEGER

Editura Danubiu, 1941

CAP. I
GENTLEMANUL-SPĂRGĂTOR

Zgomotul reîncepu.

Cynthia, în obscuritate, nu distinse nimic în jurul ei. Se aşeză pe pat. Era sigură că în cameră se mai afla cineva. Simțea aerul rece al nopții, care venea prin fereastra şi atunci înțelese...

Probabil că era vreun hoț.

Aştepta, neîndrăznind nici să se mişte, nici să strige. Ce trebuie să facă o femeie când un spărgător pătrunde, în mijlocul nopții, la dvs.? Era prima ei experiență de acest gen.

Ea nu aşteptă prea mult. Cineva se mişcă în stânga patului ei şi apoi o voce suavă şi politicoasă, dar hotărâta, îi spuse:

— Regret foarte mult că vă deranjez, lady Tremayne, dar sunt obligat s-o fac. V-aş fi foarte recunoscător dacă veți binevoi a-mi da cheia de la caseta dvs. De bijuterii.

Farmecul era rupt. Cynthia izbucni în râs, un râs nervos care era o destindere după tensiunea ultimelor minute. Căci în oricare altă circumstanță, faptul de a fi luată drept aceia Sybil Tremayne, a cărei purtare era o provocare flagrantă a bunelor moravuri şi a moralei, mai curând ar fi contrariat-o decât ar fi făcut-o să râdă.

Îşi recapătă deci siguranța.

— Sunt dezolată, domnule spărgător, dar mă tem că ați făcut o confuzie. Nu sunt lady Tremayne.

— Dumnezeule! exclamă străinul pe un ton extrem de politicos. Nu prea mă înşel, dar vă cred pe cuvânt. Pot ştii cu cine am onoarea să vorbesc?

Acest incident, alarmant la început, lua turnura unei aventuri extraordinare pentru tânăra fata.

— Numele meu este Cynthia Holgate, răspunse ea şi toate bijuteriile pe care le posed sunt închise într-o mică casetă la mine acasă,la Londra.

— Bună seara, miss Holgate, sau mai curând bună ziua. Ceea ce vreau să vă întreb vă va plictisi teribil şi chiar eu sunt

foarte jenat. Poate veți fi atât de bună să-mi indicați camera pe care o ocupă lady Tremayne?

— Sincer spus, nu ştiu. Tot ceea ce ştiu, este că ea trebuia să locuiască în aceasta cameră, dar, în ultimul moment, mi-a fost dată mie. Până azi după masă, nu ştiam dacă voi putea veni să petrec week-end-ul aici.

În acest interval, ea reuşi să distingă silueta omului, care era în picioare lângă patul ei. Fata încercă să-i zărească obrazul, dar acesta era tot atât de întunecos ca şi restul personajului, ca şi toți spărgătorii de clasă înaltă, care se respectă, el purta o mască.

— Cine sunteți dvs.? întrebă ea.

Întrebarea fu primită cu un râs discret, tot atât de plăcut de ascultat ca şi vocea distinsă a aceluia care vorbea.

— Scumpă domnişoara, cine aş putea fi dacă nu Vulturul Negru?

Vulturul Negru! Era deci vorba de o răzbunare. Ce aventură! Să primeşti vizita celui mai celebru criminal al epocii, a proscrisului care dobândise un renume internațional, în urma isprăvilor sale extraordinare.

Vulturul Negru, banditul care uimise Scotland Yardul, în ultimii trei ani şi ale cărui isprăvi deveniseră legendare. Vulturul Negru. gentlemanul-spărgător, care unea farmecul unui Charles Wyndom cu abilitatea unui Arsene Lupin, eroul legendar ale cărui isprăvi de elită făcuseră să râdă întreaga Europă.

Şi ea fu sigură că era adevărat. Era sigură că nu-i vorba de o glumă proastă din partea vreunuia dintre invitații lui Sir Edmund Thursby.

Îşi uitase complet frica şi era perfect stăpână pe ea.

— Sunt foarte onorată, spuse ea.

— Eu de asemenea, sunt onorat de încrederea dvs., miss Holgate. Nu prea am timp de pierdut în profesiunea mea şi, vai, va trebui să plec.

Ea se auzi răspunzând fără ezitare:

— Desigur.

— Să nu mă considerați prea indiscret, dar de ce va găsiți în această casă?
— Sunt invitată.
— O ştiu. Dar nu semănați, bandei lui Edmund Thursby. Am onoare de a calomnia pe cineva, dar ar trebui să ştiți ce reputație are.
Dacă ar fi cedat tentației, Cynthia s-ar fi trântit pe pernă şi ar fi izbucnit în râs. Era într-adevăr prea comic acest spărgător, acest liber-cugetător care poza în cenzor al moralei altora.
— Am fost în aceiaş clasă cu Joyce Thursby şi de atunci am rămas mai mult sau mai puțin prietene. Dar mărturisesc că cea mai mare parte dintre oamenii de aici sunt mai curând…
— … Străini pentru dvs., sugeră vizitatorul nocturn.
— Ei bine, da. Dar plec luni dimineață.
Spărgătorului i se păru că vocea interlocutoarei sale se apropiase. Dar, poate, îşi aplecase el capul.
— Dacă aveam o altă meserie decât aceia de hoț, miss Holgate, v-aş fi cerut – şi vă rog să mă credeți că aş fi făcut această cerere pe cât de umil şi de curtenitor ar fi fost posibil – să nu acordați marele privilegiu şi marea onoare de a vă revedea. Dar îmi dau seama că există limite în toate, chiar în societatea noastră modernă. Scuzându-mă încă odată pentru incalificabila mea conduită, vă spun adio.
Extraordinară stare sufletească, dar Cynthia nu dorea ca el să plece. Vocea o fascina. Ansamblul circumstanțelor care înconjurase vizita lui şi, totodată, dorința de a afla câte ceva asupra ciudatei personalități a faimosului spărgător o făcu să i se urce sângele în obraz, când îşi aminti aceasta, în zilele următoare.
— Desigur, înțeleg că timpul vă este prețios, spuse ea fără ironie, dar înainte de a pleca, aş vrea să vă pun una sau două întrebări. Aş vrea să ştiu – fata vorbea foarte repede – ceva asupra dvs. Sunt nespus de curioasă de a afla cum izbutiți totdeauna să scăpați din mâinile…
— De ce nu spuneți cuvântul, miss Holgate? Vreți să vorbiți

despre poliție. Ei bine, este suficient să ai o inteligență mijlocie să-ți poți controla nervii – acest factor este foarte important. Poate vă voi părea prea lăudăros.

— Oh nu, un om care şi-a respectat promisiunile făcute, nu este un lăudăros.

— Mulțumesc, miss Holgate. Şi acum, dacă veți binevoi să mă scuzați, cred că ar fi mai bine să plec.

De undeva, din întuneric, o mână înmănuşată i-o apucă pe ai ei şi i-o ținu. Mâna îi fu dusă până la nişte buze care erau înconjurate de ceva plăcut – masca lui de mătase, reflectă ea mai târziu.

— Sunt dezolat că nu vă voi mai revedea, miss Holgate… Adio!

Trecuseră cinci minute. Cinci minute cum nu mai trăise niciodată Cynthia, cinci minute în timpul cărora creierul ei fu asaltat de gândurile cele mai variate.

Ce om! Nu o amenințase, n-ui ceruse nimic. Avusese încredere în ea. Simțise că nu va chema şi nici nu va suna după ajutor.

Păstrase tăcerea. Adevărul era că Cynthia dorea să-l vadă reuşind în viitoarele lui isprăvi, chiar şi în aceia care avea de obiectiv pe lady Tremayne. Din cele ce citise în ziare, Vulturul Negru nu prăda decât pe bogați şi pe capitalişti, pentru a face acte de caritate în felul lui. Poate că erau trăncăneli de ale ziarelor, dar acum când îl întâlnise şi îi vorbise, simțea că era adevărul.

Plecarea lui o întrista. Apoi o admise bucuroasa. Nu era un om ca ceilalți. Îi ştia numele şi restul depindea de el. Poate… Dar nu, asta nu se putea, îi spuse, pe cât de limpede era posibil, că scurta lor cunoştință va lua sfârşit de îndată ce va părăsi camera.

Cynthia simțea că amintirea acestui om îi va fi dragă. Putea fi un hoț, chiar un criminal, dar dacă drumurile lor se vor mai încrucişa vreodată şi ea i-ar putea fi de folos – ce idee fantastică! – n-ar fi ezitat o clipă.

Fata aprinse lumina, se dădu jos din pat, notă că intrusul

închisese fereastra, înainte de părăsi camera şi se duse până la uşă care era încuiată. Apoi se reîntoarse în patul ei aşteptând, aşteptând nu ştiu ce.

Dar clădirea cea mare, în mijlocul celor cincizeci de pogoane de pământ, păstra tăcerea unui mormânt.

A doua zi dimineața, Cynthia fu deşteptată de intrarea cameristei – o fată de la țară, care-i aducea ceaiul.

— Oh! Miss, spuse ea foarte excitată, punând tava pe noptieră. Astă noapte s-a întâmplat ceva teribil. Lady Tremayne a fost jefuită.

Cynthia se strădui să pară surprinsă.

— Eşti sigură?

— Da, miss. Toată casa este în rumoare. Când Phyllis – una dintre cameriste – a intrat în camera lady-ei Tremayne, acum zece minute, a găsit-o într-o stare îngrozitoare. Nu ştiu dacă ați remarcat frumosul ei colier de perle?

— Da, l-am remarcat.

— Ei bine, după cele ce ne-a spus Phyllis, colierul are o valoare foarte mare. Şi spărgătorul l-a scos de pe gâtul ei, fără ca ea să fi simțit. Parcă ar fi ca la cinematograf. Nu-i aşa, miss? Dar asta nu-i totul. Spărgătorul a scris ceva pe pernă. Cu roşul ei de buze. A-ți auzit, vreodată, de ceva asemănător? Şi din câte mi-a spus Phyllis. Este ceva foarte grosolan. Ce credeți că a scris, miss? Un sigur cuvânt: Prostituata. Nu ştiu exact scrisul acestui cuvânt, dar cred că nu-i ceva prea politicos.

Concediind pe tânăra fata, care ar fi vrut să-şi continue flecăreala, Cynthia îşi bău încet ceaiul şi-şi aprinse o țigară, întinsă într-o baie călduță şi parfumată, reflecta încă. Ce om!

Astfel, enigmaticul Vulturul Negru – omul cel mai politicos, hoțul cel mai cavaler pe care l-a cunoscut vreodată lumea crimei – îşi ținuse promisiunea sa. Printr-un mijloc oarecare, descoperise camera lui Sybil Tremayne şi, cu siguranța şi stăpânirea de sine care-l caracterizau, îşi puse proiectul în execuție. Şi trăsătura finală, era extraordinară!

Când coborî pentru dejun, Cynthia îşi găsi gazda, pe

Edmund Thursby, într-o stare care se apropia de apoplexie.

— Aceasta sa întâmplat în casa mea, sub nasul meu!…

Cynthia auzi această exclamație, tocmai când intra în sala mare de dejun, care dădea pe terasă.

— Vă cer tuturor, prietenilor, de a nu spune nimănui, nici un cuvânt despre aceasta. Aş deveni de râsul întregei Londre. Este monstruos. Mă voi duce la Scotland Yard, chiar azi dimineață, să cer nu numai să urmărească pe periculosul spărgător ci să-l şi pedepsească sever.

Horniblou, bancherul, care mânca un supliment de slănină, izbucni într-un râs ironic.

— N-aş vrea să fiu pesimist, Thursby, dar cred că-ți vei pierde timpul degeaba. Aici este vorba, fără nici o umbra de îndoială, de o lovitură a Vulturului Negru, inscripția de pe pernă fiind dovada cea mai elocventă.

Financiarul răspunse, cu un aer furios:

— Nu mă interesează, chiar dacă ar fi dracul gol acela care a făcut-o. Îl voi pedepsi. Sărmana Sybil! Nu ştiu ce aş putea spune… Ah, bună dimineața, Cynthia! Ce eveniment teribil. Nu-i aşa?

— Teribil, fu ea de acord. Este adevărat că hoțul a luat colierul lady-ei Tremayne, în timp ce dormea?

— Perfect adevărat. Fiica mea se găseşte acum cu Sybil şi încearcă s-o consoleze.

— Cine vorbeşte de consolarea mea? zise o voce tărăgănată şi mai mult, insolentă.

După obiceiul său, lady Sybil Tremayne intră în cameră ca o artistă pe scenă.

Asupra lady-ei Sybil Tremayne presa scrisese multe, ceea ce era foarte firesc, ținând seama că fusese subiectul de conversației al întregului oraş, în decursul ultimilor cincisprezece ani. Era o descreierată. Dar frumusețea ei ar fi fost remarcată chiar dacă viața nu i-ar fi fost atât de scandaloasă. Un istoric sau un biograf, care şi-ar fi consacrat timpul său pentru a studia personalitatea şi influența ei asupra societății contemporane, ar fi catalogata desigur

printre marile curtezane ale epocii.

Ei nu-i era ruşine de conduita sa, filozofia-i fiind aceea a unei femei care lua plăcerea acolo de unde o găsea. Se povesteau despre ea lucruri extraordinare, dintre care cele mai multe erau adevărate. Era o femeie remarcabilă. Se măritase cu un diplomat bine cunoscut, cu care avusese doi copii. Îşi ducea viaţa fără a se ocupa de opinia publică. Soţul ei nu se sinchisea de fel, căci căsătoria lor fusese convenţională, lady Sybil fiind bogată şi banii fiindu-i necesari lui pentru a şi continua cariera.

Ea avea acum 36 de ani şi nu mai era atât de frumoasă ca altă dată. Cu toate eforturile sale, începuse să se îngraşe.

— Desigur, este vorba de Vulturul Negru, spuse ea. Cine altul ar fi avut curajul şi îndrăzneala să facă un lucru asemănător? Singurul meu regret este că a plecat fără să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună la revedere… Oameni ca el sunt rari. Şi-ar fi fost o plăcere pentru mine să-i fac cunoştinţă. Acum nu te mai agita, Edmund, spuse ea întorcându-se spre gazda ei. Perlele sunt asigurate şi dacă le-am pierdut… le-am pierdut!…

CAP. II
DOSARUL VULTURULUI NEGRU

Lordul Bradney, şeful inspector al poliţiei metropolitane, îşi încruntă sprâncenele ieşind de la clubul Pall Hall. Orgoliul lui profesional era rănit, văzând pe vânzătorii de ziare care afişau prima pagină a jurnalelor, unde scria, cu litere groase:

«O altă ispravă a Vulturului Negru».

Din nou individul acesta! De doi ani, de când fusese numit inspector, isprăvile acestui bandit periculos, al cărui sânge rece nu era egalat decât de abilitatea cu care ştia să-şi acopere urmele, îi furnizau un subiect de continuă îngrijorare.

Fost colonel într-un regiment de grenadieri, lordul Bradney recunoştea temeiul criticilor adresate Scotland Yardului.

Enervarea lui creştea în timp ce străbătea Spring Gardens şi Saint James Park, pentru a evita îmbulzeala din Trafalgar Square şi strada Parlamentului.

Ajuns în cabinetul lui particular, apăsă pe butonul soneriei.

— Aduceţi-mi dosarul Vulturului Negru, ordonă el.

Ofiţerul care primise acest ordin, clipi din ochi unuia dintre subalternii săi, de îndată ce părăsi odaia:

— Furtuna, (acesta era pseudonimul dat de toţi lordului Bradney), doreşte dosarul Vulturului Negru. O fi făcut iar vreo ispravă. Nu-i aşa?

— Da, s-a introdus la Edmund Thursby, la Seatherdale, noaptea trecută şi a pus mâna pe colierul lady-ei Sybil Tremayne, o adevărată avere, în timp ce ea dormea. Scrie în toate ziarele.

În rezumat, istoria Vulturului Negru era următoarea: fusese denunţat Scotland Yardului, cu trei ani înainte şi de la prima lui lovitură se arătase drept un spărgător de prima clasă, dotat cu o fineţe incomparabilă şi o îndrăzneală extraordinară.

Atât cât se putea şti, căci informaţiile asupra acestui

răufăcător remarcabil nu erau prea numeroase, acela care se numea Vulturul Negru opera, totdeauna, singur. Succesul numeroaselor lui isprăvi dovedea că era foarte bine informat, fie că avea spioni în solda lui, fie că făcea chiar el parte din înalta societate. Era un nou Rafles.

Vulturul Negru avea 22 de succese la activul său şi nici o înfrângere, fiordul Bradney ştia că fiecare dintre victimele lui, bărbat sau femeie, putea fi criticată, fie în viața morală, fie pentru felul în care-şi dobândise averea. Totuşi, aceasta nu-l făcea să se frământe mai puțin, deşi fusese auzit spunând, în fumoarul unuia dintre cluburile lui preferate:

— Te simți obligat să ai o oarecare admirație pentru acest ticălos. A făcut multe binefaceri cu banii care ia luat.

Era adevărat. Existau probe în acest sens. Invariabil, după un succes al Vulturului Negru, casieria unui aşezământ de caritate – el prefera de obicei spitalele – primea o sumă mare de bani, întovărăşită numai de o simplă carte de vizită cu cuvintele: Vulturul Negru. Publicul aflase foarte curând din ziare, despre aceste fapte.

Inspectorul îşi aprinse o țigară. Îşi zise, o dată în plus, că şi-ar da leafa lui pe un an de zile pentru a pune mâna pe acest demon, cu tot regretul particular care l-ar fi resimțit pentru încarcerarea unui criminal de o individualitate atât de remarcabilă.

Dar ziarele făceau din el un adevărat erou şi cu cât publicitatea lui se accentua, cu atât isprăvile lui deveneau mai îndrăznețe. Din ziare, publicul era în curent cu viața particulară a lady-ei Sybil Tremayne. De aceea nimeni nu regretă pierderea suferită. Mai ales, că era sigur că cineva va profita de ultima escapadă a Vulturului Negru.

Lordul Bradney mai sună o dată. Intră acelaş ofițer care, cu o jumătate de oră mai înainte, îi adusese dosarul Vulturului Negru. Bradney îi zise:

— Detectivul Forrest este aici?

— Cred că da, Sir.

— Ei bine, spune-i că aş vrea să-l văd imediat.

Acela care intră în birou, câteva minute mai târziu, purta scrisă pe întreaga lui înfăţişare originea-i scoţiană, strămoşii lui Angus Forrest se născuseră şi trăiseră în Scoţia. Forrest venise să se stabilească la Londra la 20 de ani (acum avea 49) şi păstrase mersul legănat, tenul proaspăt, privirea dreaptă şi vorbirea muzicală a ţării lui natale.

Inspectorul avea o afecţiune cu totul specială pentru Forrest. Dar cea mai mare parte a timpului încerca – dealtfel fără succes – de a o ascunde. La rândul lui, detectivul cel mai abil al Yardului (chiar Gilbert Patten, reporterul lui «Evening Moon», care nu se sfia să critice pe poliţişti, recunoştea abilitatea lui Forrest) mărturisea că inspectorul şef se achita admirabil de misiunea lui, ţinându-se mai ales seama că înainte de numirea sa ignora complet metodele poliţiste. Era gata să-l ajute şi să-l susţină până la capăt, fidelitatea fiind una din numeroasele lui calităţi.

— Ia loc, Forrest. Eşti ocupat în mod special cu ceva acum?

— Numai de afacerea Krijinowsky.

— Oh, specia aceea de prezicător…

— Da, Sir, răspunse detectivul care nu vorbea niciodată mai mult decât trebuia.

— Nu am nici o grijii cu privire la acest subiect, Forrest. Ştiu că pot avea încredere în tine… Cred că ai văzut asta?

El îi întinse ziarul, pe care-l cumpărase în faţa hotelului Carlton.

— Vreţi să vorbiţi despre furtul comis de Vulturul Negru, noaptea trecută, la Seatherdale? Da, Sir, am văzut.

— Cine se ocupă acum de acest caz?

— Comisarul şef Grayson.

— Vreau să fac o schimbare, Forrest. Începând de azi vei cheltui toată energia-ţi pentru a captura acest bandit îndrăzneţ şi nu te vei mai ocupa de nimic altceva. M-ai înţeles?

— Perfect, Sir.

— N-ai nimic altceva de a-mi spune?

— Numai că de mult nu mi-aţi mai dat o afacere atât de

dificilă.

— Şi afacerea nu-ți place? întrebă inspectorul fixându-l cu ochii lui aspri.

Buzele detectivului tremurară uşor.

— Este ceea ce am dorit cel mai mult din lume, de doi ani încoace, domnule inspector.

Ex-colonelul îi aprecia răspunsul şi-i întinse mâna.

— Ştiam că-mi vei, spune asta, Forrest. Îți urez noroc şi dacă vei reuşi, voi face tot ceea ce se va putea pentru a te semnala Ministerului de Interne. Şi acum să trecem la fapte. Vulturul Negru este un om căruia îi place varietatea, rezumă inspectorul, răsfoind încă odată dosarul.

— Văd aici că a furat un Rembrandt lordului Iffleton. Care era director la Sigismund Howett.

— Exact. Şi acum încă, Howett execută 12 ani de munca silnică, în timp ce lordul Iffleton mai este încă în libertate. Uneori, Forrest, mă întreb dacă legile noastre sunt atât de juste pe cât le credem noi. Totuşi... (el vorbi aproape pe nerăsuflate) această chestiune n-are nici o legătură cu discuția prezentă.

După o scurtă pauza, Bradney reluă:

— Amicul nostru Vulturul Negru pare să se fi ocupat, în mod special, de Iffleton. Căci după ce acesta reclamă la societatea de asigurare valoarea tabloului şi obținu, aproape o satisfacție deplină. Vulturul Negru îi făcu o altă vizită, îi deschise casa de bani, puse mâna pe polița de asigurare, cu care mai luă vreo cinci mii de livre în hârtie. Într-adevăr, nu te poți opri să nu ai o oarecare admirație, pentru el.

Lordul Bradney tăcu brusc. Odată în plus făcuse, public, elogiul criminalului celui mai notoriu al epocii. Ştia că putea să aibe încredere în Forrest dar, cum îi spusese şt soția sa de mai multe ori, i-ar fi stat mai bine să fie mai discret.

Forrest reluă:

— După cum spuneți, Sir. Nu se poate să nu capeți o oarecare admirație pentru el. Fără îndoială, în genul lui, este un artist. Dacă veți citi mai departe, domnule inspector, veți

vedea că în casa de bani deschisă la lordul Iffleton a lăsat un desen reprezentând un vultur negru, cocoțat pe o stâncă râpoasă, luminată de lună.

— Asta-i iscălitura lui?

— Da, Vulturul Negru lasă, totdeauna, aceasta în loc de carte de vizită, dar se pare că a uitat mica lui pecete, noaptea trecută, la Seatherdale.

— Mai este şi povestea lui Horatio Hatterley, de care cred că-ți aminteşti, Forrest?

— Da, Sir, Hatterley a murit la închisoarea din Moldstone. Se hrănise cu stridii şi şampanie timp de 20 de ani şi meniul închisorii n-a convenit constituției lui. Era un tip de farsor, care atrăsese atenția Vulturului Negru dacă vă aduceți aminte, Sir? Cu aşa zisa lui organizație a escrocat mai multe zeci de mii de lire.

— Vulturul Negru, relua inspectorul, a pus mâna pe aceşti bani şi i-a trimis tuturor celor interesați, împreună cu o scrisorică de simpatie. Desigur, este un tip original, dacă l-am putea numi aşa.

Inspectorul îşi încruntă sprâncenele. Reîncepuse sa spună ce nu trebuia. Căci era plătit să protejeze marele public şi chiar oameni ca lordul Iffleton şi Horatio Hatterley. Datoria lui era să urmărească pe cei care trăiau în afara legilor, ca Vulturul Negru, oricât de lăudabil ar fi fost motivul isprăvilor lor.

Forrest citi cele ce se petreceau în mintea superiorului său.

— Este greu să nu simpatizezi, până la un anumit punct, cu acest ticălos… Dar…

— Exact. Cu cât va fi prins mai repede şi pus la loc sigur, cu atât misiunea noastră va deveni mai uşoară aici, Forrest. Nu ți-am spus încă, că Ministrul de Interne mi-a vorbit, ieri, în mod serios despre aceasta. Datoria noastră este categorică. A sosit timpul ca individul să pună capăt glumelor sale şi, pentru a mă ajuta, contez pe tine, Forrest.

— Voi face tot ce voi putea, Sir. Nu există om în Anglia, pe care să vreau să pun mai repede mâna decât pe Vulturul

Negru.

Inspectorul mai cercetă câteva foi din dosar.

— Văd că şi Joshuo Bent, faimosul impresar teatral, i-a atras atenția.

— În orice caz, Bent o merita, zise detectivul.

— Un tip dezgustător acest Bent şi merita pe deplin lecția. Citesc aici faptele. Un moralist, cu spiritul superior, îşi opri maşina, într-o noapte, în fața lui Beckenham şi aplică o anumită cantitate de catran şi pene asupra d-lui Bent, apoi îl legă pe acest domn de un stâlp electric, punându-i deasupra capului o listă, bătuta la maşină, a numeroaselor lui fapte rele. Cum îți spuneam, Forrest, este un tip care are spirit.

— Nu-mi spuneți nimic nou, domnule inspector. Am studiat acest dosar în ultimile patru luni. L-am dus la mine şi adormeam, în fiecare seară, cu el în brațe. După părerea mea, trăsnaia cea mai mare este aceea când a închis doi gardieni, Grecechurch şi Sonstead, în nişte trunchiuri vechi de copaci – care le-a comandat special pentru ei, la Saint James Park. Au rămas acolo până la orele cinci dimineața, blestemându-se unul pe altul şi lumea în general.

Un surâs scurt ilumina fizionomia obişnuit impenetrabilă a scoțianului.

— Şi timp de trei ani de zile aceste glume au continuat, rezumă lordul Bradney. Dar acum este timpul să se termine cu ele.

Detectivul se ridică de pe scaun.

— Mă apuc numaidecât de treabă, domnule inspector. Dar veți trebui să-i spuneți o vorbă comisarului şef Grayson.

— Îl voi chema imediat la mine.

Erau pe cale să se desparte, când intră un băiat şi prezentă inspectorului o carte de vizită.

— Edmund Thursby, citi el, este…

— Proprietarul Heathlandsului, casa de la țară, din Seatherdale, în care a operat Vulturul Negru noaptea trecută, îi confirmă Forrest.

— Exact. Cred că ai face mai bine să rămâi aici. Citeşte, de

altfel aceasta.

Şi îi trecu cartea de vizită, pe care erau scrise – cu creionul – următoarele cuvinte: «Pentru o afacere publică urgentă. Trebuie să vă văd imediat».

— D. Thursby poate să intre, spuse inspectorul băiatului.

Apoi se întoarse spre Forrest, după plecarea băiatului şi adaogă:

— Thursby vine, desigur, pentru afacerea cu Vulturul Negru. Nu-i aşa?

Forrest, care avea o cunoştinţă enciclopedică a oamenilor de afaceri, înclină capul.

— Este una din canaliile acestui oraş, asupra căruia trebuie să fac o anchetă, domnule inspector.

— Hm!… Dar iată-l, zise inspectorul coborând vocea, căci pe coridor se auzeau paşi.

CAP. III
EDMUND THURSBY ESTE INDIGNAT

Edmund Thursby intră ca o furtună. Forrest îşi notă că era un om bondoc, de o eleganţă bătătoare la ochi (purta un enorm diamant la degetul al treilea al mâinii stângi). Nu părea prea sănătos, prezenta semne de îngrăşare, iar obrazul îi era îmbătrânit şi ridat. Bradney, deşi fusese militar, avea o oarecare fineţe a aprecierilor şi-l clasă, imediat, printre oamenii de petreceri. Şi nu se înşelase în aprecierea sa.

— D. Edmund Thursby? întrebă el.

— Da, domnule inspector. Sunt fericit că m-aţi primit numaidecât, deoarece… ei bine!…

— Timpul dvs. este preţios, îl întrerupse lordul Bradney. Permiteţi. Mi să vi-l prezint pe detectivul Forrest, care este însărcinat în mod special cu căutarea Vulturului Negru. Gândesc că aţi venit pentru a-mi vorbi despre furtul comis la dvs. noaptea trecută.

— Într-adevăr, domnule inspector. Şi permiteţi-mi să vă cer, imediat, ca acest scelerat să fie arestat numaidecât şi pedepsit aşa cum o merită. Este scandalos, lord Bradney, absolut scandalos, ca poliţia, care costă atât de scump marele public, să nu poată aresta măcar un simplu hoţ.

Inspectorul tăie scurt, acest val de cuvinte.

— Nu este un simplu hoţ, domnule Thursby. Persoana despre care-mi vorbiţi este orice afară de asta. Dimpotrivă, este…

Omul care era aşezat la dreapta sa tuşi.

Bradney schimbă imediat şirul vorbelor lui.

— Cum o spuneam, acest, răufăcător n-are nimic comun cu un simplu hoţ. Eu l-aş califica, mai curând, drept un hoţ care iese din comun. Dar, vă rog, continuaţi, domnule Thursby, v-am întrerupt.

— Publicul este absolut indignat, lord Bradney, de neglijenţa poliţiei. El nu poate înţelege cum se face că acest individ nu-i încă sub lanţuri. Scuzaţi-mi francheţea cu care

vorbesc. Am avut, azi dimineață, o convorbire cu prietenul meu, Sir Samuel Hopwood, gazetarul şi el a fost atât de gentil încât mi-a dat lista completă a tuturor fărădelegilor comise de acest bandit, în ultimii trei ani. Trei ani! Şi ce ați făcut, dvs., cei de la Scotland Yard? După câte ştiu eu, nimic! Uitați, iată dosarul complet al criminalului, zise el, scoțând un plic mare din buzunar.

Se pregătea să-l deschidă, când inspectorul ridică mâna.

— Veți fi, poate, surprins, mai ales după cele ce ni le-ați spus, aflând că Scotland Yard are în posesia sa, de multă vreme, amănuntele pentru care dvs. ați trebuit să vă osteniți atât de mult să vi le procurați.

— Atunci, dacă sunteți atât de bine informați, de ce nu acționați? De ce acest individ nu se află la închisoare? N-ar mai trebui să fie în libertate. Este o amenințare vie pentru toți cetățenii. Luați, bunăoară, exemplul din noaptea trecută. Când mă gândesc la cele ce s-au petrecut în casa mea, îmi pierd controlul nervilor. O doamnă…

— Desigur vreți să vorbiți despre lady Sybil Tremayne?

— Da, asta voiam să spun! O tânără femeie încântătoare, aparținând unei familii foarte bune, îmi face onoare să vină să petreacă week-end-ul la mine. Şi în timpul somnului i se ia un colier de perle de mare valoare.

— Este foarte regretabil. Atunci, cele povestite asupra spargerii sunt exacte?

— Exacte. Nu numai că acest criminal s-a introdus mine, pentru a-şi duce la bun sfârşit furtul său – nimeni nu este capabil să-mi spună prin ce mijloc – dar ceea ce-i mai curios este faptul că ştirea aceasta este cunoscută. Cerusem invitaților mei, azi dimineață, în timpul dejunului, de a păstra tăcerea asupra celor întâmplate. Şi când am ajuns în oraş, devreme, am găsit toată povestea în pagina întâia a ziarelor… Cine le-a putut da aceste informații? Mă întreb dacă…

— Maniera în care parvin ştirile ziarelor va rămâne, mă tem, unul din cele mai mari mistere ale timpului nostru, domnule Thursby, comentă inspectorul cu blândețe. Dar,

acum, când răul este comis, îmi permiteți să vă pun una sau două întrebări? Dacă nu vedeți un inconvenient în aceasta, aş fi bucuros ca detectivul Forrest să asiste la convorbirea noastră căci, după cum v-am spus, este însărcinat, în mod special, cu căutarea Vulturului Negru.

Thursby se întoarse, pentru a-l privi pe scoțian.

— Sper că veți reuşi, zise el scurt şi în acest caz vă promit o recompensă importantă.

Lordul Bradney interveni:

— Vă suntem, amândoi, foarte recunoscători, dar permiteți-mi să vă atrag atenția că ofițerii de poliție n-au dreptul de a primi nici un fel de recompensă. Simțul datoriei este atât de dezvoltat la ei încât îi face să acționeze aşa cum este mai bine.

— Dacă îmi permiteți, domnule, zise atunci Forrest, aş vrea să-i cer domnului Thursby să ne dea lista completă a invitaților săi.

— Dar, exclama marele financiar, cred că nu veți bănui pe unul dintre invitații mei?

Ochii albaştrii ai detectivului străluciră puțin.

— N-am vrut să sugerez nimic asemănător. Ceea ce v-am cerut se face, în mod obişnuit, în acest gen de anchete.

— Detectivul are dreptate, domnule Thursby, aprobă inspectorul. Acum, vreți să ne spuneți numele tuturor persoanelor care se găseau, noaptea trecută, la Heathlands?

— Asta înseamnă că detectivul dvs. se va ocupa de afacerile lor particulare?

— Desigur că nu.

— Ei bine, atunci, mai întâi, a fost lady Sybil Tremayne. Cred că o putem elimina?...

— În afară de cazul când societatea de asigurare n-ar avea unele bănuieli, zise Forrest.

Thursby sări de pe scaunul său.

— Consider aceasta ca o insultă, strigă el.

— Aşezați-vă, domnule Thursby şi vă rog nu vă mai enervați.

Lordul Bradney îi vorbise cu asprime. Nu mai putea să

suporte prezența acestui bădăran, de cealaltă parte a mesei lui şi se hotărâse să nu admită mai departe, insolența lui.

— Noi ştim foarte bine ce avem de făcut, domnule Thursby, continuă el. Într-un caz de acest gen, poliția trebuie să facă toate presupunerile. Şi dacă nimeni nu este bănuit mod special, trebuie, totuşi, să admitem că Vulturul Negru putea să aibe complici în casă.

— Este absurd! V-am mai spus că toți cei care se găseau în casa mea sunt deasupra oricăror bănuieli, astfel nu i-aş fi invitat.

— Dați-mi numele lor, vă rog, îl întrerupse Forrest. Ştim că lady Sybil Tremayne era acolo. Altcineva cine mai era?

— Alte femei, mai erau fiica mea Joyce şi prietena ei, miss Cynthia Holgate.

Thursby aruncă priviri furioase spre Forrest, care îşi lua notițe.

— Apoi era Horniblou, bancherul, tânărul Gervase Frent. Actorul, Hector Trefusis, compozitorul muzical al revistelor Bonifex şi Allan Hathaway, de la Foreign Office.

Thursby enumăr a aceste nume ca şi cum ar fi adăugat o glorie sau o onoare oarecare la propriul lui nume.

— Era, cum vedeți, un grup mititel, conchise el.

— Mulțumesc, domnule Thursby. Cred că pentru moment nu mai avem nevoie de alte informații. Dar fiți sigur că vom face tot ce ne va fi în putere. De îndată ce vom descoperi ceva, vă vom pune în curent. Desigur că lady Sybil Tremayne doreşte să-şi regăsească colierul?

— Absolut. Dar vă voi spune – în mod strict confidențial – că ea adoptă o atitudine extraordinară.

— Adevărat?

— Da. Cunoaşteți femeile şi ştiți că, cu cât un lucru este mai ticălos, cu atât le atrage mai mult. Lady Sybil, deşi este îndurerată de pierderea colierului ei, nu poate să se consoleze de faptul că n-a putut vorbi spărgătorului. Femeile nu pot fi înțelese niciodată, adăugă Thursby.

Inspectorul se ridică.

— Mulțumesc pentru încrederea dvs., domnule Thursby. Forrest, recondu-l, te rog, pe domnul.

Cu un surâs, dar fără să-i fi strâns mâna, lordul Bradney îi arătă politicos că convorbirea se sfârşise.

Când se reîntoarse, după ce-l condusese pe vizitator, Forrest îşi privi superiorul şi surâse.

— De ce râzi? îl întrebă inspectorul.

— Eram pe cale să gândesc – este, bineînțeles, numai o supoziție – dacă dvs. sau eu am fi Vulturul Negru.

— Exact! fu răspunsul enigmatic al inspectorului, dar plin de subînțelesuri.

CAP. IV
GERALD FROST ARE O NOUĂ MISIUNE

Când Nottley intră în cameră cu ceaiul de dimineață, Gerald Frost se trezi.

— Ce aduci în farfuria aceea? întrebă el, deşi ştia că întrebarea n-avea nici o valoare.

George Nottley, care fusese scrib la un avocat înainte de a urca la gradul de servitor (aprecierea era a lui), îşi ilumina expresia severă a fizionomiei sale cu un surâs.

— Corespondenta de azi dimineață, domnule, anunță el, care v-a fost expediată de la birou.

Stăpânul său împinse la o parte întreaga corespondență.

— Aruncă-o, toată, în foc, ordonă el.

— Scrisorile care vă privesc direct, domnule, sunt puse la o parte, adăugă Nottley, arătând o farfurioară mai mică, la dreapta serviciului de ceai.

Apoi se retrase tot atât de tăcut precum venise. Nottley era un servitor perfect. Îşi începuse ucenicia servind legea. Ar fi putut ocupa o funcție mai înaltă, dar prefera să rămână în serviciul lui Gerald Frost, cronicarul monden al ziarului «Evening Sun». Oamenii din specia lui se întâlnesc foarte rar.

Frost îşi bău ceaiul – Nottley era considerat maestru în arta de a-l prepara – îşi aprinse o țigară şi desfăcu unele dintre scrisorile care-i erau adresate personal. Apoi îşi dădu zece minute pentru a reflecta asupra muncii plictisitoare care-l aştepta în ziua aceea. Mormăind, se dădu jos din pat şi se îndreptă, şchiopătând uşor, spre fereastra deschisa, în fața căreia făcu câteva exerciții. Apoi luă un duş rece, se bărbieri şi se îmbrăcă cu grijă – avea, desigur, mult gust. — atât cât îi permiteau slabele lui resurse financiare. Şi simțindu-se mult mai bine atât sub raportul mintal cât şi sub cel fizic, se duse să-şi ia dejunul, pregătit de Nottley cu multă dibăcie.

După ce-şi termină dejunul, îşi aprinse o pipă şi parcurse repede scrisorile a căror vedere îi cauzaseră atâta repulsiune. Erau invitații trimise «Societății de editură» a lui «Evening

Sun», de către oameni dornici de publicitate, care ocupau un loc mai important în societatea Londrei, în acele timpuri de degenerare.

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să spunem câteva cuvinte despre Gerald Frost. La 32 de ani, socotise necesar să se lanseze în gazetărie. Era ceva pentru care se simțea capabil, dar această muncă îi repugnase la început. Neavând decât un venit de 200 de lire anual şi fiind incapabil să renunțe la unele gusturi de lux, se decisese să intra în serviciul lui Sir Samuel Hopwood. După spusele patronului său, reuşise. El însă nu era sigur, căci nu avea o părere prea bună despre el.

Nottley, care cunoştea aversiunea stăpânului său pentru acest gen de lucru, îl privea cu simpatic. Frost îi făcu o grimasă dezarmantă.

— Aşa-i că mă invidiezi, Nottley? Gândeşte-te la momentele delicioase pe care le voi trăi astăzi. Am şansa să dejunez cu ducesa de Queenswood şi onorabilul Bertie Phipps, care desigur îmi va cere să scriu câteva rânduri asupra noului club pe care intenționează să-l lanseze în Old Band Street. Iată genul în care voi scrie: «Am dejunat astăzi cu Onorabilul Bertie (Boko) Phipps, veşnic om de viață. Tocmai a renovat «Old Etonion» şi a binevoit a-mi da amănunte asupra noului loc de întâlnire al sportivilor, care va fi inaugurat, în curând, în Old Band Street. Boko, care a făcut vânători mari în Africa, care a parcurs lumea întreabă pe mare şi uscat, este «ultima modă» a societății bune. El este sigur de succes. Desigur, aş putea adăuga că în viața lui particulară este unul dintre ce mai mari oameni de petreceri ai Londrei. Mă întreb însă cat timp îl voi putea suporta, concluse el.

Nottley era oarecum un filosof.

— Trebuie să ne amintim totdeauna, domnule, că lucrurile cele mai rele sfârşesc prin a se ştie.

— După cum văd aici – Gerald arătă ziarul «Daily Express» – astă noapte s-a comis un furt în casa de la țară a desfrânatului Edmund Thursby.

— Adevărat, domnule?

Nottley îl privi şocat.

Instinctiv, dezaproba tot ceea ce era un atentat la lege sau la drept.

— Acum trebuie să plec, spuse gazetarul. Voi reveni să cinez, în cazul când poliția nu-ți va telefona că mi-a pescuit cadavrul în fluviu.

— Nu trebuie să glumiți cu lucruri atât de serioase, domnule Frost, replică Nottley solemn. Aduceți-vă aminte…

— Ştiu ce vrei să spui, George. Vrei să spui că în mijlocul vieții noastre, toți suntem nişte debitori. Asta-i însă o banalitate. Acest discurs l-am auzit, acum zece ani, la Palladium. Dacă va veni cineva pe aici să mă invite să merg undeva, spune-i că sunt plecat în Tombuctu şi că nu mă voi întoarce decât după 75 de ani.

— Foarte bine, domnule.

Gerald Frost luă autobuzul, în partea de sus a străzii Porges şi ajunse în Fleet Street exact 42 de minute mai târziu.

În dimineața aceia, buna lui dispoziție trebuia să fie pusă la încercare. De obicei, era lăsat în pace şi nu-l deranja decât tânăra fată, care se presupunea că-i serveşte drept secretară. Rolul ei consista din a primi telefoanele şi a le retransmite lui Frost. Ca şi toate secretarele bune, îşi primea superiorul cu un surâs fericit, când venea la birou.

În dimineața aceea, miss Pritchard surâse ca de obicei, dar adăugă:

— Oh, domnule Frost, dl. Lowe doreşte să vă vadă. A întrebat de mai multe ori, azi dimineață, de dvs.

Dacă Frost ar fi fost pe banca martorilor, ar fi declarat că după părerea lui dl. Benjamin Lowe, prim redactorul lui «Evening Sun», reprezenta categoria cea mai de jos a animalelor.

În timpul vieții lui, Frost nu întâlnise pe cineva atât scârbos ca acest om. Care controla destinele unuia dintre cele mai importante ziare ale Londrei.

Dl. Lowe avea obiceiul să facă să intre în redacție oameni

tineri, a căror inteligență sau geniu erau indispensabile carierei lui «Sun». Şi de îndată ce-şi lua locul în primire, începea să le facă o viață de infern, pentru simpla plăcere de a-i tortura şi a-i vedea tresărind sub loviturile de bici. Gerald Frost era protejat de proprietarul lui «Sun», Sir Samuel Hopwood. De aceea, în fața acestuia din urmă, Lowe făcea pe ipocritul şi spunea cu vocea lui dulceaga:

— Oh, sunt cu totul de părerea dvs. Dl. Frost face cronica noastră mondenă să repurteze un mare succes... Oh, sunt cu totul de acord.

Nu adăuga însă că această profesiune – dacă asta ar putea fi numită profesiune!... – care consista din a culege povestiri mondene pentru a face articole, nu era decât aceea a unui prost.

În orice caz, Gerald Frost nu era la «Evening Sun» decât de o săptămână când văzu sufletul negru al lui Benjamin Lowe şi descoperi multe secrete.

Câteva minute mai târziu, el bătu la uşa biroului său.

— Ei bine, domnule Frost, îi zise prim-redactorul cu un surâs, cum ne simțim azi dimineață? Cred că suntem puțin în întârziere.

Din poveştile care le auzise spunându-se, Gerald ştia că trebuie să vină o catastrofă, sau în orice caz se pregătea una. Lowe nu era niciodată atât de periculos ca atunci când îşi începea convorbirea cu o persiflare batjocoritoare.

Reporterul, care fusese astfel pus în gardă, se trânti pe scaunul pe care-l luase, fără să fie invitat şi-şi aprinse o țigară.

— Puțin în întârziere, spuse el. Oh, în orice caz, nu ştiu sau nu cred că trebuie să viu la o oră fixă ca un funcționar.

— Domnule Frost, nu voiam să spun asta, zise prim redactorul, ca şi cum ar fi fost şocat. Numai că doream să vă văd azi dimineața în mod special, având a vă face o comunicare din partea lui Sir Samuel, zise el luând o bucată de hârtie de pe biroul său. Dânsul va sosi numaidecât, dar până atunci aş vrea să vă vorbesc serios.

— Ei bine, despre ce este vorba?

Lui Benjamin Lowe nu-i plăcea să i se țină piept. Prefera bărbații sau femeile care din teamă de a-şi pierde posturile, se umileau şi tremurau sub veninul care-i ieşea de pe buze.

Lowe îl observă pe Frost şi văzu că acesta din urmă era gata să sară.

— Desigur, având cel mai bun post, aici, cel mai uşor şi cel…

Nu-şi putu termina fraza, căci Frost îl întrebă:

— Ce vreți să spuneți prin «cel mai uşor»?

— Ei bine, voi spune numai uşor, dacă vreți. Dacă n-aş avea nimic altceva de făcut decât de a mă duce, ici şi colo, la ceaiuri şi banchete îmbelşugate, pentru ca apoi să fac articole asupra oamenilor care i-am întâlnit acolo, veți recunoaşte, domnule Frost – tonul vocii i se schimbă acum – că este mult mai uşor decât să rămân închis toată ziua în acest birou.

— Este posibil, îi replică gazetarul.

Lowe nu răspunse nimic şi Frost continuă:

— Dar, presupun că n-ați vrut să mă vedeți numai pentru a-mi spune că sunt un norocos, domnule Lowe? Ştiu că sunteți foarte ocupat, de aceea, poate, ar fi bine să trecem la un subiect mai important? Care este comunicarea cu care v-a însărcinat Sir Samuel pentru mine?

Prim redactorul păli uşor. În sinea lui, n-avea decât o singură dorința: să-l dea afară pe acest reporter de îndată ce i se va ivi ocazia. Începuse chiar din prima zi a angajării lui să-l ponegrească față de Sir Samuel şi era ferm decis să lucreze, zi după zi, săptămână după săptămână şi lună după lună. Dacă era necesar, ca să ajungă să-l convingă pe patronul său că Frost trebuia să plece.

Dar ştia să-şi stăpânească impresiile şi răspunse cu un ton indiferent:

— Cred că se referă la misterul care-l înconjoară pe Vulturul Negru. Dl. Thursby este un prieten al lui Sir Samuel, după cum o ştiți şi din câte am putut înțelege. Thursby l-a deranjat de dis-de-dimineață pentru furtul săvârşit la el astă

noapte. Iată despre ce este vorba: după spusele lui Warriner, expertul nostru criminal, se presupune că acest gentleman-spărgător trebuie să fie cineva din societatea bună. Altfel cum ar fi atât de bine informat? Vedeți unde vreau să ajung?

— Da şi cred că este bine raționat. Dar, după cum ştiți, nu mă ocup de crime.

— Ştiu că nu vă ocupați de crime, replică el începând să se mânieze, dar sunt sigur că făcând parte din redacție, veți face tot ceea ce vă va sta în putință pentru a ajunge să dezlegați cea mai formidabilă enigmă a ultimilor trei ani. Acum mă înțelegeți, Frost?

— Mi-e teamă că nu. Eu nu sunt un reporter adevărat. Sunt numai un cronicar monden.

Lowe îi aruncă o privire furioasă.

— Exact, confirmă el, dar Sir Samuel gândeşte că neroziile d-tale ajută ziarului să se vândă şi deci va trebui să continuați. Dar ceea ce vă cer acum, nu necesită mult mai multe eforturi. Deschideți-vă ochii şi urechile în West-End şi vedeți dacă nu descoperiți un indiciu care l-ar putea identifica pe criminal. În acest caz – şi asta nu trebuie să fie o misiune dificilă chiar pentru un om cu o inteligență mijlocie ca a dvs. – vă cer să ne informați imediat şi Warriner va continua ancheta. Acum v-ați lămurit?

— Da.

— Foarte bine. Atunci nu vreau să vă mai rețin. Duceți-vă să regăsiți societatea prietenilor dvs.!

CAP. V
DEZASTRUL

Cynthia nu putea crede în ceea ce i se întâmplase. Catastrofa se abătuse subit asupra ei. Tragedia venise şi făcuse să-i dispară fericirea, ca un nour de furtună care ascunde soarele.

La Heathlands, după dejun, fusese chemată la telefon. Nebănuind nimic din ceea ce o aştepta, se îndreptă cântând spre aparat. Adevărul era că se simțea foarte întărâtată de evenimentele nopții. Dacă ar fi povestit adevărul tuturor acestor oameni care discutau ultima ispravă a Vulturului Negru, ce bombă ar fi căzut în mijlocul lor?

— Alo, zise ea, punând mâna pe receptor.

Îi răspunse o voce bărbătească foarte emoționată.

— Oh, Miss Holgate. Sunt foarte dezolat că vă deranjez, dar trebuie să vă reîntoarceți numaidecât la Londra... Da, la birou. Cât mai repede posibil. Wyatt este la aparat, funcționarul d-lui Otterway.

— Este important?

— Da, Miss Holgate. Foarte important... Este foarte dificil să vă explic lucrurile la telefon... Dl. Otterway? Tocmai despre el este vorba. Nu mai este Londra, a dispărut.

În momentul acela, nu-şi dădu seama de toate. Şi când se găsi în marele salon din Lincoln-s Inn Field înțelese.

În acelaş salon auzise de foarte multe ori vocea mieroasă a lui George Otterway, notarul tatălui ei, care se ocupase de afacerile ei de la moartea acestuia.

Wyatt, care-l servise credincios pe Otterway timp de 38 de ani, părea complet prăbuşit. Era un om de 60 de ani, înalt, cu părul alb care semăna – Cynthia nu ştia de ce cu un camerist de teatru. Era, de astă-dată, nervos şi cu gulerul cămăşii murdar.

— Inutil de a ascunde adevărul, miss Holgate. Pentru un motiv care nu poate fi explicat, dl. Otterway a părăsit – Londra – fără sa lase vreun cuvânt fie pentru mine fie pentru

altcineva – şi de când am petrecut toată noaptea trecută aici – mi-e teamă.

Fata îl întrerupse.

— De ce? De o sfertisire de bani?

Auzind acest cuvânt ruşinos, Wyatt îşi aplecă capul.

— Da, zise el încet.

— Ei bine şi ce importantă are asta pentru mine?

— Mă tem că asta înseamnă, miss Holgate, ca mica dvs. avere să nu fi dispărut odată cu el. Dl. Otterway a speculat, pe cont propriu, în ultimii ani şi pentru a retrapa pierderile grele care le-a suferit – vocea, lui Wyatt ezită – a luat banii clienților săi. Este o mărturisire teribilă pe care vi-o fac, dar cred că ar fi mai rău să vi-o ascund.

Privind-o, el fu puțin consolat de maniera curagioasă cu care primise ştirea, această tânără de 23 de ani, excesiv de seducătoare. Îşi muşcă, timp de câteva secunde, buza inferioară. Dar imediat îşi reluă aparența normală.

— Vă mulțumesc, domnule Wyatt, desigur este puțin dificil de a-l accepta pe moment. Asemenea lucruri se citesc zilnic în ziare, dar nu-ți poți imagina că ți s-ar putea întâmpla vreodată… Bietul papa! Sunt fericită că nu mai este aici, pentru a afla. Ştirea l-ar fi zdrobit!…

— Asemenea lucruri zdrobesc inima multor persoane, miss Holgate. În Septembrie se împlinesc 38 de ani de când sunt cu dl. Otterway şi pot spune, cu toată sinceritatea, că nu bănuiam nimic din cele ce se întâmplau. Dl. Otterway nu se simțea prea bine de câteva săptămâni, dar se plângea de stomac şi l-am văzut…

Bătrânul funcționar părea atât de mâhnit, încât ea nici nu îndrăznea să-l privească. Totuşi, nu voia să mai rămână în această odaie care-i procura amintiri atât de tragice.

— Nu vreau să vă mai chinui cu noi întrebări, domnule Wyatt. Încă nu ştiu ce voi face acum. Această schimbare este atât de bruscă… Dar cred că mai pot rămâne încă câtva timp în apartamentul meu din Saint James Court. Contractul expiră abia în luna Martie, zise ea cu un zâmbet trist. Scrie-

mi acolo. Şi-ţi mulţumesc încă odată pentru că ai fost atât de bun.

Îi luă mâna într-ale ei şi i-o strânse cu recunoştinţă.

Partea mai rea trebuia să vină de acum încolo. Joyce Thursby era în salonul de aşteptare, îi fusese imposibil să se debaraseze de ea, dar, acum, când era în curent cu catastrofa care i se întâmplase, Cynthia simţea că i-ar fi fost foarte greu să suporte flecăreala neîncetată a fostei sale colege de clasă. Joyce era tipul micei descreierate, care se învârtea în jurul ei şi nu se putea fixa de nimic. Avea entuziasme nebune, care nu ţineau. Era nervoasă, agitată şi tovărăşia ei, pentru mai multă vreme, devenea foarte obositoare.

— Ei bine, scumpo, despre ce ştiri este vorba? Ai câştigat o avere?

Cynthia socoti că cel mai bine era să-i spună imediat adevărul. Ştia că dispariţia lui George Otterway va apărea, în curând, în ziare şi că va fi năpădită cu întrebări.

Dar abia începuse să vorbească tinerei fete că înţelese că ar fi fost mai bine să tacă. Joyce Thursby o acoperi cu un potop de vorbe.

— Oh, dar este teribil! Este de necrezut! Am însă o idee mare: după dejun vom merge la biroul lui papa. Fără îndoială, el va putea face ceva. Poate îţi va regăsi toţi banii înainte de o săptămână... Este atât de priceput în plasamente şi acţiuni şi, nu-i aşa, că banii tăi sunt acolo, scumpo?

În mai multe rânduri, în timpul dejunului la Carlton, Cynthia ar fi avut poftă să strige, atât de mult o obosea flecăreala neîntreruptă a lui Joyce. De altfel, avea o idee vagă în minte. Trecuseră două ore de când aflase ştirea dezastruoasă şi începuse să se gândească ce va fi viaţa ei fără venitul aceia anual de opt sute de lire, care dispăruse ca un fum, odată cu Otterway.

Edmund Thursby trecea drept un om foarte bogat, unul dintre acei magicieni ai Londrei care au reputaţia de a schimba totul în aur. El ar fi putut să ajute. Încă nu ştia cum, dar faptul că fusese invitată să petreacă week-end-ul la el, ca

şi amănuntul că era prietena Joyce-ei, pledau în favoarea acestui fapt.

Plecară spre a-l găsi.

Birourile lui din Broad Street erau impresionante atât prin mărirea lor cât şi prin mobilierul lor. Dl. Thursby încă nu venise şi în timp ce-l aştepta, Cynthia putu să observe numeroşi oameni tineri, mai mult sau mai puțin eleganți, îmbrăcați cu o jachetă neagră şi un pantalon vărgat, care păreau foarte ocupați şi tinere fete, care ar fi putut fi luate drept artiste de cinematograf, dar care, după cum îi spuse Joyce, erau «dactilografe particulare». Ele se plimbau pe coridoare, cu mersul unor candidate la un concurs de frumusețe.

Pentru Cynthia, care până atunci, nu pătrunsese nici odată într-un birou din City, această lume i se păruse stranie şi uimitoare.

Thursby sosi pe la orele trei jumătate. Cynthia îl aştepta de o oră. Ultimele 40 de minute le petrecuse singură, pentru că Joyce o părăsise ca să întrețină o convorbire foarte animată cu un individ excesiv de elegant care era, se pare, secretarul «cel mai particular» al d-lui Thursby: Walter Leavis.

În timpul acestor 40 de minute, Cynthia avu timpul să reflecteze şi să facă o recapitulare a vieții ei trecute. Se gândi la tatăl ei, care murise într-un accident de vânătoare, când ea avea 16 ani. Trecuseră deci şapte ani de atunci. Mama ei suferise atât de mult încât îşi urmă, aproape imediat, soțul.

Hereword Holgate fusese unul dintre chirurgii oftalmici cei mai celebrii din Harley Street. În rarele pauze care-i rămâneau între operații şi vizitele bolnavilor săi, nu se gândea la milioanele care le-ar putea câştiga, ci la dragul său Leicesterhisre. Se agăța de fiecare ocazie care-i permitea să se dedea sportului său favorit şi era o adevărată ironie a soartei că murise la o vânătoare.

Ea – Cynthia – fusese singurul lui copil, poate din cauza geloziei mamei sale. Muriel Holgate îşi iubea soțul atât de mult încât ar fi suferit dacă ar fi văzut un copil – deşi din

propriul ei sânge – ocupându-i atenția lui.

Reflecțiile Cynthiei fură întrerupte de reîntoarcerea Joyce-ei Thursby, întovărăşită de tânărul elegant.

Joyce îşi reîncepu imediat flecăreala.

— Papa va fi aici peste câteva clipe, scumpo, zise ea.

Financiarul sosi gâfâind.

— Hello! Nu ştiam că sunteți aici, zise el. Într-adevăr, am mâncat repede la clubul meu. Apoi m-am dus la Scotland Yard să-l văd pe inspectorul şef. Furtul de azi noapte îmi procură griji. Simt că partea mea de responsabilitate este foarte mare.

Fiica lui nu-i mai lăsa timp să continue.

— Oh, papa, să nu mai vorbim despre acest furt, acum. Povestea asta s-a învechit. S-a întâmplat un alt lucru extraordinar şi pentru aceasta am venit aici. Cynthia şi-a pierdut toată averea. Nu este teribil? Şi am adus-o aici pentru a-i ajuta s-o regăsească.

Cynthiei, ai cărei nervi erau încordaşi la maximum, i se păru că prin ochii financiarului trecu un fulger. Acum îl plăcea şi mai puțin, când se găsea în fața acestei teribile realități. Era poate un efect al imaginației ei excitate, dar omul pe care-l considerase totdeauna ca pe tatăl unei prietene vechi părea să se arate sub adevărata lui înfățişare. Auzise spunându-se multe lucruri despre Edmund Thursby, dar nu se lăsase influențată de judecata altora, înainte de aş fi făcut singură o părere.

Cu o privire, care părea s-o evalueze, Thursby se întoarse spre fiica lui.

— Aş vrea să vorbesc numai cu Cynthia, Joyce. Te poți duce să discuți cu Leavis.

— Oh, da…

— Şi acum, draga mea, despre ce este vorba? întrebă financiarul de îndată ce rămaseră singuri.

Îşi apropiase scaunul de ea şi îi luase mâna, pe care începu să i-o mângâie.

— Mă tem că cele spuse de Joyce sunt adevărate, domnule

Thursby.

— V-ați pierdut întreaga avere?

— Da. Azi dimineață, după dejun, funcționarul notarului din Lincoln-s Inn Field, care se ocupa de afacerile mele, mi-a telefonat pentru a-mi cere să viu cât mai repede posibil. Joyce, care avea de făcut nişte cumpărături în West End s-a aranjat în aşa fel ca să poată veni cu mine la Lincoln-s Inn Field. Acolo…

Timp de o clipă trebui să se oprească. Amintirea convorbiri cu Wyatt îi era prea penibilă.

— Revino-ți, draga mea, zise Thursby, cu un ton de simpatie.

— Ah, scuzați-mă, sunt ridicolă. D. Wyatt, acesta este numele funcționarului, mi-a spus un lucru de necrezut: dl. Otterway deturna banii clienților săi de mai mulți ani. Presupun că notarul a plecat pentru că se temea să nu fie arestat şi se gândea că prăpădul va fi dat, în curând, publicității. Chiar acum, abia pot crede aceasta şi, totuşi, mă tem că nu mai există nici o îndoială cu privire la acest subiect.

— Dacă aş fi putut să mă îndoiesc de aceasta, dacă aş fi auzit cel mai neînsemnat amănunt cu privire la acest subiect, aş fi putut împiedeca totul, declară financiarul. Dar acum, după ce evenimentul s-a consumat, nu ne mai rămâne decât să ne decidem asupra manierei în care aş putea să vă ajut. Căci am intenția să vă ajut şi, sper, că nu vă îndoiți de aceasta.

În ochii lui era ceva ce nu-i plăcea Cynthiei, care o făcea mai stingherită şi iată ce îi zise:

— Înainte de a merge mai departe, domnule Thursby – şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru cele ce mi le-ați spus – sper că ați înțeles că numai Joyce m-a adus la biroul dvs., azi după amiază.

— A acționat inteligent, răspunse el.

Cynthia continuă:

— Vedeți, faptele m-au dezorientat foarte mult. În mai

puțin de cinci minute întreaga mea viață s-a găsit schimbată. Aveam de cheltuit opt sute de lire anual şi acum nu mai am nimic. Joyce a fost foarte bună cu mine şi a făcut tot posibilul pentru a mă consola, dar…

— Înțeleg perfect, o întrerupse Thursby, flecăreala ei ți-a călcat pe nervi, nu mai ştiați ce să faceți şi înainte de a vă da perfect seama despre ce era vorba v-ați găsit aici. Aşa-i?

— Perfect exact, domnule Thursby. Şi este tot atât de adevărat că nu voiam să fac apel la caritatea dvs. Sper că mă credeți.

— Natural, te cred. Încă nu v-am spus-o până acum, dar eram foarte bucuros că Joyce îți devenise prietenă. Este puțin cam uşuratică şi sunt sigur că ai o foarte buna influență asupra caracterului ei.

Conversația lua o turnură stranie şi Cynthia nu ştia exact ce trebuia să răspundă.

— E foarte probabil, domnule Thursby, că Joyce nu va mai vrea să rămână în relații cu o tânără fată care nu mai are nici un ban.

— Ce absurditate! Sper că fiica mea îmi va semăna destul pentru a înțelege că banul – care are desigur importanța lui – nu este esențialul în viață. Dar, zise el observând expresia interlocutoarei lui, sunt pe cale să-mi pierd timpul. Ceea ce trebuie să ne preocupe, cum am mai spus, este maniera în care aş putea să te ajut. Cred că ceea ce aş putea propune drept cel mai bun, este să intri în biroul meu ca secretară particulară.

Aceste cuvinte produseră asupra ei impresii cu totul diferite. O domina însă un sentiment de jenă.

— Dar nu v-aş fi de nici un ajutor, domnule Thursby. Nu ştiu nimic despre, afaceri şi despre lucrul de birou.

El îi respinse obiecțiunea.

— Vei învăța repede. Eşti vioaie şi inteligentă. Dealtfel, de multă vreme m-am gândit la aceasta. Desigur că nu vei mai putea duce viața de altă dată, dar îți promit să debutezi cu un salariu, care-ți va asigura confortul necesar. Acum nu mai

vreau să aud alte obiecții. Du-te acasă, scumpa mea. Reflectează bine şi dă-mi repede răspunsul.

Ce putea face altceva decât a-i mulțumi. Simțea cât de prețioasă era această ofertă pentru zilele care trebuiau să vină.

— V-ați arătat excesiv de bun pentru mine, domnule Thursby şi nu vă voi uita niciodată! spuse ea strângându-i mâna.

Desigur era un efect al imaginației ei surexcitate, dar ieşind din birou ea nu mai văzu în Edmund Thursby pe tatăl prietenei ei ci un bărbat care semăna cu un căpcăun flămânzit.

CAP. VI
INTERVIUL

Când ajunse la apartamentul ei din Saint James Court. Camerista îi anunță că venise un domn să întrebe de ea şi o aştepta.

— Şi-a spus numele, Phillips?

— Da, Miss. Se numeşte Gerald Frost şi este reporter la «Evening Sun».

Cynthia încruntă sprâncenele. N-avea nici o poftă sa fie intervievată de acest gazetar, chiar asupra unui subiect care altă dată ar fi pasionat-o.

Căci, desigur, acest reporter trebuia să fi venit în legătură cu furtul comis la Heathlands, în noaptea precedentă.

— Nu ştiu dacă ai făcut bine spunându-i să mă aştepte aici, Phillips, zise ea.

— Oh. Dar este cineva foarte bine, miss, răspunse camerista cu căldură. Nu seamănă de loc cu reporterii care se văd prin filme.

Surâzând fără voia ei, Cynthia intră în salon şi fu salutată de un om care corespundea întocmai descrierii pe care i-o făcuse servitoarea ei. Avea de-a face cu un gentleman şi părerea ei fu confirmată când străinul îi zise:

— Mă scuz infinit pentru faptul de a vă deranja, miss Holgate. Şi să nu credeți că am venit din propria mea inițiativă. Adevărul este că-mi fac numai meseria – atât de detestabilă cât este – şi că dacă nu veți dori să-mi răspundeți, voi fi aproape uşurat.

Fata surâse.

— Este pentru prima oară când mă găsesc în fața unui reporter, zise ea, dar tatăl meu primea adesea jurnalişti care veneau să-i ceară părerea asupra chestiunilor medicale şi am auzit totdeauna spunându-se că pentru ca un reporter să valoreze ceva trebuie să fie decis să obțină ce vrea.

Bărbatul, care şchiopăta uşor, o aprobă:

— Este perfect exact. Deci, după cum vedeți sunt un

reporter foarte prost. Am onoare să mă vâr în afacerile particulare ale altora. Totuşi mi s-a dat ordinul să vin să vă găsesc. Şi din această cauză, mă aflu aici.

Cynthia îi oferi un scaun, deschise o cutie de argint în care ținea țigări, îi oferi una şi începu să. Şi dea seama că încercarea nu era atât de teribilă cum şi-o imaginase.

— Presupun că vreți să-mi vorbiți despre furtul care a fost comis la dl. Thursby, noaptea trecută?

— Da. Pot să vă încredințez ceva?

— Voi fi încântată.

Cynthia îl găsea într-adevăr simpatic. Era elegant, bine făcut, distins şi surâsul lui era dezarmant. Păcat că şchiopăta.

— Ei bine, ceea ce nu se ştie, este faptul că bogata dvs. gazdă din noaptea trecută, a fost atât de afectată de acest furt încât a oferit o recompensă de cinci mii lire, prin intermediul ziarului meu, «Evening Sun», aceluia care ar putea da informațiuni asupra banditului.

Ea se întoarse spre el, bătând din palme.

— Dar este pasionant! Şi ați venit să mă găsiți în speranța că voi putea să vă ajut să câştigați recompensa?

Abia pronunțase aceste cuvinte şi-şi dădu seama că apucase un drum greşit. Privirea interlocutorului ei era o dovadă suficientă.

— Ceea ce am spus este foarte răutăcios din partea mea. Vă rog să mă scuzați. Am vorbit în mod nechibzuit.

El surâse pentru a o linişti.

— Şi chiar fără asta, tot nu m-ați fi ofensat. Personalul lui «Eving Sun» nu are decât de ascultat şi de a-şi face meseria. Nu, cele cinci mii de lire vor fi probabil câştigate de unul dintre invitații weekendului, bineînțeles, cu condiția să furnizeze informațiile necesare. În ceea ce vă priveşte, ce aveți a-mi spune, miss Holgate?

— Sunt într-adevăr dezolata dar nu ştiu absolut nimic. N-ara nici cea mai vagă idee asupra identității hoțului.

— Dar dacă ați avea una, mi-ați spune-o?

— Ce întrebare? Ei bine, pentru a fi sinceră: nu cred că v-aş spune.

— De ce?

— Ei bine, nu găsiți că Vulturul Negru are ceva de sportiv în el? Desigur că ceea ce face este foarte rău. Dar… ei bine, cred că aş face mai bine să tac. Cred ca veți scrie cele ce vi le-am spus?

El clătină din cap.

— Desigur că nu. Am venit numai din ordinul primului redactor să vă cer a-mi da câteva amănunte suplimentare asupra furtului de astă noapte.

Fata îşi aprinse o țigară.

— De unde ați ştiut că eu am fost acolo?

— Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun» a obținut lista completă a invitaților lui Thursby. Acesta din urmă pretinde că urăşte publicitatea dar acum… Miss Holgate ce mai puteți a-mi spune?

— Nu pot să vă spun nimic. Nu purtam coliere de perle în patul meu, noaptea trecută şi chiar în acest caz nu cred, ca Vulturul Negru să se fi deranjat pentru a mi-l fura. Şi acum mi-ar acorda şi mai puțină atenție. Îi vizează o pradă mai importantă decât tinerele fete care trebuie să ia, fără nici o experiență, un post de secretară particulară.

De ce îi povestea acestea lui, unui străin? Nu ştia. Poate pentru că manierele lui o invitau la confidențe. Poate nu era decât un reporter foarte îndemânatic, obişnuit să obțină informațiuni de la oameni, cu un aer absent.

— Credeam că aveți o situație financiară bună, Miss Holgate. Dar vă rog să nu vă faceți o părere greşită despre mine, continuă el în grabă. Poate aş fi trebuit să mă explic mai bine. Ştiți că jurnalele primesc o cantitate într-adevăr surprinzătoare de informații. Când am aflat că va trebui să obțin, cu orice preț, un interviu cu dvs., m-am interesat ce gen de persoană sunteți.

— Asta mă cam sperie.

— Nu trebuie să vă speriați, căci vă pot spune că dețin

informațiile mele de la Joan Trefusis.

— Sora lui Hector Trefusis, care scrie reviste muzicale?

— Chiar ea. Joan mi-a spus că sunteți fiica lui Hereword Holgate, celebrul oculist din Harley Street. Aşadar veți deveni secretara particulară probabil pentru plăcerea dvs. personală? o întrebă el foarte serios.

— Din nefericire, nu! Adevărul este că am primit veşti foarte proaste astăzi.

— Sunt dezamăgit de aceasta.

— Îmi promiteți că nu veți scrie cele ce vi le voi spune.

— O jur, cu mâna pe stilou.

— Atunci vă pot spune despre ce este vorba. Pe notarul tatălui meu îl chema Otterway.

— Dumnezeule!

— Îl cunoaşteți?

— Nu. Dar în Fleet Street se ştie că s-a lansat un mandat de arestare împotriva lui. A furat mai multe milioane de lire clienților săi.

— Cred că şi banii mei au avut aceiaş soartă.

— Vreți să spuneți că...?

— Da, primul funcționar al lui Otterway mi-a spus astăzi că bietul meu venit anual de 800 de lire a dispărut. De aceea, trebuie să mă gândesc la viața mea. Ştiu să bat puțin la maşina de scris, ştiu să jonglez cu trei mingi, dar asta cred că nu mă poate duce prea departe.

— Şi care este meseria care vreți s-o favorizați cu prezența dvs.?

— M-am dus în City şi acolo am găsit un serviciu.

— Şi care este patronul dvs.? Cunosc oameni în City, continuă el şi am o scuză pentru curiozitatea mea. Toți gazetarii sunt curioşi. Dacă n-ar fi, ar fi dați afară din posturile lor după o săptămâna. Deci scuzați-mă.

— Dl. Edmund Thursby mi-a oferit un post în birourile lui, zise ea.

Interlocutorul ei o privi în tăcere.

— Nu puneți prea mare grabă în a mă felicita.

— Sincer spus, n-o pot face. Ştiţi... – dar cred că aş face mai bine să tac.

Tânărul încercă să râdă pentru a o linişti, dar fără succes.

Fetei îi scăpară atunci aceste vorbe:

— Sunteţi a doua persoană care, în decurs de câteva ore, mă puneţi în gardă împotriva d-lui Thursby. De ce? Ce-i reproşaţi?

Gazetarul părea, să aibe obiceiul deconcertant de a răspunde la o întrebare prin altă întrebare.

— Pot să vă întreb care a fost această a doua persoană care vi-a dat acelaş sfat?

Fata se roşi. Căci îşi amintea de omul care se plecase asupra patului ei şi-i duse mâna la buzele lui...

— Cred că nu vă pot spune. Dar ştiu că mi s-a mai vorbit despre aceasta. Ce-i reproşaţi domnului Thursby? mai întrebă ea odată.

— Aproape totul! Oh, ştiu că aţi fost în aceeaşi clasă cu fiica lui Joyce, dar vă cer, miss Holgate, cu toată seriozitatea de care este capabil un gazetar, să reflectaţi de două ori înainte de a accepta acest post.

— Acum când mi-aţi spus atât, domnule Frost, aţi face mai bine să adăugaţi şi restul. Ce ştiţi despre caracterul domnului Thursby care vă autoriză de a-mi da acest sfat?

— Ar fi nu numai o bârfire dar şi o indiscreţie din partea mea de a vă spune mai multe, zise el cu nerăbdare. Şi acum trebuie sa mă întorc la redacţie, altminteri prim redactorul ar avea un atac. La revedere şi mulţumesc pentru sinceritatea dvs. Iată cartea mea de vizită. Dacă vreodată veţi simţi nevoie să încredinţaţi ceva unui gazetar prost, care refuză să scrie o bună parte din cele care le aude în fiecare zi, n-aveţi decât să-mi faceţi un semn.

— Am înţeles.

Tânărul se îndreptă spre uşă şi Cynthia îl privi plecând, continuând să ţină cartea lui de vizită în mână.

CAP. VII
MAGICIANUL

Comisarul şef nu era mulţumit de turnura pe care e luaseră evenimentele în ceea ce privea pe celebrul criminal: Vulturul Negru. Dar detectivii Forrest, care se aştepta la o opoziţie puternică, nu fu prea surprins.

El îl observă pe comisarul şef, care era afundat în scaunul lui ca un Budha mare şi reflecţia care i-o făcuse Gilbert Patten – acest reporter ironic – îi revenea în minte:

— Detectiv! exclamase acesta. Ei bine, el n-ar putea descoperi nici un miros urât, chiar dacă ar fi sub naval lui.

Această reminiscenţă îl făcu să surâdă pe scoţian, dar în momentul acela Grayson îşi încruntă sprâncenele.

— Gândesc că te gândeşti la ceva caraghios, dar lasă-mă să-ţi spun asta: dacă n-am fost eu capabil să pun mâna pe el în timpul acestor trei ani sunt convins că nu vei face mai mult, Forrest.

Grayson era în general nemulţumit de toţi şi de toate, excepţie fiind el. Dar ostilitatea care o marca faţă de Forest n-avea aerul să turbure buna dispoziţie a acestuia din urmă.

— Ei bine, acum cine se va ocupa de afacerea Krijinowsky? întrebă comisarul şef rânjind.

— Sergentul Skapleton a fost însărcinat cu aceasta. Îi voi lăsa un raport cabinet, înainte de a părăsi biroul astă-seară. Şi aceasta îmi aduce aminte că trebuie să pun la punct şi acest lucru.

Fără să aştepte vreun răspuns, Forrest se întoarse şi părăsi odaia.

În timpul celor zece minute ce urmară, el se înfundă atât de profund în dosarul Krijinowsky încât uită de Vulturul Negru. Chiar regreta că va lăsa această afacere, tocmai în momentul când succesul încorona câteva luni de muncă obositoare.

Acest american – se declara de origină rusă – venise din New-York cu doi ani înainte şi afacerile sale constituiau un adevărat pericol pentru West End. Se declarase psihiatru şi

astfel se pusese la adăpostul legii, în realitate era versat îmi ştiinţele oculte şi ghicea viitorul.

Krijinowsky era protejat de înalta aristocraţie din Mayfair şi orice arestare a lui era imposibilă. Când însuşi soţia procurorului general era o clientă entuziastă a acestui şarlatan periculos ce s-ar fi putut face? Detectivul Forrest se plânsese de mai multe ori, de această influenţă, inspectorului şef dar lordul Bradney se declarase bătut.

Comisarul de poliţie ceruse, deseori, un ordin de expulzare pentru acest străin indezirabil, dar el se găsea sub protecţia unei autorităţi foarte puternice. Mai mulţi specialişti în boli nervoase, din Harley Street, veniseră să denunţe la Scotland Yard mărirea alarmantă a sinucigaşilor şi cazuri de alienaţie mintală, în special la femeile care frecventau cabinetul lui Krijinowsky. Dar nimic nu se făcuse pentru a pune capăt sinistrelor operaţii ale rusului. Krijinowsky era încă la Londra.

Krijinowsky, ca toţi oamenii de teapa lui, se aranjase să cunoască contul bancar al clientului său, înainte de a începe şedinţa. Odată ce fusese informat (şi avea mijloace foarte bune de informare), magicianul – cum era supranumit de admiratoarele sale feminine – se punea la lucru. Fiind foarte persuasiv, ştia uşor să flateze, să influenţeze, să înşele şi clientele mai ales cele romanţioase devenea repede nişte păpuşi în mâinile lui.

În misteriosul său cabinet, cu ajutorul chiromanţiei, a atingerilor magnetice şi a unui cristal, Krijinowsky îşi aducea clienţi până la întunecoasele şi teribilele secrete ale «vieţii de apoi».

Metodele acestui lom erau variate. Cu unii clienţi era blând cu alţii sălbatec de brutal. Un dar pe care Krijinowsky îl poseda cu certitudine era acela al psihologiei.

CAP. VIII

NEWTON-SMITH: ŞANTAJISTUL

În marea sala obscură, atât de curios amenajată, pe care Krijinowsky o numea «Templul», vorbeau doi oameni. De îndată ce vizitatorul intrase printr-o uşă secretă, care se găsea în dosul perdelelor groase şi negre, «magicianul» telefonase servitorului său hindus pentru a-i spune că nu va primi nici un client înainte de o jumătate de oră. Căci vizitatorul lui era un personaj foarte important. Şi trebuia să discute serios cu el.

Atât de şiret cât fu, detectivul nu făcuse asociația acestor două nume: Newton-Smith şi Krijinowsky. Este adevărat că, în cursul anchetelor sale, nimic nu-l pusese pe această cale. Dar această asociație exista şi era foarte mănoasă.

Toată lumea femeilor de moravuri uşoare a Londrei, care trăieşte la marginea societății şi pe care o exploata el, cunoştea mai mult sau mai puțin intim pe M. W. Newton-Smith. După aparențe, avea o situație foarte îndestulată şi locuia, împreună cu servitorul său, într-un apartament de pe Cork Street. Dl. Newton-Smith era văzut la Derby, la Ascot. La premierele teatrale şi, uneori şi la Operă. Dar, mai curent, frecventa acele locuri la modă. Acele dancinguri care apar într-o noapte, au una sau două luni de popularitate şi apoi dispar brusc.

Poate lui Newton-Smith îi plăcea să fie văzut. În orice caz, sigur, îi plăcea să vadă. Bărbații şi femeile pe care îi întâlnea în aceste localuri de plăcere constituiau clientela sa.

Sub aspectul unui simplu hoinar, care duce o viață agreabilă şi inocentă, Newton-Smith, acest om de 50 de ani, solid construit, cu un ten colorat, cu mustățile lui negre şi părul său pomădat cu îngrijire, era unul dintre şantajiştii cei mai lipsiți de scrupule, ai timpului său. Toți şantajiştii sunt periculoşi, dar dacă Newton-Smith punea o grijă cu totul particulară pentru a nu fi prins de poliție, sau trădat de vreuna dintre victimele lui; aceasta cerea o finețe considerabila şi cum el îşi petrecuse cinci ani într-o

închisoare din Franța, în urma unei imprudențe, jurase să nu i se mai întâmple o aventură asemănătoare.

— Ce s-a întâmplat. Pari speriat, zise el aşezându-se pe sen unul rezervat clienților.

«Magicianul» surâse, însă cu surâs dubios.

— Mi s-a întâmplat un lucru absolut extraordinar, răspunse el. Privind cristalul, am văzut ceva.

— Ah şi ce ai văzut?

— Am văzut o spânzurătoare, zise el respirând cu greutate.

Newton-Smith izbucni într-un râs răguşit.

— Admirabil, exclamă el, cert este, Krijinowsky, că meseria ta te absoarbe atât încât mă iei drept un client obişnuit. Excelent! Ei bine, nu-i exact?

Mânia îi înlocuise, acum, bonomia obişnuită.

Krijinowsky înțelese că ar face mai bine să nu-l irite pe acest om, căruia îi datora atât şi de care avea, totdeauna puțină frică.

— Da, aşa cred că este.

Nu adăugase că viziunea din cristal fusese atât de intrusă şi atât de reală încât îl stupefiase.

— Dacă crezi că ai văzut ceva, aceasta se datoreşte vieții pe care o duci. Nu faci destule exerciții, Krijinowsky. Ramai închis în casă toată ziua. De ce nu te plimbi puțin prin parc. După ce-ți termini lucrul? Totuşi, continuă vizitatorul, nu vreau să-mi pierd timpul dându-ți sfaturi medicale. Dacă doreşti din acestea nu ai decât să te duci în Harley Street. Eu am venit aici pentru a discuta de afaceri. Sper că aici nu ne poate auzi nimeni.

— Nimeni, răspunse Krijinowsky. Tocmai am telefonat în acest sens.

— Foarte bine! Atunci, ascultă-mă Krijinowsky. Ai reuşit în ceea ce ți-am cerut?

Magicianul scutură din cap.

— Nu. Am încercat diferite metode, bineînțeles cu discreție, dar n-am descoperit nimic.

— E lamentabil. Nu pot să suport ideea că Vulturul Negru

să pună mereu, mâna pe asemenea averi fără ca eu să pot avea partea mea. Am mai reflectat asupra acestui subiect şi sunt din ce în ce mai convins că am dreptate.

— Vrei să spui că Vulturul Negru trebuie să fie un om de societate?

— Da. Altfel cum ar putea fi atât de bine informat. Nu eşti de părerea mea?

— Da. Dar este al dracului de şiret şi ne va fi foarte greu să-l descoperim.

— Ei bine, trebuie să-l găsim şi tu eşti omul ales pentru aceasta. Căci poţi fi informat de toţi proştii care vin aici.

— Greu de crezut că va şti cineva cine este într-adevăr Vulturul Negru. Acesta lucrează veşnic singur şi probabil nu-şi încredinţează secretele nimănui.

— Nu. Ai dreptate, zise şarlatanul după o scurtă reflecţie, Dar totuşi sunt convins că este un om de lume. Cu orice preţ, vreau sa descopăr, printr-un mijloc oarecare, cine este acest bandit înainte ca poliţia să intre în joc. Trebuie să mă ajuţi. Acum arată-mi raportul tău.

Era vorba de afacerile făcute de şarlatan în timpul săptămânii, sumele pe care le storseseră clienţilor săi şi informaţiile (foarte preţioase pentru un şantajist) care le obţinuseră de la ei în timp ce erau hipnotizaţi.

— Este foarte satisfăcător. Continuă pe această cale, zise Newton-Smith, dar îl doresc pe Vulturul Negru. Nu o uita, Krijinowsky.

Îşi puse, cu grijă, hârtia în buzunar. Îşi luă pălăria şi plecă, cu aerul unui om care şi a întrebuinţai cum trebuie o după-amiază.

După plecarea lui, Krijinowsky simţi nevoia să bea un pahar de brandy, apoi anunţă pe paznicul de la uşa de intrare că nu voia să primească alţi clienţi. Un lucru era însă sigur pentru el: că, în ziua aceea, nu se va mai ocupa de cristal. «Viziunea» care o avusese cu zece minute înainte de sosirea lui Newton-Smith era încă foarte limpede, în mintea lui şi încă nu-şi regăsise sângele rece.

Se hotărâse să se ducă să facă o plimbare prin pare.

CAP. IX
ASOCIAȚIA VULTURULUI NEGRU

— Domnule secretar, vrei să ne citeşti procesul verbal al ultimei adunări? întrebă preşedintele.

Omul de talie înaltă care era aşezat la dreapta lui se aplecă, scoase o foaie de hârtie dintr-o servietă care stătea pe pământ şi începu cu o voce gravă şi măsurată:

«Reuniunea lunară a membrilor organizației Vulturul Negru a avut loc la sediul obişnuit, în prima zi de Luni a lui Octombrie. După câteva discuții preliminare, s-a decis să se facă o vizită nocturnă lady-ei Sybil Tremayne, în locuința de la țară a d-lui Edmund Thursby, pentru a se lua o bijuterie care, odată vândută, va trebui să servească la o opera de caritate. Aceasta pentru că organizația noastră este revoltată de moravurile acestei femei bine cunoscută. Propunerea aceasta, supusă membrilor, a fost aprobată cu unanimitate».

«Printre chestiunile importante care s-au mai discutat a fost şi aceea a numărului 3, după care s-a hotărât ca, în viitoarea şedință, să se protesteze puternic împotriva bravului nostru şef care se expune personal şi-şi asumă toate riscurile atunci când organizația Vulturului Negru este decisă să intre în luptă contra bărbaților sau femeilor oare reprezintă un pericol real pentru societatea modernă».

— Iată, domnule preşedinte, conchise secretarul întorcându-se spre stânga, procesul verbal al şedinței noastre trecute.

Preşedintele se ridică.

— Membrii ai asociației Vulturul Negru, ați auzit procesul verbal al ultimei şedințe. Îl aprobați?

Cinci mâini se ridicară în acelaş timp.

Ce ar fi zis detectivul Forrest dacă ar fi asistat la această reuniune? Este posibil, de altfel, ca scoțian impasibil cum era şi obişnuit să se domine n-ar fi spus nimic. Dar pentru o altă persoană care ar fi ştiut adevărul, această reuniune ar fi fost de un interes pasionant. Erau acolo şase oameni, în afară de

secretar, care era mult mai în vârstă şi de un tip cu totul diferit. Toți purtau nume cunoscute. Erau toți de familie. Patru dintre ei, cel puțin erau fii unor părinți bogați, iar al cincilea îşi cucerise un nume în sporturi: polo, tenis, crichet, box şi canotaj.

Numărul 1, Preşedintele reuniunii, acelaş Vulturul Negru, Cavalerul Nopții care se aplecase, cu 96 de ore mai înainte, asupra patului Cynthiei Holgate, îşi privii «gangsterii», cum se amuza să-i numească uneori şi înțelese că, nu numai că-l admirau, dar îl şi iubeau. Ca şi comandantul unui regiment ştia că poate conta pe oamenii săi. Ei n-ar permite niciodată legii de a se pune între ei şi şeful lor, sau între ei şi obiectivele care le aveau în vedere. Erau toți «în afara legilor», sau cel puțin în aceste ocazii în care se dezbrăcau de identitatea lor pentru a deveni ceea ce lumea numea criminali.. Şi erau mândrii de aceasta.

— Domnilor, le zise el, scuzați-mă pentru faptul de a fi întrerupt cursul normal al reuniunii noastre, dar importanța cazului care aş vrea să vi-l spun v-ar da explicația manierei mele de a acționa. Cred că nu mai este nevoie sa vă amintesc că, de la înființarea organizației noastre, una dintre principalele clauze asupra cărora am căzut de acord a fost următoarea: dacă unul dintre membrii – adică unul dintre cei şase prezenți aici – ar întâlni un caz care crede că ar putea atrage atenția organizației, este de datoria lui de a cere o întrunire specială pentru a-l discuta. Ceea ce am spus este exact, nu-i aşa, domnule secretar?

Bărbatul care era la dreapta lui se ridică şi aprobă.

Numărul 1 continuă:

— Cazul care vreau să vi-l spun este al unui om despre care se vorbeşte, în momentul acesta, cel mai mult la Londra. Oricare ar fi importanța cazurilor de care ați putea să vă ocupați acum, n-am nici o îndoială că numai numele lui Krijinowsky ar fi suficient pentru a fi preferat tuturor celorlalte.

— Suntem gata să vă ascultăm, spuseră ceilalți într-un

singur glas.

— M-am ocupat de o manieră cu totul specială de acest Krijinowsky care, după cum o ştiţi cu toţii, este un ghicitor, un şarlatan de cea mai rea speţă. Şi iată ce am descoperit: acest om care-şi zice rus. Dar care în realitate e armean, câştigă o avere considerabilă. Asta priveşte deci într-un mod cu totul special organizaţia Vulturului Negru. Am putea preveni Scotland Yardul, dar diavolul acesta este prea şiret, pentru poliţie. Am capotat convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu W. Newton-Smith, celebrul şantajist. Te rog domnule secretar, să notezi ca şi acest din urmă scelerat să primească vizita noastră.

Secretând îşi notă eu grijă aceste ultime cuvinte.

— Vă rog să-mi scuzaţi această digresiune, reluă Vulturul Negru. Ziceam ca căpătasem convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu Newton Smith şantajistul. În locuinţa din Lawer Bronk Street, îşi hipnotizează clienţii şi apoi nu-i prea greu să scoată de la ei informaţiuni folositoare, chiar foarte folositoare pentru asociatul său. privind politica, afacerile şi intrigile amoroase. Şantajistul ştie să se servească de toate aceste informaţii. Krijinowsky are o asemenea protecţie în ţară încât este greu a-l face să plece. Poliţia este neputincioasă. Cred că are mâinile legate şi este deci datoria noastră, a Vulturilor Negrii, de a ne ocupa de el. Sper că veţi fi de părerea mea şi iată ce propun: să facem o vizită acestui şarlatan şi farsor, la domiciliul său, pentru a-i da lecţia care o merită. Aceasta în maniera noastră obişnuită.

Cinci mâini se ridicară.

— Domnule secretar, deci sa decis şi s-a acceptat ca viitoarea persoană de care ne vom ocupa să fie Krijinowsky. Adăugă preşedintele, adresându-se bărbatului mai în vârstă care era aşezat în dreapta sa.

CAP. X
LA PANDA

Shifter Clark aparținea acelei plebe mişunătoare a Londrei, care evoluează în străzile strâmte şi murdare ale cartierului Soho. Dormea într-o cocioabă din Soho, îşi lua masa într-un bar din Soho, juca şi petrecea aproape tot timpul la Old Complon Street, în vecinătatea imediată.

Numai «meseria» trebuie să-l fi adus în seara aceea în fața imobilului mare din Clarges Square. În după amiaza aceea. Întâlnise pe unul din şefii din Soho, care era numit «Masca», din cauza remarcabilei impasibilități a trăsăturilor lui şi primise ordinul următor:

«Du-te în Clarges Square 127, astă noapte. Acolo locuieşte Sir Charles Fettisbury. Fettisbury este un om politic, ministru de război (admițând că un biet vagabond ca tine înțelege ce înseamnă aceasta). Biroul lui este la parter, odaia care dă în grădină, prin dos. Iată o cheie ca să intri prin uşa care dă în stradă. Trebuie să pătrunzi în birou – fii atent la soneriile de alarmă – şi să pui mâna pe toate hârtiile care le găseşti. Ai înțeles?

Shifter răspunse afirmativ din cap. Era puțin vorbăreț. Totdeauna acțiunile îmi vorbeau pentru el şi ispràvile lui, în furturi, erau referințele lui cele mai bune.

— Asta-i tot, îi zise «Masca», arătându-i uşa.

Shifter se supuse. «Masca» şi cu el se înțelegeau fără în avea nevoie să-şi vorbească. Acest lucru nu era primul care-l făcea acest om. Se spuneau multe asupra Măştii în Soho. Era aşa zisul emisar al unui ticălos plasat foarte sus – atât de sus, încât nu venise niciodată personal în Soit şi care-i telefona ordinele sau. Le trimitea printr-un mesager. Dar Shifter, un suflet simplu, simțea că asta nu interesează. De ce s-ar încurca într-un amănunt atât de minim şi de o importanță atât de mică? Îi era suficient să ştie că dacă-şi ducea la bun sfârşit misiunea sa şi dădea satisfacție «Măştii» era recompensat. Ce s-ar fi făcut cu documentele pe care trebuia

să pună mâna nu-l interesa. Curiozitatea era: periculoasă în meseria sa.

La ora două fără trei minute, după ce aruncase o ultimă privire asupra străzii deşarte, introduse cheia care i se dăduse în broasca uşii care ducea la subsolul casei cu nr. 127. Era o noapte întunecoasă şi absolut fără lună. Cerul era complet negru şi nu strălucea nici o stea. Exact noaptea care şi ar fi comandat o Shifter, dacă ar fi posedat o putere magică.

Odată înăuntru şi aceasta se făcu foarte repede căci zăvoarele erau complet ruginite şi uşa era închisă numai cu cheia, Shifter înaintă tot atât de tăcut ca şi o umbră.

Tălpile lui de cauciuc alunecau fără zgomot. În mâna dreaptă ținea un retevei, căci trebuia să prevadă totul. După câteva secunde, Shifter văzu o uşă la stânga lui. Şi, în fața acestei uşi, observă o siluetă – el se gândi că trebuie să fie un gardian. Se decise să acționeze imediat. Era necesar. Înainte ca acest personaj nefericit să-şi fi putut da seama ce i se întâmplase, reteveiul se abătu greu asupra cefei lui şi el căzu în genunchi. Înainte să fi scos un geamăt, atacatorul lui îi puse mâna la gură. În cinci secunde, gardianul fusese scos din luptă. Dacă n-ar fi auzit o voce din odaia alăturată. Shifter s-ar fi zăpăcit. De ce era acest om acolo? Păzea el ceva în interior? Şi în acest caz despre ce era vorba? «Masca» îi dăduse ordin să pună numai mâna pe hârtiile care se găseau în birou. Dar dacă i se oferea şi o altă ocazie nu trebuia s-o neglijeze.

În odaia vecină erau mai mulți bărbați şi, deodată, un nume îl galvaniză: Vulturul Negru.

Auzind acest nume, Shifter deveni țeapăn de surpriză, căci dacă exista vreun subiect care nu se epuiza niciodată în Soho era acela privind pe Vulturul Negru. Numai pronunțând acest nume se asigura o convorbire animata. Cine era acest necunoscut care uimea lumea întreagă prin abilitatea sa?

Vulturul Negru trebuia să fie un amator, căci dacă ar fi fost profesionist cineva ar fi reuşit să se unească cu el. Dar acest om bătea toate recordurile şi chiar unii specialişti, ca Dixie

Scalon, regele spărgătorilor, îl omagia. Se ascundea cu îngrijire şi consecința era ea Soho odată cu admirația care avea pentru el îi păstra şi un resentiment. Vulturul Negru punea în încurcătură atât cartierul Soho cât şi Scotland Yardul şi acum. Deoarece lucrurile țineau de prea multă vreme, «şefii» cartierului îi declaraseră război. Voiau, după spusele lor, să-i arate cine sunt. Dacă ar fi găsit un mijloc, Soho i-ar fi trimis un ultimatum: ori vă alăturați noua, ori plecați.

Dar «şefii» erau neputincioşi şi acest sentiment le rănea orgoliul. Se promisese, în lumea crimei, că prima persoană – bărbat sau femeie – care descoperea identitatea Vulturului Negru, va fi recompensată.

Chiar în după amiaza acelei zile, unul dintre şefii bandei celei mai puternice îi spuse «Măştii»:

— Descoperiți-mi cine este într-adevăr Vulturul Negru şi va voi da 500 de lire.

Shifter era oportunist şi avea mintea promptă. Luă repede hotărârea să asculte tot ceea ce se zicea de cealaltă parte a uşii. Pentru a alerga să raporteze ştirile în Soho. Motivul pentru care venise, în noaptea aceasta, în Clarges Square 122, putea să mai aştepte şi, era sigur că, în aceste circumstanțe speciale, «Masca» ar fi aprobat maniera lui de acțiune.

Shifter Clark era renumit pentru sângele lui rece. Nici femeile, nici vinul, nici muzica, n-aveau nici o influență asupra lui. Dar descoperirea pe care o făcuse din întâmplarea, îi producea frisoane. Se şi vedea sărbătorit, înconjurat şi admirat de toți şi această perspectivă îi transmitea o veselie puțin obişnuită naturii lui neimpresionabile.

Dar, desigur, existau şi riscuri, Vulturul Negru trebuia să se ferească şi desigur n-ar ierta omul pe care l-ar găsi încercând să pătrundă misterul său. Nu, trebuia să fie prudent… ca un şoarece. Shifter se apropiă şi mai mult trăgând însă cu urechea pentru a surprinde orice pericol.

Totuşi, în mijlocul acțiunii cele mai importante ale vieții lui, Shifter eşua. În intenția de a asculta mai bine, renunțase să mai tragă cu urechea la pericolul care ar putea să se apropie de el.

Fără să fi avut timpul să scoată măcar o înjurătura, valul uitări şi al inconştienții i se întinse în fața ochilor.

CAP. XI
ÎNTÂLNIRE NOCTURNI

Deschizând ochii, Shifter văzu că în odaie, erau şapte bărbaţi. Toţi purtau măşti de mătase neagră, care le acopereau în întregime figurile lor. În plus, erau îmbrăcaţi în nişte robe mari şi negre. Shifter care, sub ameninţarea pericolului, îşi regăsise raţiunea, simţi că mai târziu îi va fi incapabil să-i identifice.

Unul dintre oamenii mascaţi se îndreptă spre el.

Mâinile şi picioarele spărgătorului fuseseră legate cu o frânghie.

— Cum te cheamă? întrebă necunoscutul. Ai face bine să-ţi spui numele corect, căci avem mijloace să descoperim adevărul.

Shifter răspunse imediat:

— Mă numesc Clark.

— Care-ţi este numele?

— Ei mă numesc Shifter.

— Cine sunt «ei»?

— Cei din Soho.

— Atunci eşti criminal de profesiune?

— Daca vreţi dvs. aşa, fie.

— În ce branşă eşti specializat?

— Sunt spărgător.

Shifter vorbea cu o mândrie serioasă.

— Acum, domnule Clark, am fi foarte fericiţi să ştim în ce scop te-ai introdus aici, astă seară. De fapt dorim să ştim mai multe lucruri despre d-ta. Credem că vei fi în stare să ne informezi. Asta este ceea ce îţi rămâne de făcut.

La aceste cuvinte, care aveau ceva ameninţător în ele, Shifter se simţi foarte prost. Decise să se arate diplomat şi să nu spună decât o parte din adevăr.

— Ei bine, mi s-a cerut să vin în această casă, pentru a lua hârtii din biroul bătrânului. Înţelegeţi? Cred că nu va aşteptaţi să vă spun numele aceluia care m-a trimis aici, căci

nu o pot face. Mi-a dat o cheie pentru ca sa deschid uşa din stradă. În felul acesta am intrat, am înaintat pe culoar, când am fost lovit de unul dintre prietenii dvs. Când m-am trezit, m-am regăsit aici. Asta cred că este totul.

— Nu chiar totul, prietene, replică aspru omul care-l întreba. Poate vei fi atât de bun să-ți aminteşti ce te-a făcut să-l pui knock-out pe unul dintre prietenii noştri?

Cei şapte mascați se retraseră în fundul odăii şi începură să vorbească cu voce joasă.

Shifter aştepta cu nerăbdare. Nu ştia, desigur, soarta ce i se pregătea şi era foarte neliniştit asupra acestui punct, căci nu se îndoia, un moment, că unul dintre aceşti oameni era Vulturul Negru. Dar care era? N-ar servi la nimic să se întoarcă în Soho şi să facă descrierea acestor şapte mascați, pe care i-a găsit în pivnița unei case. «Masca» i-ar fi cerut mai multe amănunte.

După cinci minute de deliberare, omul care părea să fie şeful (era oare Vulturul Negru?), se întoarse şi reveni lângă prizonier.

— Mi-e teamă că te-ai pus într-o situație rea, Shifter, spuse el. Te-ai introdus în această casă pentru a comite un furt şi asta, după cum şti, este foarte grav. Desigur, am putea să te dăm în mâinile poliției. Dar asta ar aduce după sine unele lucruri care dorim să le evităm.

Prizonierul surâse.

— Vă am în mână, replică el.

Pentru prima dată în viață sa vorbise fără să se gândească. Abia pronunțase aceste cuvinte şi-şi dădu seama că spuse o prostie. Amenințarea pe care o subînțelese fu imediat sesizată de cei care-l înconjurau şi ei reîncepură să discute între ei.

— Am decis să te trimitem să faci un mare voiaj pe mare, reluă omul mascat care revenise în mijlocul camerei.

Spărgătorul începu să gâfâie.

— Un lung voiaj pe mare? Pentru care motiv?

— Ca să părăseşti Anglia o bucata, de vreme. Aerul din largul marii îți va fi salutar, fizic şi moral şi – în plus – vei

învăța să distingi al meu de al tău, ceea ce pari să ignori complet, pentru moment. Nu cunosc un loc mai bun pentru un spărgător nenorocit decât un vapor pornit spre o lungă călătorie. Să spunem spre Australia. Desigur voiajul ți-l vei plăti singur.

Shifter nu fusese niciodată un umorist. Nu înțelegea umorul, dar era destul de inteligent pentru a-şi da seama că aceasta formă de glumă ascundea ceva.

Atins în plina inimă, el protestă:

— Australia? Ce dracu să fac în Australia?

— Asta rămâne să descoperim mai târziu. Vei avea grijă să te însărcinezi cu genul de viață care trebuie să-l duci şi să înveți ce este cinstea. Domnii care te-au întrebuințat la această activitate nocturnă ştiau că această casă este ocupată de Excelența Sa Ministrul Războiului?

— Da, un oarecare Fettisbury.

— Eşti de o precizie admirabilă şi ai fi un martor bun într-un proces criminal, Shifter! fu replica. Dar acum, mă tem că nu mai putem întârzia mai mult. E târziu şi unii dintre noi nu s-ar supăra să fie în paturile lor. Înainte de a pleca, pentru că aerul nopții este prea răcoros, trebuie însă să bei ceva.

Spunând acestea apropia de buzele prizonierului său un pahar care conținea un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Iată ceva care te va încălzi… Bea… Îți va prinde bine.

Crezând că era vreun stimulent, Shifter înghiți lichidul. Câteva minute mai târziu îşi pierduse cunoştința.

Dacă detectivul Forrest n-ar fi lucrat atât de târziu noaptea n-ar fi acceptat să fie condus acasă cu o maşină a poliției. Sunt lucruri mici ca acestea care au o mare importanța în viața oamenilor.

Forrest locuia într-un pavilion drăguț, în spatele lui Eccleston Square Victoria. Şoferul apăsă pe acceleratorul puternicului Ford şi maşina porni în grabă.

P. C. Graham conducea admirabil, dar nu putu sa evite maşina care-i ieşi în cale, cu toată viteza, după colțul străzii

Pall Mall. Din fericire, nici o victimă omenească nu fu sacrificată zeiței Viteza, totul reducându-se la o ciocnire uşoară.

Aşa obosit cum era, Forrest trebui să renunțe să se ducă să se culce în seara aceea. Zece minute mai târziu, maşina poliției îşi reluă drumul spre Yard, cu un om care avea mâinile şi picioarele legate şi care lăsa impresia unui om care îşi amețise creierii cu o băutură oarecare. Sergentul Lomax, care făcea parte din Escadra Volanta, îl recunoscu imediat pe Shifter Clark.

Intrând în biroul său, Forrest îşi comanda cafea şi sandvişuri pentru patru persoane şi începu unul din interogatoriile cele mai severe care le făcuse vreodată.

Situația era, desigur, cu totul specială. Doi dintre tinerii cei mai cunoscuți ai oraşului erau aşezați pe scaunele din fața lui. Unul era Basil Fettisbury, fiul ministrului de război, iar tovarăşul lui era Oliver Tryst, cunoscut în lumea întreagă ca jucător de polo şi unicul fiu al unui mare industriaş care învârtea anual mai multe milioane.

Forrest ştia că trebuia să fie foarte prudent în această afacere. Puteau să apară tot felul de complicații. Dar, în acelaş timp, trebuia să lămurească situația şi avea de cerut numeroase explicații. Numai decât după ciocnire, când – simțindu-se zdruncinat şi foarte prost dispus – coborâse din maşină, văzuse spre marea lui surpriză că conducătorul maşinii cu care se produsese ciocnirea era fiul lui Sir Charles Fettisbury. Afacerea s-ar fi oprit aici şi, probabil, n-ar fi avut urmări, dacă sergentul Lomax, care examina partea din spate a maşinii, n-ar fi scos o exclamațiune bruscă. Forrest înțelese motivul când văzu corpul unui om legat de mâini şi de picioare şi care era într-o asemenea stare de prestație încât nu i se putea smulge nici un cuvânt.

După ce fură aduse sandvişurile şi cafele, Forrest se adresă tinerilor:

— Vedeți, domnilor, este datoria mea să uit poziția dvs. socială şi să vă tratez exact ca pe oamenii care trebuie supuşi

unui interogatoriu. Cred că înțelegeți că descoperirea acestui om – îl arătă pe Shifter care-şi recăpătase cunoştința şi privea în jurul lui cu nişte ochi teribil de măriți – cere explicația.

— Aveți perfectă dreptate, domnule inspector, răspunse Basil Fettisbury. Întreaga afacere se explică foarte uşor, deşi, poate veți conchide ca sunt nebun.

— Tinerețea este veşnic nebună, răspunse Forrest.

— Este foarte adevărat. Acum vă voi povesti ce sa întâmplat. Aveam o mică petrecere la mine, căci am pentru folosința mea personală subsolul casei părintelui meu. Înainte de a ne despărți, când ciocneam veseli paharele, unul dintre servitorii care se ocupau de noi, l-a găsit pe acest om. Îl arătă pe Clark – care era ascuns pe culoar. Crezând că este un spărgător, îl doborî cu o lovitură de pumn şi mi-l adusese. Cred că până aici nu am făcut nimic rău, domnule inspector.

— Nu, dar vă rog continuați, fu răspunsul acestuia.

— Ceea ce urmă este oarecum neconstituțional. Dar lăsați-mă să vă explic: camarazii mei şi cu mine…

— Aş vrea să am numele lor înainte de plecare, domnule Fettisbury, îl întrerupse inspectorul.

— Perfect. Îi veți cunoaşte pe toți. Spuneam deci că amicii mei şi cu mine, după ce ne-am consultat, am socotit că nu ar fi prea frumos din partea noastră de a-l da pe acest nenorocit pe mâna poliției.

— Dar l-ați legat de mâini şi de picioare şi l-ați şi drogat, zise Forrest cu severitate.

— Da, o admit. Dar voiam să i dăm o lecție. Vedeți, a mărturisit că a venit eu intenția de a lua unele hârtii ale tatălui meu, ceea ce este un lucru cu atât mai grav. Ținând seama de poziția tatălui meu. După o mică consfătuire, am decis că pedeapsa cea mai bună pentru amicul Shifter era de a-l trimite să facă o muncă corporală. Dl. Tryst, care câte aici, posedă un yacht mic, care este ancorat la Burnham sau la Cronch şi am decis să ducem pe Shifter acolo, făcându-l să plătească pentru călătoria lui.

— Spunea că mă vor duce în Australia, domnule inspector,

declară spărgătorul.

— Recunosc cu sinceritate, domnule inspector, că am vrut să aplicăm singuri legea şi că n-ar fi trebuit s-o facem. Dar este un lucru consumat şi suntem responsabili. Suntem gata să facem față tuturor amenzilor posibile, bineînțeles fără să fim închişi. Sper că nu vă gândiți la această soluție, domnule inspector?

Această naivitate îi dădea lui Forrest o poftă teribilă de râde. Dar ştiu să se stăpânească pentru a spune cu severitate:

— Desigur, afacerea nu poate rămâne aici. Va trebui să prezint raportul meu inspectorului şi lordul Bradney va acționa în consecință. Voi fi bucuros să am numele prietenilor care erau cu dvs. astă-noapte, domnule Fettisbury, zise el, în timp ce cei doi tineri se ridicau.

După ce tăcuse aceasta, jucătorul internațional de rugby îi întinse mâna:

— Sper că ne vom despărți prieteni buni, domnule inspector şi aş fi dezamăgit să plec în alte condiții de la Scotland Yard.

Forrest îi luă mâna şi i-o strânse cu tărie.

— De la dvs., personal, nu mai vreau absolut nimic, zise el.

Şi întorcându-se spre Shifter, care privea grupul cu un aer malițios în ochii, adăugă:

— De Shifter însă nu pot răspunde.

Fettisbury înainta spre acesta din urmă:

— Îmi cunoşti numele şi şti unde locuiesc, Clark, îi zise el. Dacă vreodată voi putea face ceva pentru d-ta n-ai decât să mă înştiințezi.

— Salve!

După această exclamație enigmatică, hoțul îşi concentra întreaga atenție asupra jurnalului care-l luase de pe biroul detectivului şi arătă că nu mai voia să vorbească.

CAP. XII
REVELAȚIA

Detectivul Forrest se trânti pe scaunul său şi se adresă spărgătorului:

— Pentru această ispravă vei căpăta cel puțin şase luni închisoare, Shifter, zise el. Nu-mi mai amintesc exact, dar cred că este pentru a opta oară când ți se va întâmpla aşa ceva.

— A noua oară, îl corectă hoțul, dar pentru dvs. este acelaş lucru. De astă dată cred însă că voi scăpa.

— Ce te face să crezi? Ai mărturisit acelor doi domni că ai pătruns în casă cu scopul de a lua nişte documente de pe biroul Ministrului. Cred că nu este cazul să întreb cine te-a însărcinat cu acest comision.

— Este inutil să vă osteniți, domnule inspector.

Tonul hoțului era familiar, aproape ofensator. Forrest care cunoştea mentalitatea criminalilor mai bine decât toți ofițerii Londrei, simt că Shifter este pe cale să facă o mărturisire importantă. Şi nu fu deziluzionat.

— Cred că ar fi trebuit să mă întrebați de ce am fost găsit, pe jumătate tâmpit, în maşina aceea? reluă Shifter.

— Ei bine, continuu, replică Forrest cu un ton care nu-l angaja în nimic.

Hoțul se ridică şi se întinse.

— În numărul de ieri seară ai lui «Evening Sun», este anunțată o recompensa de cinci mii lire pentru aceia care va da informații asupra Vulturului Negru. Ați citit această, domnule inspector?

— Da.

— Aceste cinci mii de lire le voi căpăta eu, continuă Shifter. Un biet calic ca mine poate face ceva cu aceşti bani! Cine ştie? Poate deveni chiar om cinstit.

Forrest îl privi cu asprime.

— Lasă aceste cinci mii de lire, Shifter, căci în orice caz vei deveni cinstit dacă continui în felul acesta. Vei putea fi închis

pentru mai multă vreme de exemplu pentru zece ani.

Shifter tremură ca şi cum s-ar fi aflat în fața unei veritabile teroare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, inspectore. Tăceți, mi se strânge inima de groază.

— Atunci bagă de seamă la cele ce ți le voi spune. Să nu mai reîncepi cu poveşti ca aceea din astă noapte. Dar, apropos, ce legătură au toate acestea cu Vulturul Negru?

Întrebatul începu să se bâlbâie.

— Ştiu cine este acest individ.

— Cred că încă nu ți-ai regăsit toate mințile, Shifter.

Hoțul se indignă.

— Ceea ce v-am spus este literă de evanghelie, domnule inspector. Netrebnicul v-a aruncat praf în ochi. Făcându-vă să credeți tot ce a vrut. Acum nu vă mai ofensați. Ascultați ce vreau să vă spun: Presupun că vreți să ştiți cine este Vulturul Negru. Dar nu vă voi spune înainte de a face un mic aranjament cu dvs. Iată ce vă propun: Vă voi spune cine este această pasăre de noapte şi dvs. nu-mi veți mai vorbi despre cealaltă afacere. Vă dau două minute sa reflectați asupra propunerii mele.

După un minut, Forrest îi spuse:

— Foarte bine, Shifter, dar te previn de la început că nu voi tolera nici o minciună şi apoi vei trebui să mă convingi asupra celor care mi le spui, pentru ca să uit cele întâmplate astă-noapte. M-ai înțeles?

Încrederea celuilalt nu se zdruncină.

— Ticălosul v-a împuiat capul, dar nu v-a spus adevărul. Iată realitatea: Într-adevăr, m-am dus astă-noapte să fur, în Clarges Square 127. M-am introdus prin uşa subsolului. Dar nu ştiți ce am auzit pe culoar, după doua minute. Ei bine, am auzit nişte oameni vorbind despre Vulturul Negru. Domnule inspector, unul dintre ei era numit Vulturul Negru. Ce dovedeşte aceasta? Că individul acesta se găsea în persoană acolo. Cred că este foarte limpede.

Forrest îi aruncă o privire scrutătoare.

— Şti ce ți-am spus, dacă vei încerca să-mi povesteşti baliverne.

— Nu vă povestesc baliverne, domnule inspector. O jur pe Evanghelie. Chiar dacă n-ar trebui să mai ies niciodată de aici, adevărul este că indivizii aceia numeau pe unul dintre ei Vulturul Negru. Şi apoi puneau la cale şi o lovitura. Vorbeau să se ducă să facă o vizită lui Krijinowsky, ghicitorul din West End.

Forest care-şi aprinsese pipa trimise un nour negru de fum spre tavan. N-ar fi fost convins ca Shifter îi spunea adevărul, dacă vorbele fostului deținut nu i-ar fi confirmat teoria sa.

Care erau faptele cunoscute asupra Vulturului Negru? Mai întâi, era aproape sigur că acest gentelman-spărgător era un om din înalta societate. Al doilea, în ultimii trei ani, Vulturul Negru făcuse dovada unui curaj şi al unui sânge rece într-adevăr surprinzătoare. Forrest era convins cu fiul Ministrului de război nu-i spusese adevărul sau tot adevărul asupra celora care se petrecuseră. Era de aceea foarte probabil ca acest indiscret să fi fost găsit încercând să asculte la uşă şi acei oameni dezolați la gândul că identificarea Vulturului Negru ar fi putut fi descoperită, deciseseră să-l îndepărteze pe Shifter Clark.

Detectivul îşi scoase pipa din gură.

— Asta este versiunea ta, Shifter? întrebă el.

— Da şi este adevărată, domnule inspector.

Forrest îl privi în fața.

— Acum, să presupunem că aş fi decis să fac acest târg cu tine şi să nu spun nimic despre furtul de azi noapte, în schimbul informațiilor care mi le-ai furnizat. Vei continua sa te porți cinstit cu mine?

— Desigur că da.

— Bine. Atunci spune-mi două lucruri: Ştii exact cine este Vulturul Negru şi, în afară de cuvântul de onoare, îmi mai poți da vreo dovadă asupra celor care le afirmi?

— Proba care am avut-o, domnule inspector, v-am spus-o imediat. Am auzit voci menționând numele de Vulturul Negru,

dar n-am distins prea bine cele ce se discutau. De aceea, m-am apropiat de uşă şi, de astă-dată, am auzit perfect, distinct.

— Ai privit în odaie?

— Nu.

— Atunci n-ai putea şti care era omul pe care ceilalți îl numeau Vulturul Negru.

— Nu. Dar ați văzut de ce manieră a mințit, domnule inspector. Vulturul Negru este Fettisbury. Este limpede ca bună ziua. Văzând cele ce s-au întâmplat, a încercat să-şi dea ifose şi a reuşit.

Forrest tempera puțin entuziasmul fostului deținut.

— Ne-ar trebui mult mai multe probe decât acestea, Shifter, pentru a putea aresta pe Vulturul Negru, zise el. Totuşi îți sunt foarte recunoscător şi…

— Atunci vă veți ține promisiunea?

— Da. Poți pleca şi atâta timp cât vei putea să-ți ții gura nu ți se va spune nimic cu privire la afacerea de astă noapte.

Shifter se ridică dintr-un salt şi îi întinse mâna.

— Sunteți, într-adevăr, un tip şic, domnule inspector.

— Acum pleacă, pentru că trebuie să-mi văd de treaba mea.

Detectivul Angus Forrest mai fumă încă trei pipe, înainte de a se gândi să se ducă să se culce. Proba! Asta îi trebuia. Teoria lui era bună, dar până la probe noii nu se putea duce să povestească această istorie inspectorului. Lordul Bradney l-ar fi luat drept nebun.

CAP. XIII
AMENINȚAREA

Sir Charles Fettisbury se adresă fiului său:

— La ce oră te-ai culcat, tinere.

— Nu m-am culcat, fu răspunsul. Am ieşit în oraş ca câțiva prieteni şi n-am revenit decât pe la vreo patru dimineața.

Această sinceritate îl încurcă pe ministru şi cuvintele vesele care urmară, risipiră puțin proasta lui dispoziție.

— Este exact, dragul meu tată, continuă Basil. Cred că ştii ca nimeni nu este tânăr de două ori. Olly Tryst şi cu mine am ieşit târziu, să facem o plimbare cu maşina. Simțeam nevoia de a lua aer, pentru a ne destinde după studiile noastre.

Şi începu să râdă, pronunțând cuvântul «Studii», cum acestea consistau pentru el în a dansa, a bea şi a mânca..

Omul de stat se crezu dator să-i dea câteva sfaturi.

— Ar fi timpul să te potoleşti puțin, Basil. Continuând această viață, îți vei crea o reputație urâtă. Aminteşte-ți ca sunt ministru şi că orice publicitate proastă îmi este dezastruoasă.

El înduioşa puțin conştiința fiului său, dar asta nu ținu multă vreme, Basil luase obiceiul de a ignora plictiselile existenței. Aplicase, totdeauna, cu succes, această filosofie şi, astfel, scăpase de multe poveri.

— Şi prietenul tău Oliver Tryst avansează în studiul dreptului?

Întrebarea aceasta se datora faptului că fiul marelui industriaş învăța dreptul penal la un avocat foarte cunoscut.

— Oh, este un element de prima forță, cred. A avut până acum vreo trei banchete şi după fiecare dintre acestea s-a ales cu o indigestie puternică.

Ministrul de război ridică ochii spre cer.

— Basil, asemenea glume sunt deplorabile!... zise el.

În momentul acela intră Higham, majordomul casei.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Basil, dar sunteți chemat la telefon.

Împingându-şi scaunul, campionul de rugby se ridică cu o asemenea grabă încât tatăl său fu obligat să se plângă încă odată.

— Aminteşte-ți, dragul meu copil, că masa mea nu este un teren de foot-ball.

Spunând în grabă un «scuză-mă», Basil ieşi din odaie. Chemarea aceasta nu-i spunea nimic bun. Era oare Forrest de la Scotland Yard?

Dar vocea care o auzi la celălalt capăt al firului fu aceea a unui necunoscut.

— Domnul Fettisbury?

— Da.

— Dl. Basil Fettisbury?

— Da. Cine este la aparat? zise el vioi.

— D-le Fettisbury, nu interesează cine sunt. Ceea ce mă portă este că doresc să vă văd cât mai repede posibil.

Presentimentele tânărului se realizară. Dacă nu se înşela, acest necunoscut…

Totuşi îşi luă o voce nepăsătoare pentru a răspunde:

— Dragul meu amic, n-am obiceiul să-mi dau întâlnire cu străini care se tem să-mi spună numele mai înainte.

— Cu toate acestea, cred că veți accepta această întâlnire. Este un lucru asupra căruia are fixată privirea toată lumea: furtul unui colier de valoare mare care s-a produs la dl. Edmund Thursby, în casa sa din Surrey. Asta nu vă interesează?

— Absolut de fel. Cred că ați face mai bine închizând telefonul, ca să nu chem poliția.

— Poliția! Dacă afacerea nu ar fi atât de serioasă, aş râde. Acum, dacă vă place, fiți atent la ce am să vă spun, căci sunt ultimele mele cuvinte; sau veniți astă seară la cafeneaua Rimini, din Greek Street, Soho, la orele 9, sau mă voi vedea obligat să trimit unele informații la Scotland Yard. Cred că autoritățile polițieneşti sunt extrem de dornice să cunoască identitatea Vulturului Negru.

— Trebuie să fiți nebun, exclamă Basil. Nu înțeleg nimic

din ceea ce îmi povestiţi.

După aceste vorbe, Basil agăţă receptorul.

— Era vreun altul dintre prietenii tăi, Vulture Negru? îl întrebă tatăl său, când se înapoia în sufragerie.

Basil îşi privi tatăl ţintă. Ce putea să ştie oare? Desigur era numai un fel de a vorbi. Da, nu putea fi decât asta. Dar voia să aibe sufletul complet liniştit.

— Fi atent, la ceea ce spui, Sir, replică sportivul. Dacă Higham ar auzi aceste vorbe şi-ar închipui că întreţin anumite relaţii cu acest celebru spărgător.

— Dragul meu copil, zise el surâzând, nimeni n-ar fi atât de ridicol încât să te asocieze acestui criminal abominabil. Când m-am servit de termenul «Vulturul Negru» acum un moment, făceam o aluzie la escapada ta matinală.

Fiul sau se întoarse spre el şi luă o linguriţă de dulceaţă.

— Foarte bine, tată, te scuz.

— Acum te-aş ruga să-i spui lui Oliver Tryst să vinii aici, azi după amiază.

Basil se simţi foarte încurcat. Era într-adevăr straniu ca tatăl său să-i vorbească, din nou de Olly. Chiar în după amiaza aceia, Tryst trebuia să plece la Amsterdam cu colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Îi voi spune, dar este foarte ocupat, zilele astea, cu dreptul şi banchetele sale.

— Ah, foarte bine, dacă este ocupat, între noi fie zis, îl găsesc cam plictisitor.

— Ai dreptate, tată!…

CAP. XIV
CAFENEAUA RIMINI

Cafeneaua Rimini era tipul de local care ar fi convenit romancierilor amatori de intrigi şi de aventuri romantice. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut între aceşti pereți murdari, îşi spuse Basil Fettisbury, în momentul când intră în cafeneaua Rimini. Era ora nouă fură două minute seara. Asociația Vulturului Negru decise să se ducă singur la întâlnire. Olivier îi spusese:

— Este mai bine să te duci să-l vezi pe ticălosul acela, ca să ştim exact la ce ne putem aştepta.

Un chelner înainta spre el. În mâna dreaptă ținea un şervet murdar, iar plastronul cămăşii era pătat cu pete de grăsime.

— Ce doreşte domnul? zise el cu un surâs atât de dezagreabil încât Basil simți o poftă nebună de a-i da o lovitură de picior.

— Caut un prieten, care mă aşteaptă. Numele meu este Fettisbury.

— Ah, da, domnule. Prietenul dvs. a venit de câteva minute şi vă aşteaptă într-un salon particular.

Şi arătă cu degetul în direcția fundului restaurantului.

— Aşa dar aveți şi un salon particular?

— Avem chiar trei, domnule. Uneori este mai comod aşa. Cred ca mă înțelegeți.

— Prea bine. Arătați-mi drumul.

Fu introdus într-un salonaş care părea umplut în întregime de omul care veni în întâmpinarea lui.

Basil îi aruncă o privire rapidă.

— Cred că sunteți dl. Newton-Smith? zise el.

— Mă cunoaşteți? răspunse celălalt încercând sa surâdă.

— Nu este nevoie să mergi prea multe zile prin oraş pentru al întâlni pe ilustrul domn Newton-Smith. Se poate să fi fost rău informat, dar cred că v-ați specializat în şantaje. Ce doriți de la mine?

— Domnule Fettisbury, v-am cerut să veniți astă-seară aici,

căci vă pot face un serviciu. În loc să-mi mulțumiți mă calomniați în mod nedemn.

— Dar asta o ştie despre dvs. orice copil de pe străzile Londrei. Acum, însă ce-ar fi să jucăm cu cărțile pe masă. Azi dimineață erați foarte misterios. Să mergem direct la țintă. Acum ce preferați: să mergem şi cinam şi apoi să ne batem, sau să începem prin a ne bate? Personal, îmi este egal. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât de a vă cufunda capul, în întregime, într-una din cele mai proaste supe ale lui Rimini.

Dacă Olivier Tryst ar fi fost prezent, ar fi făcut un gest de disperare. Olly pretindea că defectul principal al lui Basil era faptul de a fi prea spontan, în loc de a fi puțin mai discret.

— Ia-l mai fin, îl sfătuise acesta înainte de a pleca. Fi prudent şi încearcă să descoperi cât mai exact ce ştie. Aminteşte-ți că sunt avocat – sau că sper să fiu într-o zi. Pot, deci, să te sfătuiesc.

Cuvinte inutile! Acum, când se găsea în fața unuia dintre cei mai mari scelerați ai Londrei, Fettisbury vedea numai roşu.

— Aş vrea să cer, acum, ceva de băut, zise el privindu-l pe şantajist. Oare «sherry»-ul este otrăvit aici?

Newton Smith ascultase cu o indignare crescândă acest potop de cuvinte. Lucrurile nu decurgeau aşa cum ar fi vrut el. Acest tânăr adoptase o atitudine energică, pe care ar fi vrut-o el s-o ia. Timp de câteva clipe şantajistul se gândi la posibilitatea de a sări asupra acestui tânăr, dar apoi reflectă că nu numai că ar fi o tactică proastă dar s-ar putea să aibe urmări dezastruoase pentru persoana lui. Îşi aminti subit că acest Fettisbury era campion internațional de rugby şi avea reputația de a fi foarte puternic.

De aceea, adoptă o altă atitudine.

— Sunteți prea agresiv, față de cineva care v-a invitat să cinați, remarcă el.

— Dragul meu, cred că nu vă gândiți că am venit aici numai de dragul ochilor dvs. Am venit numai pentru că ați

avut infernala imprudență de a încerca să mă șantajați prin telefon. Aveam deci două alternative și, după ce am discutat chestiunea cu câțiva prieteni, am decis să viu personal la întâlnire. În loc de a trimite un comisar în locul meu.

Omul încercă să-și păstreze calmul. Avusese de-a face cu personaje mai dificile ca Fettisbury și tot le venise, de hac.

— Nu cred că ați îndrăzni să vă duceți la Scotland Yard, domnule Vultur Negru, zise el încet.

Vizitatorul îl privi ca și cum era nebun.

— Vreți să repetați aceste cuvinte? întrebă el.

— Spuneam că nu cred că ați fi îndrăznit să vă duceți depuneți cu plângere la Scotland lard, domnule Vulture Negru.

— Ce dracu vrei să spui?

— O știți perfect de bine. Fiți atent, Fettisbury. Informațiile care mi-au ajuns la urechi n-au făcut altceva decât a confirmat teoria mea. Era evident pentru mine că acest gentleman-spărgător, care își zise singur Vulturul Negru era... un om de lume. Altfel, cum ar fi putut reuși să fie atât de bine informat și să-i reușească toate loviturile.

Fettisbury își scoase o tabacheră din buzunar și o deschise.

— Acum, dacă vreți să mă întrebați ceva, vă rog să-mi permiteți să fumez. Sunt dezolat că vă întrerup... Teoria dvs. este foarte fantezistă dar și foarte interesantă. Nu am să vă mai întrerup.

— Ajungând la această concluzie, înțelegeți cu ce interes am aflat că noaptea trecută sau mai curând azi dimineață – foarte devreme – s-a ținut o consfătuire a unor tineri din lume a bună într-o pivniță din clădirea tatălui dvs. La această consfătuire, un martor demn de încredere a certificat că ați fost numit: Vulturul Negru.

Campionul de rugby izbucni într-un râs vesel, care descoperi dinții săi sănătoși și albi.

— Lăsați-mă să râd! Este tot atât de ridicol ca și cum ați observa o bucățică de sticlă într-un pârâu și ați lua-o drept un diamant Kohinor... De ce dragă aș face-o? Nu știu. Dar

pentru că asta vă interesează, lăsați-mă să vă explic că «Vulturul Negru» este numai o poreclă pe care mi-a dat-o tatăl meu. De atunci, toți prieteni mei au urma exemplul lui şi mă numesc astfel.

Newton-Smith rânji.

— Asta nu-mi pare prea plauzibil.

— Ei bine, plauzibil sau nu. Aşa este. Şi dacă vă gândiți să-mi stoarceți ceva bani, n-aveți mai multă şansă decât dacă eu aş voi să devin ducesă...

După aceste vorbe, el părăsi localul şi se opri la Scotland Yard.

Detectivul Forrest îl privi pe tânăr cu un aer întrebă lor:

— Mi se pare că v-ați amorezat de Scotland Yard. Domnule Fettisbury.

Jucătorul internațional de rugby începu să râdă.

— Nu voia merge pană a pretinde asta, răspunse el, dar amintindu-mi de plăcerea avută, azi dimineață, făcându-vă cunoştința, am schimbat rolul şi am venit să depun o plângere. Cred că sunt în drepturile mele s-o fac!

— Perfect, zise Forrest puțin uimit. Şi care este plângerea?

— S-a încercat să fiu şantajat şi, din principiu, sunt contra şantajului. Nu m-am gândit să viu aici şi să vă văd în persoană numai pentru că am fost ales ca victimă. După afacerea aceea cu Shifter Clark, am socotit că există un oarecare risc pentru mine. Dar socot, domnule inspector, că vă veți ocupa numaidecât de această afacere. Vorbesc ca un fiu al cărui tată plăteşte impozite grele şi care a auzit, totdeauna, spunându-se că Scotland Yardul este una din instituțiile cele mai admirabile şi cele mai energice.

— Puteți conta pe mine, zise detectivul.

Nu ştia prea bine dacă tânărul îşi bătea joc de el sau dacă acest ton de persiflare îi era obişnuit.

— Cine a încercat sa vă şantajeze?

— Un individ numit Newton-Smith. Cred că-l cunoaşteți.

— Foarte bine.

— Atunci de ce nu se găseşte încă în lanțuri.

— Sunt diferite motive, replică Forrest şi cel mai important este că n-avem încă destule probe împotrivă. Poate, însă, le-ați putea suplini dvs.? Povestiți-mi întâmplarea dvs., Domnule Fettisbury.

După ce tânărul termină povestirea lui, detectivul zise:

— Sunt dezolat că vă voi deziluziona, dar mi-e teamă ca nu mi-ați adus un număr suficient de informații pentru a proceda la arestarea lui. Dacă Newton-Smith va încerca să-şi continue jocul atunci, desigur, lucrurile s-ar schimba.

— Deci, nu puteți face nimic?

— Pentru moment, nu. Dar puteți fi sigur că începând de acum vom supraveghea, îndeaproape, pe dl. Newton-Smith.

— Şi acum o alta întrebare, domnule inspector: Credeți, într-adevăr, că aş fi Vulturul Negru?

Ochii albaştrii ai detectivului îl privită.

— Credeți? insistă tânărul.

— Adevărații şantajişti, pentru a reuşi, domnule Fettisbury, nu întreprind o acțiune fără să fi dobândit-o certitudine.

Tânărul izbucni în râs.

— Înțeleg, domnule inspector… Sunteți foarte tare.

CAP. XV
SCHIMBARE DE VIAȚA

Lumea era complet schimbată pentru Cynthia şi tânăra fată găsi că este foarte greu să se adapteze. Totul era schimbat. Viața îi era foarte diferită.

Ea privise lucrurile în față şi se ocupase, mai întâi, să subînchirieze apartamentul ei din Saint, James Court. Avu noroc în aceasta. Soția unui ofițer care se întorcea din India tocmai trecuse pe la agenție, cu o zi mai înainte, pentru a întreba dacă nu era ceva de închiriat.

Ceea ce o făcuse pe Cynthia să sufere mai mult nu fu faptul că trebuia să părăsească acest interior în care fusese atât de fericită în ultimii trei ani ci acela de a se separa de Phillips, camerista ei. Lucru rar, Phillips nu era numai activă şi cinstită, ci şi devotată – până la adorație – stăpânei ei. Cât era de diferită față de neroadele care-o înconjurau!

— Doresc atât de mult să rămân cu dvs., miss, zisese ea. Mă voi mulțumi cu cât de puțin. Vă asigur ea nu voi lucra pentru nimeni, după ce am fost cu dvs. atâta timp împreună.

— Foarte bine, Phillips, sunt exact cuvintele care speram să le aud de la tine. Dar, într-adevăr, nu-ți pot permite să lucrezi pentru mine, în circumstanțele actuale. Vezi, scumpul meu copil, nu mai am mijlocul să te plătesc. Nu mai am nimic. Toți banii mei, până la o centimă, au dispărut. Nu pot să mai am servitoare, nici pe tine şi nici pe alta. Trebui să fac totul singură. Dar îți promit un lucru. Daca lucrurile se vor aranja (ceea ce din nefericire nu sunt sigură) îți voi face imediat semn.

Şi se depărtase pentru a-şi ascunde lacrimile.

Când avea de făcut un lucru, luase bunul obicei de a-l pune imediat în execuție. De aceea, după ce-şi închinase vechiul ei apartament, luă un autobuz (taxiurile nu mai erau în lista lucrurilor care şi le putea permite) şi se duse la agenția enormelor clădiri care se construiseră lângă Marble Arsh. Locul o uimi ca un lucru fantastic şi-şi aminti că citise

că acolo erau nu mai puțin de 1200 de apartamente de diferite mărimi, gata de a fi închiriate.

În această clădire, ea închiria ceea ce găsi mai modest. Pentru două guinee şi jumătate pe săptămână închiria o cameră care avea nouă picioare pe douăsprezece şi care-i oferea totul, un divan, un birou, un fotoliu un coş, pentru hârtie şi etajeră pe care se găsea telefonul. Când revăzu în gând odăile spațioase şi atât de bine mobilate din Harley Street, casa în care crescuse, Cynthia avu un surâs amar. Dar îşi goni repede aceste amintiri. Acum trebuia să-şi înceapă noua ei existență şi cu noroc spera să iasă din această afacere.

În sfârşit, sosi luni dimineața. Era ziua în care trebuia să se reîntoarcă la birourile lui Edmund Thursby. Sorții erau aruncați şi nimeni n-ar fi bănuit că tânăra fată, care trecea cu un aer atât de hotărât uşa de intrare, tremura în sinea ei.

Cynthia avea motive serioase să fie nervoasă. După cele ce i le spusese gazetarul Frost, desigur că ezitase înainte de a accepta postul pe care-l oferise tatăl vechiei ei prietene de clasă, cu atâta generozitate. Dar ezitarea ei nu durase mult timp. Nu putea să uite că alegerea ei era larg influențată de circumstanțele prezente, într-un cuvânt, era mai mult sau mai puțin obligată să accepte.

Evident, ar fi putut să vândă cele câteva bijuterii de aur pe care i le dăduse tatăl ei. Dar îi era imposibil să se despartă de aceste relicve sentimentale. În aceste condițiuni, să se fi lăsat să moară de foame? Nu simțea nici o poftă să moară.

Ce îi spusese gazetarul? O lăsase să înțeleagă că biroul lui Edmund Thursby nu era genul de loc care-i trebuia. Poate nu! În orice caz, era precis că viitorul ei patron n-avea o reputație bună şi, deasemenea, se putea să urmărească alt scop cu ea. Îl revedea mereu, în gând, la biroul lui, în momentul când îi făcuse această ofertă. Fusese atât de respingător încât trebuia să-şi spună că această ofertă îi fusese, poate, făcută în condiții nu prea normale şi trebuia de aceea să vegheze asupra acțiunilor lui.

Se gândea însă că, după câteva luni în birourile din Broad Street (dacă va fi capabilă să rămână acolo), ar fi căpătat o oarecare rutină a afacerilor. Pentru moment era complet ignorantă şi toate cunoştinţele ei pentru o carieră comercială consistau în aceea că ştia să bată puţin la maşina de scris. Mai târziu, după această primă experienţă – ar putea să se ducă la un alt birou. Dar aceste chestiuni, aparţineau încă viitorului.

Fu primită de secretarul particular al lui Edmund Thursby: Walter Leavis, care nu-i fu prea simpatic. Părea prea plin de el, prea vanitos, cu gesturile lui teatrale şi cu politeţa sa afectată. Era evident că lui Leavis i se povestise istoria intrării ei în Birou şi atitudinea lui era. În acelaş timp, linguşitoare şi condescendentă. Cynthia găsea intolerabil acest amestec.

Dar amintindu-şi de vechiul proverb, ca cerşetorii nu pot alege, îşi ascunse acest resentiment şi ascultase atent ceea ce-i spusese. Secretarul particular îi explica unele dintre funcţiile care ar fi trebuit să le îndeplinească în cursul primei luni.

Financiarul, care veni douăzeci de minute mai târziu, nu se pierdu în cuvinte asupra trecutului, ci se concentra asupra prezentului.

— Bună ziua, miss Holgate. Sper că nu te aşteptai să lucrezi aici. Te rog să nu spui nici un cuvânt de mulţumire. Sunt foarte fericit de a putea să-ţi fac acest serviciu Desigur – şi el o privi – sper că vei merita salariul săptămânal de cinci lire, cu care vei debuta. Cred că nu este necesar să spun că pentru o tânără fără experienţa este foarte generos.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Thursby.

Aceste cuvinte, care simţea că trebuie sa le spună, o contrariau. Era prima dificultate din noua ei viaţă.

— Vei avea deci, cinci lire pe săptămână. În timpul primei luni. După aceea vom mai vorbi. Progresele d-tale la birou vor fi determinate de abilitatea cu care vei sesiza amănuntele lucrărilor care le vei avea de făcut. Cred că dl. Leavis, secretarul meu, te-a pus la curent?

— Da, domnule Thursby.

Această convorbiri; îi părea stranie şi nu ştia prea bine dacă trebuia să surâdă sau să fie încurcată. Bunul simț îi veni însă într-ajutor şi-şi aminti că nu mai era Cynthia Holgate, care trăia independentă cu un venit de opt sute de lire pe an, ci o Cynthia Holgate care era obligată să-şi câştige existența. Era extrem de diferit şi înțelese că asta nu trebuia s-o uite niciodată, în timpul lunei care urma să vina.

Cynthia se puse repede în curent şi, după o săptămână, se achita toarte bine de misiunea ei. Observase cel puțin, că nu era proastă. Merita însă cele cinci lire pe săptămână? Era o altă întrebare care, poate, ar fi contrariat-o dacă şi-ar fi permis să se oprească asupra ei.

Spre sfârşitul primei săptămâni, în momentul în care părăsea clădirea să se ducă să mănânce, Walter Leavis spuse:

— Vă duceți să mâncați, miss Holgate?

Trebuia doar să ştie, îşi zicea Cynthia, că părăsea biroul pentru un alt motiv.

— Da. Aveți nevoie de mine?

— Oh, scumpa mea, nu.

Şi, surâzând, o apucă de brațul drept şi o trase prin mulțimea ce umplea holul.

— Atunci sper că vei putea veni cu mine.

Şi presiunea asupra brațului ei se accentua.

Tânăra simți că trebuia să pună, pe dată, capăt acestei situații.

— Sunteți extrem, de amabil, domnule Leavis, dar dejunez totdeauna, cu o prietenă la A. B. C., la colțul străzi. Cred că mă veți scuza. Trebuie să mă aştepte acolo.

Ochii lui Walter Leavis străluciră.

— Sunt dezolat, spuse el brusc. N-aş fi crezut că am un adversar atât de redutabil.

Tânăra fată ieşi din imobil cu obrajii ca para. Remarca făcută de secretar dovedea mai multe. Mai întâii că Leavis era ceea ce presupusese ea din totdeauna: un neghiob. Dar ce reuşea să spună? De altfel asta o interesa foarte puțin. Un om

de speța lui, care atacă o fată mai mult sau mai puțin lipsită de apărare, spune orice când se înfurie.

În timp ce-şi lua masa ei frugală, care se compunea dintr-un sandviş. Un măr şi o ceaşcă de cafea, Cynthia se surprinse făcând o comparație între omul acesta care o insultase şi gazetarul Herald Frost. Unul nu era decât un vierme, celălalt…

Cynthia se opri la timp. În timpul săptămânii care se scursese, în ciuda tuturor preocupărilor ei, tânăra privise de mai multe ori cartea de vizită pe care i-o dăduse reprezentantul lui «Evening Sun», părăsind apartamentul ei din Saint James Court. Ştia bine că această carte de vizită îi fusese dată cu un scop bine determinat: dacă, vreodată, va avea nevoie de un prieten n-avea decât a-i scrie sau a-i telefona.

Va îndrăzni s-o facă?

Da!

Îşi plăti modesta ei masă şi ieşi în stradă să se plimbe puțin, înainte de a se reîntoarce la birou.

La sfârşitul primei săptămâni de încercare, Thursby veni s-o găsească.

Manierele lui începuseră să se schimbe. Nu mai era patronul brusc, care-l cunoscuse în prima dimineață.

— Bună ziua, Cynthia, îi spuse el. Aşează-te un minut, căci doresc să-ți vorbesc. Cum merge cu stenografia?

— Nu ştiu să stenografiez, domnule Thursby.

— Dar bați la maşină: nu-i aşa?

— Cred că v-am spus, domnule Thursby. Când am venit la dvs., că ştiu foarte puțin să bat la maşina.

— Asta n-are importanță, fu răspunsul lui neaşteptat. N-am primit decât complimente asupra d-tale din toate părțile. Eşti mulțumită aici?

— Da, sunt foarte mulțumită.

Nu era adevărul pur, căci mai erau două-trei elemente care puteau să-i cauzeze supărări în viitor dar, după toate, lucrul ei era interesant, ea sesiza foarte bine cele mai mici amănunte

şi în fundul sufletului ei simțea o anume satisfacție.

— Cu atât mai bine! Îmi place ca oamenii să fie mulțumiți în jurul meu.

După o scurtă pauză, în care-şi puse țigara într-o scrumieră, Thursby reluă:

— Vrei să cinezi, astă-seară, cu mine, Cynthia? Vom putea vorbi de viitorul d-tale. Unde locuieşti acum? Tot în apartamentul din Saint James Court?

— Nu, domnule Thursby. Era prea scump şi am trebuit să renunț la el. Am închiriat o cameră mică în Montressoff House, din Marble Arsh.

— N-ai fi trebuit să abandonezi locuința din Saint James Court. Îmi amintesc că Joyce îmi spunea că era foarte confortabilă. Păcat, Cynthia. N-ai fi trebuit să te martirizezi în chipul acesta. N-ai avut nici un motiv, pentru că eu sunt în spatele d-tale.

Tânăra fată nu răspunse nimic, căci nu mai ştia ce să gândească. Trebuia sa se neliniştească de interesul cu totul particular pe care i-l arăta financiarul? Dar era patronul ei şi, probabil, avea dreptul să se ocupe de faptele şi gesturile ei.

Cynthia schimbă subiectul.

— La ce oră doriți să viu astă-seară, domnule Thursby?

— Voi trimite maşina să vă ia la orele şapte. Cred că nu-i prea de vreme?

— Oh, nu!

— Acum dă-mi adresa d-tale exactă.

— Apartamentul 187 B, Montressor House, Marble Arsh. Dar voi fi gata şi voi aştepta la intrarea principală.

Thursby o privi.

— Foarte bine. Deci pe diseară! Şi simt încântat de cele ce mi s-au spus despre d-ta. Ştiam că nu mă vei decepționa.

CAP. XVI
CYNTHIA VEGHEAZĂ

Cina aceea la Mount Street nu-i aduse Cynthiei numai satisfacții. Mâncărurile erau excelente ca şi singură cupa de şampanie pe care o băuse.

Dar, în timpul cinei, atitudinea Joyce-ei o indispuse. Joyce se schimbase. Cynthia nu se înşelase când, cu zece zile înainte, îi spuse lui Thursby că fiica lui n-o să mai vrea să aibe de-al face cu o fată săracă ca ea. Atitudinea ei rece şi detaşată, în timpul cinei, o jenase pe Cynthia atât de mult ca atunci când Joyce îşi anunța intenția de a-i părăsi pentru a se duce la teatru se simți aproape uşurată.

Cât de crudă era natura umană! Cine şi-ar fi putut imagina că această Joyce, care-i arătase o asemenea afecțiune altădată, va acționa de această manieră? Încolo n-avea de ce să se simtă prost. Nu iubise niciodată cu adevărat pe Joyce Thursby şi nu se legase cu ea decât pentru că o voise aceasta din urmă. Era mulțumită că se terminase aşa. Poate Walter Leavis îi vorbise despre ea lui Joyce. Căci după prima ei vizită la Broad Street se întrebase dacă nu se născuse o idilă între fiica financiarului şi secretarul particular, ceea ce ar fi explicat multe lucruri.

— Pari foarte preocupată, Cynthia?

Edmund Thursby îi întrerupse cursul gândurilor.

— Vrei să trecem în birou pentru cafea?

Ea se ridică imediat. Atmosfera era înăbuşitoare. Toți servitorii acestei case luxoase păreau să aibe o oroare profundă pentru aerul proaspăt. Ferestrele păreau a fi veşnic închise.

Odată intrați în birou, Thursby îşi schimbă complet atitudinea.

— Am remarcat că Joyce a avut o atitudine stranie față de d-ta, draga mea. Ce-a apucat-o?

— Asta se explică uşor, răspunse ea. Cynthia Holgate de astăzi este foarte diferită de Cynthia Holgate de ieri. V-am

prezis-o în ziua în care Joyce m-a condus în biroul dvs. Astă-seară a arătat foarte limpede, că n-ar dori să continue relațiile amicale cu mine.

— Este absurd! Şi chiar dacă ar fi adevărat, nu este decât un copil şi nu contează. Îndrăznesc să spun că numai tatăl ei contează.

Intrarea servitorului, care aducea cafeaua şi lichiorurile, întrerupse o clipă convorbirea lor. Dar când rămaseră din nou singuri, financiarul continua:

— Aveam un motiv special cerându-ți să vii astă-seară aici, dragă mea, zise el. Se poate să am nevoie de o altă secretară particulară şi, daca ar fi posibil, aş dori sa fii d-ta. Bineînțeles, asta ar aduce o mărire a salariului. O mărire foarte apreciabilă, continuă el privind tânăra fată de o manieră care o jena.

— Sunteți, într-adevăr prea bun, domnule Thursby. Vreau însă să sper că voi merita încrederea dvs.

— Sunt sigur de asta.

Vocea i se făcu mai joasă, de apropie de ea şi se pregătea să-i mângâie brațul gol. Când uşa se deschis şi majordomul anunță:

— Sir Samuel Hopwood doreşte să vă vadă, domnule.

— Să se ducă la dracu'! exclamă financiarul. Apoi, reculegându-se, adăugă: Să intre, Harcourt.

— Bine, domnule.

Gazetarul bine cunoscut avea o figură de viezure şi fu imediat, antipatic Cynthiei. Hainele îi erau de o croială demodată. Purta favoriți şi lăsa impresia netă că aparține unei alte generații. Fata înțelese numaidecât că avea multe puncte comune cu Thursby. Poate simțurile ei se ascuțiseră în ultima săptămână, dar ar fi putut jura că aceşti bărbați erau frați în rele.

— Oh, te rog să mă scuzi, Thursby, nu ştiam că este cineva la tine.

Hopwood vorbea în fraze întretăiate, muşcându-şi continuu buza de jos. Tânăra fată înțelese numaidecât la ce se gândea

din privirea pe care i-o aruncă.

— Hopwood îți prezint pe miss Holgate. Una din secretarele mele. Miss Holgate – Sir Samuel Hopwood. Sir Samuel este proprietarul ziarului «Evening Sun» şi este un personaj influent în Fleet Street.

— Încântat de a vă întâlni, zise Hopwood întinzându-i mâna.

Dacă Cynthia nu s-ar fi aşteptat la aceasta, familiaritatea lui Hopwood i-ar fi fost foarte neplăcută. Mâna lui era umedă şi fata şi-o retrase repede pe a ei.

— Am venit numai pentru a-ți spune unul sau două lucruri, Thursby. Dar dacă vă deranjez…

— Nu vorbi absurdități. Ce serveşti, cafea, Brandy?

— Nici una nici alta. Dar voi fuma bucuros o țigară.

După ce-şi aprinse țigara, gazetarul se trânti în fotoliul sau.

— Lowe, prim-redactorul lui «Sun», a cerut să mă vadă azi după amiază pentru a-mi spune că a venit cineva să reclame cele cinci mii de lire, recompensa pe care ai promis-o în cazul Vulturului Negru, gentlemanul-spărgător, zise el. Desigur, pentru moment nu este încă nimic lămurit, dar am gândit că aş face bine să vin să-ți prepari cecul.

Şi spunând aceste vorbe, izbucni în râs.

Cynthia, care-şi observa patronul, observă ca devenise țeapăn.

— Este adevărat, Hopwood?

Se auzi o nouă cascadă de râs.

— Este adevărat, ca şi toate care se petrec în birourile unui ziar, fu răspunsul lui. Presupun că inocenți ca d-ta nu sunt la curent cu latura criminală a vieții. Totuşi pot să ta învăț ceva. Dacă într-o zi, vrei să pui mâna pe un răufăcător nu te adresa poliției, ci contează pe spioni. Într-adevăr, un spion, un fost condamnat, a venit astăzi după-amiaza la «Sun» şi i-a zis lui Lowe, prim-redactorul, că a descoperit identitatea Vulturului Negru şi că are intenția de a reclama cele cinci mii de lire promise de donatorul anonim. Te sfătuiesc, de aceea Thursby, să-ți prepari cecul.

Cynthia văzu în lanțuri pe omul cu maniere atât de galante care se aplecase deasupra patului ei la Heathlands şi acest gând îi fu odios. Ea se auzi spunând:

— Credeți, Sir Samuel? Credeți că va fi atât de simplu?

Gazetarul îşi scoase țigara din gură.

— Cum? întrebă el. Ce să cred că va fi atât de simplu?

— Ei bine, ca dl. Thursby să semneze un cec de 5.000 de lire. Ceea ce a spus acest om – după relatările dvs., un fost puşcăriaş – va trebui să şi probeze înainte de a primi banii. Nu-i aşa?

— Desigur, va trebui s-o probeze, interveni financiarul. Dacă orice ticălos crede că va putea să mă facă să semnez îmi cec de 5000 de lire venind să povestească în Fleet Street o poveste fără început sau sfârşit, asupra Vulturului Negru, se înşeală amarnic.

— Acest om i-a spus lui Lowe că are dovezi suficiente. Cred, de altfel, că a început să-şi spună povestea lui înainte de a reclama banii.

— Vrei să spui că s-a mulțumit să facă unele afirmațiuni?

— Fie şi aşa, dacă vrei... Acum să trecem însă la alte chestie, Thursby, continuă el. Azi dimineață am primit o telegramă de la corespondentul nostru din Madrid, care ne avertizează că notarial care a fugit, George Otterway, a fost arestat de poliția locală, din ordinul Scotland Yardului.

Otterway! Ce raporturi putea să fie între patronul ei şi omul care o ruinase?

Cynthia îl privi pe Thursby şi observă că expresia lui devenise duşmănoasă. După toate aparențele, aceasta a doua informație pe care i-o dăduse Hopwood îi era dezagreabilă. De ce?

Şi ea începu să reflecteze. Redevenise Cynthia Holgate de altă dată şi nu o funcționară obscură în birourile lui Edmund Thursby.

— Otterway? întrebă ea. Dar este notarul care a pus mâna pe toată averea mea. Sunteți în relații cu el, domnule Thursby?

— Eu…, ei bine…, într-adevăr, da, răspunse el încurcat. Este o stranie coincidență că acest individ ne-a făcut ambilor acelaş rău, continuă financiarul cu un ton mai rapid. Mi-a furat zece mii de lire. Informația d-tale este demnă de încredere, Hopwood?

— Gândesc că da. De când am primit această ştire – ştiind cât de mult te interesezi de această afacere – am telegrafiat corespondentului meu să ne trimeată informații mai ample. Desigur şi Scotland Yardul trebuie, deasemenea să ne informeze.

— Da, răspunse Thursby distrat. Mă voi informa la lordul Bradney, inspectorul general, pe care-l cunosc.

— Acum trebuie să plec, zise Sir Samuel Hopwood sculându-se. Trebuie să fiu la Leasing, din Park Lune. La orele nouă şi jumătate. Bună seara, miss Holgate.

— La revedere, Sir Samuel.

— La revedere, Thursby.

— Te conduc, adăugă acesta din urmă.

Când cei doi bărbați ieşiră, Cynthia încercă să-şi pună puțină ordine în gândurile ei. Era poate numai intuiție, dar în momentul în care văzuse expresia fizionomiei lui Thursby, toate aceste îndoieli se transformaseră într-o certitudine. Presupunerile şi bănuielile ei erau confirmate. Ce fel de relații putea să întrețină acest financiar foarte suspect cu acel notar veros? În clipa aceea, în mintea ei se făcu un «plan de luptă». Va veghea, va aştepta şi va încerca să descopere dacă Thursby n-avea legătură cu propria ei tragedie.

— Regret că am fost deranjați scumpa mea, zise Thursby reîntorcându-se. Dar cred că încă nu pleci?

— Eu cred că da, domnule Thursby, în afară de cazul când ați dori în mod special să rămân, dacă aveți a-mi spune ceva. Găsesc că munca de birou este obositoare şi am luat obiceiul să mă culc devreme.

Thursby părea încă absorbit şi poate că acesta fu motivul pentru care nu făcu obiecții.

— Înțeleg. Du-te de-ți odihneşte frumusețea. Te voi vedea

mâine dimineață la birou.

Cele câteva minute pe care le mai petrecuse Cynthia în Momit Street, Thursby fu excesiv de corect. Totuşi impresia fetei rămânea aceiaş: acolo era un mister şi ea era decisă să-l descopere.

Abia ajunse acasă şi dădu un telefon.

— Eşti d-ta, domnule Wyatt, aici este Cynthia Holgate. Aş putea să te văd... Nu, astă aseară este prea târziu dar, dacă vrei, mâine după amiază. Nu mă duc la birou, căci este sâmbătă... Oh, nu ştiai că lucrez? Da sunt în biroul d-lui Thursby, din Broad Street şi învăț să devin o adevărată femeie de afacere!... La orele două şi jumătate... Da, pot să mă aranjez foarte bine. Vrei să vii aici, în apartamentul 187 B. Montressor House, Oxford Street? Sunt noile clădiri lângă Marble Arsh. Mulțumesc mult. La revedere.

Moralul lui Wyatt era mai prost ca oricând. Era ca un om care se bătea disperat, de o săptămână, împotriva unei frici mereu crescânde şi care era pe punctul de a pierde bătaia.

Îi întinse Cynthiei o mână nervoasă şi drept răspuns la întrebarea care i-o puse fata îi zise că cerceta mereu încercând să lămurească situația.

— Mi s-a întâmplat un lucru straniu, miss Holgate, zise el jucându-se cu pălăria care mai o ținea în mână, atât de straniu încât nu mai ştiu ce să fac.

— Povesteşte-mi-l mie, domnule Wyatt. Poate voi putea să te ajut.

— Da... poate... Azi dimineață, miss Holgate, am primit o comunicare telefonică, un mesaj foarte misterios, în scopul de a nu mai vorbi despre afacerile d-lui Otterway, dacă n-aş vrea să am neplăceri.

— Neplăceri?

— Da, acesta este cuvântul de care s-a servit interlocutorul meu. Vocea îmi era complet străină şi n-am recunoscut-o. Aş fi făcut, poate, mai bine să mă fi dus la poliție, căci, desigur, Scotland Yardul trebuie să se ocupe de dispariția d-lui

Otterway.

— Da. Ieri seară am aflat că poliția din Madrid a arestat, la cererea Scotland Yardului, un om care trebuie, să fie dl. Otterway.

— Unde ați aflat asta?

— La dl. Edmund Thursby, din gura lui Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun».

— Totul este foarte misterios. Nu pot înțelege cum a putut să se conducă în felul acesta dl. Otterway, care era un notar de prim ordin şi om integru. Sunt convins, adăugă el coborând vocea, că a fost forțat să acționeze în felul acesta.

— Forțat? De cine?

— N-ar trebui să vorbesc, miss Holgate, spuse el parcurgând cu ochii mica odaie, mai ales după mesajul misterios primit azi dimineață.

— Poți însă să-mi spui un lucru, domnule Wyatt şi crede-mă că un am un motiv foarte serios ca să te întreb.

— Vă voi spune tot ceea ce-mi va fi posibil, miss Holgate.

— Ştii dacă dl. Thursby a avut relații de afaceri cu dl. Otterway?

— O ignoram până în ziua când am găsit o anumită hârtie în casa de bani personală a d-lui Otterway.

Cynthia se simțea cu totul excitată. Trebuia să fie aceiaş gen de emoție se gândea ea, ca acela al unui detectiv care descoperă o urmă.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba, domnule Wyatt?

— Am adus-o aici, miss Holgate. N-am vrut s-o las la birou, pentru cazul când poliția ar face o anchetă. Cred că este datoria mea s-o duc la Scotland Yard.

Bătrânul funcționar scoase din buzunarul hainei lui o foaie de hârtie, bătută la maşină. Citind-o Cynthia îşi schimbă culoarea.

— Mulțumesc, domnule Wyatt. Şi cum asta mă priveşte ora intenția s-o păstrez. Pot s-o fac?

— Nu ştiu ce să vă spun, miss Holgate… Toată responsabilitatea cade asupra mea şi…

— Iau responsabilitatea asupra mea, domnule Wyatt. Nu te mai chinui, zise ea.

CAP. XVII
FROST DEVINE REPORTER CRIMINAL

Cynthia surâse aceluia care tocmai intrase.

— Cum ați făcut de m-ați găsit? întrebă ea.

Gerard Frost dădu la o parte scaunul pe care i-l întinse şi se duse, ezitând, spre divan.

— Dacă nu vedeți nici un inconvenient în aceasta, ma voi aşeza aici. Voi avea mai mult loc pentru piciorul meu... un accident în munți, acum câțiva ani... Şi acum, spuneți-mi, miss Holgate: cum merge treaba. Vă întreb aceasta pentru că şi eu mi-am schimbat situația.

— Cum? Cât este de amuzant!

Cynthia nu ştia ce avea acest om, dar îi inspira încredere. Simțea că, dacă ar fi vrut, nu i-ar fi fost greu s-o facă să vorbească. Este adevărat că era gazetar şi meseria lui era de a lua interviuri.

— Da. Dar afacerile mele personale mai pot aştepta. Ceea ce vreau să vă întreb este teribil de indiscret, dar cum ați regulat chestiunea cu Thursby? Deci n-ați ascultat de sfaturile mele.

— Da, da, dar cei săraci n-au dreptul să aleagă. Vreți să ştiți cum m-am descurcat până acum? Spre marea mea surpriză, foarte bine.

— De ce spre marea dvs. surpriză?

— Este uşor de înțeles, zise ea surâzând. Când am ajuns în City, acum o săptămână, eram complet novice. Acum, într-adevăr, încep să mă pricep la acțiuni şi rente.

— Thursby este satisfăcut?

— Cred că da. Nu ştiu ce a vrut să-mi spună prin asta, dar – ieri seară – cinând la el, în Mount Street, a spus ca va lua o altă secretară particulară.

— Hm!

— De ce acest «hm»?

— Este unul din proastele mele obiceiuri de a spune mereu «hm». Primul meu redactor mi l-a reproşat şi m-a amenințat

chiar că mă dă afară dacă nu mă voi lepăda de el.

— Dar acum ce faci? îl întrerupse ea. Cronica mondenă nu mai este la modă sau ai fost avansat?

— Amândouă. Warriner, reporterul nostru criminal, este în concediu şi Lowe. prim-redactorul, care mă urăşte ca otrava mi-a dat locul lui. Acum iată ce m-a adus aici: Omul arestat de poliția din Madrid era George Otterway. Şi sa sinucis în închisoare, cu cianură de potasiu. Am preferat să vin să-ți spun singur aceasta, înainte s-o afli din «Evening Sun» sau un alt jurnal de seară. Sunt dezolat că-ți aduc ştiri atât de proaste, adăugă el.

— În momentul de față sunt obişnuită cu ele. Desigur ca ar fi fost altfel, dacă Wyatt – funcționarul principal al d-lui Otterway – m-ar fi lăsat să sper că s-ar putea salva o parte din averea mea.

— După ştiri proaste, cei mai buni medici prescriu, totdeauna, o mică distracție. Vreau, de aceea, să mai comit o indiscreție de neiertat: miss Holgate, astă-seară aveți vreun program?

— Nimic.

— Atunci vreți să-mi faceți onoarea de a cina cu mine şi apoi să mergem la teatru? Se joacă o piesă polițistă şi am mare poftă s-o văd, ținând seama de noua mea funcție de reporter criminal. Şi pentru că am intrat pe calea confidențelor, pot să vă spun că sper să câştig recompensa de 5000 de lire. Oferită de bogatul dvs. patron persoanei care va făcea să fie arestat Vulturul Negru.

Cynthia începu să râdă. Buna ei dispoziție era contagioasă.

— Mă tem să nu ajungi puțin prea târziu. Pe când mă găseam la dl. Thursby, ieri seară, a venit stăpânul dvs. să-i spună că recompensa a fost reclamată de un fost puşcăriaş.

— Asta nu mă deranjează! Dar să rămână între noi Thursby a declarat că nu va plăti cecul decât atunci când Vulturul Negru va fi închis. Părerea lui Hopwood este că încearcă să despice firul. Sau ca să vorbim mai pe şleau, Thursby ar vrea să dea înapoi. Şi n-ar fi pentru prima oara.

— De unde o ştiţi?

— Când am avut plăcerea să vă văd, prima oară, cred să v-am spus că în redacţia unui ziar parvin numeroase informaţii. Iată răspunsul meu... Dar să nu ne mai gândim la subiecte atât de neplăcute ca Thursby. Mai cinând să ne bucurăm la perspectiva că vom merge să ne găsim cu femei frumoase şi bărbaţi eleganţi la Savoy. Nu sunt prea cutezător? întrebă el.

— Cred că nu. Mai curând aş gândi că eşti foarte bun. Voi fi foarte bucuroasă să cinez cu d-ta, domnule Frost.

— Mulţumesc, miss Holgate. Vă convine ora şapte?

— Admirabil.

— Atunci voi veni să vă iau în cel mai bun taxi pe care-l voi găsi.

Dineul fu foarte reuşit. Altă-dată, Cynthia se bucurase de societatea multor bărbaţi interesanţi, dar niciodată nu petrecuse momente atât de plăcute ca în seara aceea la Savoy. Apoi piesa, care purtă titlul misterios de «Se lasă noaptea», o pasionă până la sfârşit. Era un studiu psihologic asupra crimei, dar partea tragici a piesei era întretăiată de scene comice şi Cynthia se amuză mult.

Gerald Frost vorbi puţin. Poate se concentra asupra piesei. Poate...

— Vreţi să vedeţi pe Vulturul Negru? murmură el.

Cynthia îl privi cu stupefacţie.

— Vulturul Negru? repetă ea, gâfâind. Nu se poate să fie aici.

Şi apoi dându-şi seama că vorbele ei ar putea pară stranii adăugă:

— De ce îmi faceţi asemenea emoţii?

— De ce emoţii? replică el. Sunt dezolat. Voiam numai să vă arăt omul pe care rivalul meu, fostul puşcăriaş, crede a fi gentlemanul-spărgător. Iată-l.

Şi îi arătă un bărbat înalt, bine, robust, cu ţinuta elegantă.

— Pe acesta îl cunosc, care mai curând mi-a fost prezentat. Este Basil Fettisbury. Dar e absurd. Omul acesta nu poate fi

Vulturul Negru! zise ea.

— De unde o ştii?

— Desigur că nu o ştiu, dar este absolut ridicol.

— Asta zice toată lumea. Imaginați-vă pe fiul unui ministru ocupându-se să spargă casele! În sfârşit, vedeți că am încredere în dvs. şi că nu vă ascund nimic din domeniul crimei.

Ea nu răspunse. După zece minute, cum Cynthia nu mai spunea nici un cuvânt, el o tachina asupra acestei tăceri.

În timpul supeului şi unul şi celălalt încercară să se cunoască, ceea ce se poate întâmpla numai între persoane care au puncte comune. Cynthia, prin numeroasele ei întrebări, întrevăzu ce era meseria de gazetar: pasionantă, dar dificilă şi foarte obositoare. Gerald Frost, la rândul lui, îşi repeta la fiecare clipă că nu mai întâlnise o fată atât de încântătoare. Numai că lucrurile erau cam diferite. Pentru că un băiat ca el nu se putea însura niciodată şi pentru că n-avea nici măcar o şansă la zece mii, ca o tânără ca Cynthia Holgate să-i acorde măcar o atenție, dar mi-te să-l ia de bărbat.

Vorbiră de multe lucruri şi mai ales de munca ei la birou. Cynthia îi făcu obsesiunii foarte juste şi foarte amuzante asupra oamenilor cu care avea contact cotidian, îi vorbi de copilăria ei în Harley Street şi de actuala-i existență la Londra.

Abia când însoțitorul ei o lăsă în fața lui Montressor House îşi dădu seama cât de repede trecuse această seară.

— Vă mulțumesc pentru orele încântătoare care le-am petrecut cu d-ta, zise ea şi Gerald îşi dădu seama că o gândea în serios.

Îi strânse mâna, o privi în ochi, îşi scoase pălăria şi se urcă în maşina cu care veniseră.

Cynthia privi cu oarecare dezamăgire maşina, care dispăru la colțul străzi. Sperase că se va urca în apartamentul ei pentru a fuma o ultimă țigară.

Dar acum era prea târziu. Oare îl va revedea? Spera că da.

CAP. XVIII
AVERTISMENTUL VULTURULUI NEGRU

Edmund Thursby era furios – şi ca cea mai mare parte din oamenii de genul său, când se mânia devenea, bădăran.

Îl expediase pe Walter Leavis cu cinci minute mai înainte, căci ținea ca secretara lui particular să nu remarce în ce măsură îl contraria această scrisoare blestemata. Dar nu se îndoia că Leavis se va duce să flecărească (toți flecăreau!). Poate în momentul acela tot personalul său trebuia să se întrebe ce zguduise atât pe «Turturica».

Cu şase săptămâni mai înainte un funcționar îi spusese că toată lumea îl chema pe această poreclă grotească.

În dimineața aceasta primise o corespondentă importantă şi scrisoarea care-l adusese în aceasta stare de iritație nu se distingea de celelalte. Plicul era bătut la maşină şi Leavis îl deschisese fără să ştie despre ce era vorba. Nu conținea decât o foaie scrisă la maşină, fără antet. Şi citind-o secretarul îşi schimbase culoarea.

— Ce ai Leavis? îl întrebă Thursby.

— Nimic, domnule, numai că această scrisoare..

— Ce scrie acolo? Dă-mi-o mie!

— Tocmai, voiam să vi-o dau. Este... este... strict personală.

«Strict, personal» era termenul care se potrivea de minune rândurilor următoare:

«Dragă domnule Thursby.

> Va scria pentru a vă da un avertisment. Aveți în personalul dvs. o tânără fata încântătoare, pe care o cheamă Cynthia Holgate. Respectați-o aşa cum trebuie respectată şi totul va merge bine. Renunțați să întrebuințați una din tacticele de care v-ați servit pentru alte fete tinere din biroul dvs. sau voi acționa în consecință.

Într-altă ordine de idei am aflat că erați în relații foarte strânse de afaceri cu răposatul George Otterway, notarul care a fugit şi care a socotit că este mai bine să se sinucidă, în celula lui din Madrid».

«VULTURUL NEGRU»

P. S. – M-am distrat bine citind anunțul că ați promis suma de 5000 de lire pentru arestarea mea. Mă voi duce să reclam chiar eu.

După ce recitise scrisoarea de trei ori, Thursby ajunse la această concluzie inevitabilă: Cynthia Holgate nu era altceva decât o spioană a Vulturului Negru. Părea fantastic, dar nu acestea erau faptele? Vulturul Negru era, fără nici o umbră de îndoială, un om din lumea bună. Poate că ei şi cu tânăra fată se întâlneau adesea înainte ca ea să-şi fi pierdut averea... Poate se mai întâlneau şi acum... În orice caz, cum ar fi putut fi Vulturul Negru la curent cu asociația lui Otterway dacă nu i-ar fi spus-o fata? Observase că ea îl privise cu un aer special în seara când cinase cu el. Hopwood fusese un prost şi un imprudent de a povesti cele care le ştia în fața unei terțe persoane.

Acum nu-i mai rămăsese de făcut nimic altceva decât de a o interoga pe tânăra fată. Şi cu cât se gândea mai mult cu atât era mai hotărât asupra acestui punct.

Sună.

— Trimiteți-mi-o imediat pe miss Holgate, zise el.

Când tânăra fată intră în biroul lui Thursby i se păru că inima i se va opri să mai bată. O dorea şi suspina după ea, ca un om însetat. În viața lui avusese multe femei şi aproape totdeauna, după ce-şi satisfăcuse pasiunea, se purtase urât eu ele. Dar această fată – îşi spunea în sinea lui era altfel, cu totul altfel. Şi faptul că putea fi, că era o spioană – îi acceptase, probabil, oferta numai pentru a i se vârî în afaceri, nu făcea decât să-i intensifice dorințele.

Văzând-o îşi trecu limba peste buzele lui cărnoase zise:

— Bună ziua, Cynthia.

— Bună ziua, domnule Thursby.

Cynthia se strădui să-şi ascundă sentimentul de dezgust pe care-l simțea.

— Te rog să-te aşezi şi să citeşti asta, îi spuse el înfingându-i scrisoarea.

Fata se aşeză pe scaunul care-i fusese destinat şi citi cele câteva linii bătute la maşină, pe foaia de hârtie care i-o trecuse ei cu o mână tremurătoare.

— Ei, ce zici? o întrebă el după ce terminase de citit.

Înțelegând că o bănuia, Cynthia îi răspunse repede.

— Nu sunt în curent cu nimic. Şi acest om, oricine ar putea fi el, nu v-a trimis această scrisoare cu asentimentul meu.

— Îmi juri că nu şti cine este Vulturul Negru?

— Desigur, o jur.

— Jură-mi, Cynthia, că tu n-ai cunoscut conținutul acestei scrisori.

— Sunt gata să vi-o jur, domnule Thursby, deşi este absolut inutil să-mi puneți asemenea întrebări.

Thursby izbi în masa din fața lui.

— Îți pun aceste întrebări pentru că şti că am mai avut de-a face cu acest bandit. Erai la Heathlands în noaptea când a furat colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Da.

— Atunci ai trebui să ai puțină răbdare şi să încerci să mă înțelegi.

— Da.

— Daca acest ticălos crede că mă va intimida, că ma va putea şantaja, se înşeală amar. Pentru a-i dovedi cât caz fac de amenințările lui îți cer să mergi să cinezi cu mine, astă-seară, la Berkeley. Apoi ne vom duce la teatru şi ne vom termina seara supând la Savoy. În plus, mai am a-ți face o propunere dar n-am să ți-o spun acum.

Cynthia ezită un moment.

— Ți-e teamă? întrebă el.

— Teamă? Oh, nu, domnule Thursby.

Într-adevăr nu-i era frică. Un detectiv, din momentul în care găseşte o urmă, se opreşte în drumul său? Era convinsă, din ce în ce mai mult că Thursby era cauza ruinei şi sinuciderii lui George Otterway. Acum era decisă să descopere «întunecoasele secrete» ale afacerilor lui Thursby la care făcuse aluzie Frost, în seara precedentă. Între altele, avea hârtia pe care i-o dăduse Wyatt… Nu era aceasta un punct de plecare?

«Savoy Grill» era plin, ca de obicei.

Oameni foarte cunoscuți îi salutau şi-i priveau atent. Cynthia observă însă că dacă unii îl flatau pe patronul ei alții, dimpotrivă, îi întorceau spatele.

Îşi dăduse seama imediat că această plăcere o va costa scump. În timpul cinei şi în antracte, Thursby încercase s-o sondeze şi ea trebuise să facă mari eforturi pentru a-l împiedeca de a-i apuca mâna. Acum, dacă ar judeca după privirile care i se aruncau din toate părțile, rolul de detectiv amator avea inconveniente. Se bucura însă la gândul că-i expediase, în grabă, un bilețel de explicații lui Gerald Frost, conceput astfel:

«Dragă domnule Frost,

Dacă mă veți vedea cu dl. Thursby – bogatul meu patron – fie la Berkeley, fie la teatrul Saint James, fie la Savoy Grill – vă rog să credeți că sunt acolo pentru afaceri şi nu pentru propria mea plăcere.

A d-voastră
CYNTHIA HOLGATE»

Mulțumită cerului avu un scurt răgaz. Un băiat veni să-i spună lui Thursby că era chemat la telefon.

— Scuză-mă, te rog, draga mea, îi zise el.

Cynthia se strădui să surâdă. Ziua aceasta fusese încărcată şi plină de emoţii. Se deşteptase cu amintirile serei precedente, puternic imprimate în mintea ei. Preparându-şi ceaiul îşi revăzu, în gând, tovarăşul. Oare toţi gazetarii îi semănau? Această veselie, acest umor care o făcuse să râdă atât în seara precedentă, erau caracteristicile profesiei lui? În orice caz – şi ea o mărturisea cu sinceritate – dorea mult să-l revadă. Era atât de diferit de ceilalţi. Îşi amintea conturul ferm al buzelor lui, care se contractau ştrengăreşte când spunea vreo vorbă de spirit.

Cât de stranie era viaţa! Fusese suficient un scurt interval de timp pentru ca ea să se simtă atrasă de doi bărbaţi diferiţi. Femeile – chiar cele mai respectabile se revoltă, totdeauna, contra convenţionalismului. Cynthia se înfiora de fiecare dată când se gândea la episodul cu Vulturul Negru, atunci când în ochii lumii ar fi trebuit să se simtă plină de confuzie. Şi Gerald Frost? N-avea nici un motiv ca să nu iasă în tovărăşia lui, dar oamenii bine informaţi i-ar fi spus că nu trebuia să se gândească atât la el. Dar de când îşi pierduse averea. Viaţa ei îşi schimbase aspectul. Ea renega pe această zeiţa care se numea; «Convenţionalism».

Frost, cunoştea identitatea Vulturului Negru?

Poate voise numai să glumească?!

Poate ştia, într-adevăr, ceva?!

Pe de altă parte, de ce s-ar ocupa Vulturul Negru de ea? Era foarte flatant, dar nu-şi putea închipui motivul. De ce se făcuse cavalerul ei? Desigur îl întâlnise – sau mai curând o întâlnise el – într-o noapte, la Heathlands. Dar nu putea înţelege de ce se preocupa de soarta ei, atunci când existau atâţia oameni demni de a-i atrage atenţia? Poate numai pentru faptul că Vulturul Negru voia să se servească de ea pentru al lovi pe Thursby. Nimeni nu i-ar fi putut reproşa Cynthiei că este vanitoasă.

Se mai găsea încă în mijlocul gândurilor ei când se reîntoarse Thursby. Părea foarte bine dispus şi îşi manifestă zgomotos această dispoziţie.

El se scuză:

— Sunt teribil de dezolat, draga mea, pentru faptul de a te fi abandonat atâta vreme. Afacerile merg foarte bine, Cynthia şi vreau să te împărtăşeşti din averea mea. Acum vreau să văd dacă ceea ce îți voi spune te va face să râzi.

Fata îl privi cu un aer întrebător.

— Nu voi râde, domnule Thursby.

— Atunci îți voi spune: vreau să merg la un prezicător.

— La ora asta din noapte?

— Da, Krijinowsky îşi primeşte clienții săi cei mai buni noaptea. Ziua, biroul lui de consultații este deschis numai oamenilor cărora nu le poate consacra decât zece minute. A promis că-mi va da jumătate de oră. Ar fi o experiență foarte amuzantă, Cynthia. Vrei să mergi?

— Da, nici nu cer ceva mai bun.

Hotărârea pe care o luase de a vedea limpede în jurul lui Thursby o determinase să răspundă în felul acesta. Şi acum era prea târziu să mai dea înapoi.

În apartamentul din Clarges Street. Georges Nottley – cu seriozitatea lui obişnuită – răspundea la telefon:

— Regret, domnule Lowe, dar dl. Frost nu este acasă. A ieşit de câtăva vreme... Cred că avea treabă... Da. Îi voi transmite comunicarea dvs. de îndată ce se va reîntoarce.

Şi repunând receptorul, fostul funcționar de notar izbucni într-un râs neaşteptat.

CAP. XIX
PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Thursby făcu prezentările:

— Dl. Krijinowsky... una din prietenele mele, miss Cynthia Holgate.

Bărbatul înalt care, în această lumină difuză, impunea, îi sărută mana.

— Este o mare onoare pentru mine, miss Holgate, zise el cu un puternic accent străin.

Câteva minute mai târziu, Thursby şi cu ghicitorul se retraseră, scuzându-se şi ea rămase singură.

Minutele se scurgeau încet şi ea se întrebă cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să-l însoțească pe Thursby. Dacă acesta din urmă ar fi vrut numai să i se prezică ar fi venit singur.

Cynthia privi în jurul ei. Pereții erau acoperiți, în întregime, cu draperii negre. Aceste draperii o impresionau. I se părea că este spionată de duşmani invizibili şi trebui să facă un efort puternic pentru a nu da curs imaginației ei.

Era decisă să părăsească această odaie şi să caute să iasă din casă. În momentul când se sculă de pe scaun, intrară financiarul şi Krijinowsky.

Thursby strălucea. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Viitorul este minunat, Cynthia! Prietenul nostru mi-a prezis lucruri extraordinare. Acum vei avea şi d-ta parte de preziceri. Nu-i aşa, Krijinowsky?

— Într-adevăr, miss Holgate, cristalul mi-a arătat că destinul dvs. este legat de acela al d-lui Thursby, zise prezicătorul cu un aer mieros.

Cynthia avea nervii atât de încordați încât fără să vrea izbucni într-un râs isteric. Era prea absurd! Thursby îl cumpărase pe acest om?

Krijinowsky reluă:

— O persoană ca dvs., atât de frumoasă, atât de

încrezătoare în viață şi atât de stăpână pe destinele ei nu poate avea frică de a-şi afla viitorul.

Era o provocare. În oricare alte circumstanțe, ea l-ar fi privit pe acest om în față şi i-ar fi spus, cu sânge rece, ceea ce gândea despre el. Dar tensiunea spiritului ei, vederea lui Thursby care o privea cu aviditate, îi dădură o temeritate nebună.

— Nu mi-e teamă de nimic. Unde este cristalul dvs.

— Veniți pe aici, Miss Holgate, spuse Krijinowsky, dând la o parte una din draperiile care acoperea o uşă.

Cynthia ezită puțin, dar era absolut decisă să ridice această provocare, oricât de imprudentă ar fost.

Nu ştia ce va găsi la cealaltă parte a uşii şi în fundul sufletului ei îi era frică.

— Cât timp va dura şedința? întrebă ea.

— Oh, nu mai mult de zece minute. Dl. Thursby ne va aştepta aici.

«Magicianul» deschise uşa şi se dădu la o parte, pentru a o lăsa să treacă.

Cynthia traversă, mai întâi, o anticameră mică, în fundul căreia se găsea o altă uşă. A treia odaie în care intră era plină de un parfum straniu şi mai întunecoasă decât prima. Fata se întoarse spre călăuza ei.

— De ce nu aprindeți lumina? zise ea brusc.

— Pentru că lumina var împiedica să intrați în corespondență cu infinitul, îi răspunse prezicătorul cu o voce mângâietoare. Vă rog să vă aşezați aici, miss Holgate.

Şi îi arătă un scaun, care se găsea în fața unei mese mici. Pe această masă văzu un cristal mare, care părea scăldat într-un val de lumină albă.

— Vă rog, domnişoară Holgate.

Şi el îi arătă, din nou, scaunul.

Înainte de a se supune, parcursese cu ochii odaia. Era acoperită cu aceleaşi perdele negre ca şi camera pe care o părăsise.

— Se pare că vă place această «atmosferă», remarcă ea, dar

personal o găsesc sufocantă. Nu puteți deschide o fereastră?

Krijinowsky se apropia de ea. O domina cu statura lui înaltă. Ochii lui lucrau.

— Dacă doriți să comunicați cu Infinitul, daca vreți să pătrundeți secretele viitorului, trebuie să vă abandonați orice voință şi să mă lăsați să lucrez. Trebuie să puneți capăt preocupărilor dvs., obişnuite şi tuturor impresiilor lumii exterioare, neluptând împotriva vibrațiilor care sunt în această odaie. Poate ca acestea să vi se pară absurde. Dacă judeca după expresia feții, voința dvs. este ostilă. Toate eforturile mele vor fi zadarnice, dacă nu mă veți asculta.

Ar fi putut izbucni în râs. Dar plină de curaj decise să meargă până la capăt şi luă loc pe scaun.

— Dar sper că nu va dura mult, spuse ea.

Krijinowsky se aplecă asupra ei.

— Fixați intens cristal! zise el. Şi să nu ridicați ochii cu nici un preț. În câteva clipe, sper să pot citi viitorul dvs.

Se îndepărtă în tăcere şi veni să se aşeze în fața ei, în celălalt capăt al mesei.

Se făcu o tăcere grea şi Cynthiei i se păru că viața şi moartea erau foarte departe.

— Cristalul, miss Holgate, îi şoptise Krijinowsky cu asprime.

— Îl privesc, îi răspunse ea.

Fu surprinsă de a auzi că vocea lui răsuna ca şi cum ar fi venit de departe. Numaidecât după aceea simți o senzație stranie. Chiar voind, nu mai putea să-şi ia ochii de la acest glob strălucitor.

Încercă să se ridice, dar îşi dădu seama că nu mai era stăpână pe creierul şi corpul ei. Nu mai putea să se mişte, ca şi cum ar fi fost paralizată.

În fața ochilor i se întinse o ceață. Nouri groşi o înconjurară.

Nu-şi mai aminti nimic.

CAP. XX
OMUL MASCAT

Se trezi din acest somn straniu pentru a observa că aceasta fantasmagorie mai continua să domnească.

Lângă Krijinowsky se găseau patru bărbați – patru străini – şi acela care părea a le fi şef, adresă prezicătorului următoarele cuvinte:

— Îmi vei spune combinația de deschidere a casei de bani.

Cynthia în recapătă cunoştința şi observă că acel ce vorbise, ca şi tovarăşii săi, purta o mască neagră de mătase care-i acoperea în întregime obrazul.

Vulturul Negru! Nu putea fi decât el.

— Ai făcut destul rău la alții, reluă mascatul. E rândul tău acum. Poliția neputând ajunge la nici un rezultat, am decis să mă ocup personal de această afacere… Puțin interesează cum am ajuns până aici. Cei trei servitori ai tai nu mai suni buni de nimic. Îi vei găsi legați în mansardă şi deci nu-ți vor putea veni într-ajutor. Ai fi poate, bucuros să ai ştiri şi despre bogatul tău client. Cred că acesta este numele care convine cel mai bine d-lui Thursby. Mă duc să tratez cu el. În aşteptare îți reînnoiesc cererea mea: Dă-mi combinația de deschidere a casei de bani, Krijinowsky.

«Prezicătorul» spumegă de mânie.

— Du-te la dracu'! strigă el.

— Totul îşi are timpul său! i se răspunse. Dar înainte se a pleca, țin să fiu ascultat… Foarte bine, reluă el văzând că ghicitorul continuă să-l privească, vom fi obligați să întrebuințăm metoda persuasiunii.

Făcu un semn şi doi dintre tovarăşii săi înaintară. Fiecare îl apucă pe «magician» de un braț şi-l forțau să se ridice, de pe scaunul unde se înfundase.

— Ştiți unde să-l duceți băieți, zise şeful. Vă voi ajunge peste câteva minute. Trebuie, mai întâi să-i prezint scuze d-rei Holgate şi s-o duc în loc sigur.

Krijinowsky emise un sunet care era, în acelaş timp, un

blestem, un strigăt şi o vociferare. Imediat cei doi «temniceri» ai lui îi puseră un căluş în jurul gurii.

— Mă dezgustă, duceți-l de aici, zise Vulturul Negru.

Abia dăduse acest ordin şi «trio»-ul acesta trecuse uşa.

— Aduceți-l pe Thursby aici, zise el celui de al treilea mascat. Cred că ai avut multe emoții astă-noapte, miss Holgate şi trebuie să mă scuz că v-am mai procurat încă una. Dar nu facem totdeauna ce vrem. Trebuie să vă întrebați cum v-am aflat numele? Ei bine vă voi explica. Dintr-o cauză pe care o voi numi sensul datoriei mele sociale – acest cuvânt vă amuză? – supravegheam pe patronul dvs. Edmund Thursby, de multă vreme. Înțelegeți că un om de profesia mea trebuie să aibe un serviciu de informații la înălțime. Dar amănuntele care mi-au parvenit asupra carierei financiarului nu erau de crezut. Adăugați la aceasta că-mi erați o prietenă şi vă veți explica motivul venirii mele aici.

Cynthia nu putea vorbi. Fascinată, privea masca de mătase neagră. În deschizăturile căreia distingea doi ochi malițioşi.

— Mă scuz, deci, încă odată, miss Holgate, continuă omul mascat şi sper că acum vă simțiți mai bine. Acest bandit trebuie să vă fi hipnotizat, căci atunci când am venit cu prietenii mei erați într-o stare de stupoare. Puteți să-mi spuneți de ce voia să vă hipnotizeze? Dacă nu, am să încerc să vă explic eu. Motivul este foarte dezgustător, dar sunt sigur că nu ma înşel! Demonul sau mai curând nedemnul dvs. patron nu era destul de satisfăcut de a vă fi furat averea. Prin intermediul notarului dvs. îi trebuia şi cinstea dvs. Acest om, de o moralitate foarte joasă, pentru a-şi satisface dorința lui, combinase episodul de astă seară. Din fericire am sosit la timp.

Cynthia avea impresia că visează. Tot nu putea să vorbească.

— Mai avea, deasemenea şi un alt scop. Se poate să mă înşel, dar cred că în el încolțise o bănuială absurdă. Îşi închipuia că întrețineți relații cu mine – Vulturul Negru. Îți timp ce erați în această stare de hipnotism ați fi fost întrebată

şi ați fi spus adevărul. Totul pare fantastic. Nu-i aşa? Dar atâtea lucruri ale vieții moderne sunt fantastice.

Ochii lui continuau să lucească malițios. Vulturul Negru îşi aplecă capul.

Cynthia îşi regăsise vocea.

— Oh! exclamă ea.

Dar nu mai putu să adauge nimic. Vulturul Negru îi închise gura cu un sărut.

Fata nu-şi revenise încă din surpriza ei. Când intră Thursby, tremurând din toate încheieturile.

Omul mascat îi arăta un scaun.

— Puteți să vă aşezați, zise el. Este o întâlnire neaşteptată, domnule Thursby şi din partea mea mă bucur. Nu sunteți decât un personaj respingător şi tocmai asta explicam acestei tinere fete. Am dispus să fiți adus aici pentru a-mi explica de ce n-ați ascultat de instrucțiunile mele. Vă reamintiți că, recent, v-am trimis un avertisment, pentru a vă spune că dacă n-o veți trata pe Miss Holgate cu respectul cuvenit, veți fi pedepsit.

— Eu… eu…

— Inutil să vă bâlbâiți. Cred că am fost destul de clar. Ştiu că ați promis cinci mii de lire pentru arestarea mea şi sper că nu veți plăti niciodată această recompensă. Dar dacă aş fi fost arestat, v-ați fi aranjat de aşa fel încât să vă puteți retrage promisiunea. În plus, am aflat – şi nu interesează prin cine – că în ultimul timp ați făcut afaceri considerabile. Vă veți aşeza, acum, la acest birou (sparge acest cristal, prietene, adăugă el adresându-se tovarăşului sau) şi semnați-mi un cec de 5000 de lire.

— Şantaj, exclamă Thursby.

— Caritate, îl corectă Vulturul Negru, îmi veți semna un cec plătibil spitalului Royal Central şi eu îl voi pune la poştă..

— N-am carnetul de cecuri la mine.

La un semn, celălalt mascat îl percheziționa repede pe Thursby şi-i scoase din buzunar un carnet mic de cecuri.

— Ştiam că sunteți un mincinos, zise Vulturul Negru. Nu

mă faceți să mi mai pierd timpul… Cinci mii de lire pentru spitalul Royal Central.

— Eu… eu..

— Ți-am mai spus o dată că este inutil sa vă bâlbâiți.

Un minut mai târziu cecul era semnat.

— Şi vă previn, Thursby, că dacă veți încerca să faceți opoziție vă voi face o altă vizita de astă dată la dvs. Şi acum, Miss Holgate, cred că este timpul să vă duceți să vă culcați. Vă voi reconduce până la uşă şi…

Ştirea pe oare Walter Leavis o făcea să circule în birourile din Broad Street, a doua zi dimineața, era că dl. Thursby avusese o criză nervoasă şi că nu va veni în City câteva zile.

Simți o plăcere considerabilă s-o informeze pe Cynthia Holgate că casa nu mai avea nevoie de serviciile ei.

— Am încercat să fim răbdători cu dvs., miss Holgate. Dar precis nu sunteți făcută pentru afaceri. La casă vă aşteaptă un cec.

— Mulțumesc, domnule Leavis.

Secretarul particular o privi plecând. Nu se aştepta la atâta docilitate.

Fu mai surprins când, cinci minute mai târziu, tânăra fată reveni în birou.

— Vreți să vă însărcinați cu acesta? îl întrebă ea.

Abia după ce uşa fu închisă după ea, Leavis înțelese Ce însemna «acesta». Era cecul Cynthiei Holgate, rupt în mii de bucățele.

CAP. XXI
SCOTLAND YARDUL LA LUCRU

Inspectorul general al poliției metropolitane era bine dispus în dimineața aceea. Detectivul Forrest nu-şi amintea de a fi văzut vreodată pe lordul Bradney atât de accesibil.

— Ei bine, Forrest, ce părere ai despre asta? îi zise superiorul lui întinzându-i o scrisoare. Aş fi trebuit să fiu prost dispus dar, din fericire, nu m-am putut opri să nu râd. Imaginează-ți că acest individ îmi propune să se alătureze personalului Scotland Yardului.

Forrest îşi puse țigara pe masă, în fața lui şi citi cele ce urmează:

«Inspectorului general al poliției metropolitane,
Scotland Yard S. W.»

«Domnule, am onoarea, să vă informez că, în aceasta noapte de 13 – remarcați cu ce grijă am ales data – am făcut o vizită, împreună cu trei prieteni ai mei, d-lui Krijinowsky, celebrul şarlatan care locuieşte în Broad Street 514. După ce l-am lăsat pe Krijinowsky sub pază bună, am revenit să deschid casa de bani care se găseşte în peretele biroului său şi am obținut rezultate satisfăcătoare. Vă trimit întregul conținut într-un plic.

Veți recunoaşte, sunt sigur de asta, că acest om era un străin foarte indezirabil şi că prezența lui în țara noastră era deplorabilă. Veți fi şi mai convins după ce veți examina conținutul casei de bani a lui Krijinowsky. Nu voi face nici o obiecție să devin ofițer de Scotland Yard, având însă grijă să-mi aleg cazurile, ca şi acum. N-ați vrea, scumpul meu inspector, să-mi oferiți un post în rândurile personalului dvs.?

Am onoarea de a fi, domnule, servitorul dvs. foarte devotat.

Vulturul Negru»

— Unde este conținutul casei de bani, domnule? întrebă Forrest.

— Pe masa asta. Vulturul Negru a reuşit o lovitură de maestru.

Forrest examina timp de 20 de minute hârtiile. În acest timp, inspectorul îşi fuma liniştit țigara.

— Sunt de părerea dvs., zise pe scurt scoțianul, dar nu ne spune ce-a făcut cu Krijinowsky?

— Ar trebui să te duci să faci un tur pe acolo, Forrest.

În momentul când detectivul se îndreptă spre uşă, lor, d-ul Bradney zise:

— Ce se aude cu ancheta asupra Vulturului Negru? Înaintează?

— Cum este de aşteptat, domnule inspector, răspunse Forrest enigmatic.

Lordul Bradney începu să râdă.

Forrest ştia foarte bine că inspectorul îşi râdea de el. Pentru un şef al poliției metropolitane, lordul Bradney părea să aibe o slăbiciune specială pentru acest gen de umor. Poate era un rest al tinereții sale tumultoase în Brigada de gardă. Detectivul nu era prea informat asupra mentalității ofițerilor, dar îşi imagina că trebuia să le placă glumele reuşite.

În orice caz, un lucru era evident: dacă nu voia să servească drept țintă umorului inspectorului, trebuia absolut să pună mâna pe Vulturul Negru. Faptul că comisarul-şef Grayson se lăuda deschis că ar fi arestat de mult pe gentlemanul-spărgător, dacă ar fost lăsat să-şi continue ancheta (deşi nu erau decât câteva zile de când i se ridicase funcția în favoarea lui Forrest) nu-i punea balsam pe inimă.

Când ajunse la casa din Lower Brook Street, hotărât sa nu neglijeze nimic care ar putea să-l ajute la arestarea

criminalului, Forrest găsi un şir lung de persoane, care făceau coadă în fața uşii. Erau, desigur, clienții lui Krijinowsky care veneau la ora lor.

Îi trebui câtva timp înainte de a putea schimba câteva cuvinte cu servitorul hindus. Obrazul acestuia din urma era verde.

— Nu, gemu el într-o englezească perfectă, nu ştiu de fel unde este stăpânul meu. Nu-i aici şi toți aceşti oameni doresc să-l vadă.

Servitorul începu o poveste lungă, foarte încurcată, ca cineva care a fost deşteptat în primele ore ale dimineții şi care observase un om mascat, care stătea în fața lui. Acesta, fără vreun avertisment preliminar, îl cloroformizase şi îl legase de mâini şi de picioare.

— Asta-i tot ce-ți aduci aminte?

— Da. Când m-am trezit, mă simțeam foarte prost şi era zi mare.

— Dar ceilalți servitori?

— Au fost tratați la fel, după câte am auzit. Şi acum, domnule, trebuie să mă ocup de clienți.

— Pot sa aştepte, îi răspunse brusc Forrest. Aş vrea să vizitez casa.

Lamentându-se hindusul îl conduse prin apartament. Era bogat mobilat pentru un prezicător şi în sinea lui Forrest se gândi la enormele sume de bani pe cure trebuia să le fi stors Krijinowsky clientelei lui.

Forrest îşi concentra întreaga atenție asupra odăii în care şarlatanul dădea consultații.

Deodată scoase o exclamare apucând un obiect mic de pe jos.

— Acesta aparține stăpânului dvs.?

— Nu. Nu este al stăpânului meu, răspunse hindusul după o privire rapidă.

Agentul Scotland Yardului îşi băgă în buzunar obiectul găsit şi continuă examenul acestei stranii odăi.

O jumătate de oră mai târziu, se pregătea sa plece când

telefonul care se găsea în hol începu să sune.

— Scuzați-mă, zise hindusul.

Forrest văzu că obrazul servitorului se întuneca, în timp ce asculta.

— Este pentru dvs., domnule, îi spuse el întinzându-i receptorul.

Crezând că la celălalt capăt al firului se găsea inspectorului şef, Forrest, spuse un «Allo» respectos. O cascadă de râs îi răspunse.

— Dvs. sunteți, domnule Forrest? Aici e Vulturul Negru.

— Ce?

— Vulturul Negru. Ştiți, gentlemanul-spărgător. Desigur că ați auzit vorbindu-se de Vulturul Negru. Dragul meu detectiv, dar ce ați făcut. În ultimele zile? Mi s-a spus, tocmai acum, că ați fost să faceți o anchetă la Krijinowsky. Presupun că doriți să ştiți unde se găseşte acest escroc blestemat. Ei bine, vă voi spune eu… bineînțeles în interesul justiției.

Se auzi o alta cascadă de râs, muzicală, care lui Forrest îi păru un acord discordant.

— Krijinowsky se află acum în Olanda. După cele ce s-au petrecut azi dimineață, m-am dus la Harwich şi l-am îmbarcat pentru Anvers. Căpitanul este unul dintre prietenii mei şi are instrucțiunile lui. Iată ce i-am spus lui Krijinowsky: Atât timp cât vei sta afară din Anglia n-ai a te teme de nimic. Dar dacă vei încerca ca să revii nu mai răspund de consecințe. Oh, dar apropos – vocea îşi schimbă tonul – sper că inspectorul a fost mulțumit de cele ce i-am trimis. Şi pentru că sunteți la fața locului, cred că n-ar fi rău să-l întrebați pe servitorul hindus asupra asociației dintre Krijinowsky şi şantajistul Newton-Smith. Încă nu m-am decis dacă voi face o vizită acestui individ. Dar am un proiect în acest sens… Şi acum, la revedere, detective. Noroc şi… trăiască Scoția!

Înainte ca Forrest să fi putut răspunde, comunicația era întreruptă.

Un om născut în Scoția nu poate fi acuzat de lipsă de tenacitate. Detectivul Forrest îşi urma cu cea mai mare

seninătate calea pe care şi-o trasase. Nu s-ar putea spune că convorbirea telefonică nu-l contrariase. Dar îşi zicea: Cu cât îşi va continua cercetările cu atât se vor îngusta cercul suspecților şi cu cât Vulturul Negru îşi bătea joc de el, cu atât era mai decis să-l captureze.

Consultând lista clienților pe care o lipise de la hindus ajunse în Park Lane şi lua autobuzul pentru a face două sute de yarzi.

Gerald Frost fluieră uşor.

— Ce istorie extraordinară, conchise el. Şi dacă Vulturul Negru nu ar fi făcut-o m-aş fi precipitat, imediat la redacție s-o scriu. Asta desigur, cu permisiunea dvs., spusei privind pe tânăra fată pe care venise s-o vadă. Dar cum vă simțiți? Ce experiența teribilă! – vocea i se făcu mai serioasa – Am uitat că apărați pe acest personaj infect.

Cynthia îşi trecu o mână pe frunte şi surâse.

— Observațiile dvs. îmi fac bine, zise ea. Nu vă necăjiți. Este foarte frumos din partea dvs. că ați venit să mă vedeți.

— Ei bine, am simțit că trebuie să vin la dvs. Nu voi uita niciodată ce a vrut să facă Thursby, adăugă el.

— Eu sunt singura de blamat, răspunse ea. Dacă am intrat în oribila aceea de casa din Lower Brook Street era numai pentru ca am vrut-o. Voiam neapărat să ştiu raporturile care existau între dl. Thursby şi bietul dl. Otterway. Să nu credeți că n-am luat în seamă sfaturile dvs. Hotărâi să descopăr cu orice preț, tot ce aş fi putut afla asupra lui. Sunt absolut sigură că poseda o influența asupra lui Otterway şi că era responsabil de actele notarului.

— Într-alți termeni, Thursby este acela care v-a furat banii şi nu Otterway.

— Da. Asta voiam să spun. Nu mă voi mai întoarce la serviciul meu.

— Slavă Domnului.

— Azi dimineață, explică ea, am fost dată afară, fără măcar să fi fost prevenită.

— Ceea ce înseamnă, zise Frost abordând direct chestiunea, că veți înfrumuseța cu talentul dvs. o altă meserie. Cel puțin aşa cred.

— Da... Trebuie să găsesc altceva de făcut. Am rupt cecul care-mi fusese dat drept salariu pe două săptămâni. Dar nu puteam sa accept aceşti bani după cele întâmplate.

— Nu. Şi vă înțeleg. Ei bine. Ce părere aveți să faceți gazetărie?

— Gazetărie?

— Am aflat, azi dimineață, că «The Moon» caută o cronicară mondenă.

— Oh, dar...

— Vă asigur că sunteți foarte capabilă. Nu aveți decât de a coborî la nivelul imbecililor în loc de a face uz de inteligența dvs. şi veți reuşi.

— Dar ce va trebui să fac?

— Oh! Vă veți duce să vă plimbați în cartierul Bond Street pentru a va da seama de modă, apoi vă veți duce la «Ambasador» şi la alte localuri ca acesta.

Îşi schimba atitudinea şi-şi împrumută o voce falşa, pentru a imita femeile care voia să le reprezinte.

— Şi acolo, aşezată lângă Bebe Benting, îmbrăcată într-o rochie simplă de organdi, pe cine aş fi putut vedea dacă nu pe lady Flaunting! S-a reîntors de la Monforgue, mi-a zis ea şi este tot atât de neagră ca abanosul... Lordul Bill Flaunting pescuieşte rechini în marile Sudului iar ea va lua un atelier cu Bebe. Se vor ocupa să picteze miniaturi ale tuturor amicelor lor. Totdeauna un asemenea divertisment...

— Opriți-vă, exclamă Cynthia care izbucnise în râs.

— Sunteți într-adevăr la înălțime. Se pune însă acum problema să vă regăsiți mentalitatea unui copil de zece ani, adăugă Frost cu cinism. Uitați-vă, continua el cu mai multă seriozitate, îl cunosc pe Galtry, de la «The Moon». Mi-a făcut mie o ofertă pe care, poate, o voi accepta. Îmi permiteți să vă recomand lui şi să-i spun că cunosc pe cineva care ar corespunde cerințelor postului?

— Sunteți, într-adevăr, prea bun, domnule Frost!

— Pentru ce, «domnule» Frost? Pentru toți prietenii sunt Gerry.

Gropița care i se făcea în obrazul ei drept, când râdea, apăru din nou.

— Daca ești Gerry, eu sunt Cynthia, îi răspunse ea.

El îi apucă mâna dreaptă.

— Atunci ne-am înțeles, Cynthia.

— Da, Gerry.

Ea îl privi gânditoare.

— Sper, începu el, dar, se opri brusc. Mă duc să telefonez.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă sa ridice receptorul, se auzi răsunând soneria. Rămase lângă tânăra fată şi văzu că fizionomia ei căpătă un aer perplex.

— Întrebați-l de ce vrea să mă vadă, zise Cynthia şi, punând mâna pe pâlnia receptorului murmură oaspelui ei: Este portarul. Zice că vrea să-mi vorbească un detectiv de la Scotland Yard.

— Spune-i să urce, îi spuse gazetarul. Nu trebuie să-ți fie frică. Probabil vrea să-ți vorbească de afacerea din noaptea trecută.

Ea îl aprobă şi acordă toată atenția cuvintelor pe care Ie spunea portarul.

— Spuneți i domnului Forrest să binevoiască să urce, zise ea.

CAP. XXII
PE CALEA CEA BUNĂ

Câteva minute mai târziu, un om înalt şi bine făcut cu ochi albaştri, remarcabil de vii, intră în cameră şi se înclina mai întâi în fața Cynthiei şi apoi în fața lui Frost.

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, miss Holgate, dar afacerea care mă aduce aici este urgentă.

— Şi personala? îi întrerupse gazetarul.

— Permiteți-mi să vă recomand, zise repede Cynthia. Iată-l pe dl. Gerald Frost de la «Evening Sun», unul din prietenii mei cei mai buni.

— Încântat de a vă întâlni, domnule Frost zise detectivul Scotland Yardului privindu-l. Pentru că sunteți un prieten ai d-rei Holgate nu trebuie să plecați. Prefer chiar să rămâneți.

Se aşeza pe scaunul care-l părăsise când venise detectivul şi-şi aprinse o țigară.

Detectivul merse drept la țintă.

— Am fost însărcinat cu afacerea din noaptea trecuta, miss Holgate şi deşi regret că trebuie să va provoc noi supărări este necesar să vă cer să-mi dați unele amănunte.

După ce Cynthia îşi termină povestea. Forrest o întrebă:

— L-ai văzut pe dl. Thursby azi dimineață, miss Holgate?

— Nu.

— Când credeți că-l veți vedea?

— Nu ştiu. Mi-am pierdut postul. Am fost concediata.

Forrest îşi încruntă sprâncenele.

— În cazul când n-ați fi în curent, zise Gerald Frost, acest dl. Thursby este cel mai patentat ticălos care a existat vreodată. Deasemenea, ca prieten al lui miss Holgate n-aş fi autorizat-o să se întoarcă în Broad Street, chiar dacă n-ar fi fost concediată.

Aceste cuvinte îi procurară plăcere tinerei fete. Ea îi surâse detectivului.

— Dl. Frost mă recomandă pentru un post de gazetar. Asta va fi mai curând, ciudat, zise ea.

Detectivul se agita pe scaunul lui. Ochii îi mergeau tot de la unul la celălalt.

— Este desigur foarte interesant, miss Holgate, răspunse el. Ați mai făcut gazetărie?

— Miss Holgate n-are nevoie de experiență pentru serviciul pe care-l va ocupa, zise Frost. Nu este nevoie ca ea să aibe o inteligență peste cea normală.

— Tot pentru asta sunteți şi dvs. cronicar monden? întrebă detectivul.

— Atins! exclamă tânărul. Dar, chiar aşa domnule inspector n-ai nimerit-o prea bine. Acum sunt specialist în crime. Am fost avansat!

— Este, într-adevăr foarte interesant. Şi noua dvs. meserie vă place?

— Nu este prea dezagreabila. Numai că găsesc că Scotland Yardul nu este prea comunicativ. Ştiți că sunt proaspăt în meserie dar cred că biroul dvs. de presă ar putea să ne dea ceva informații.

Detectivul surâse.

— Ați trebui să obțineți o întâlnire cu prietenul dvs. Vulturul Negru, zise el.

Frost ridică mâna protestând cu veselie:

— Prietenul meu, domnule inspector? Aş vrea să-mi fie! Aş putea atunci să fac să apară istorii inedite asupra ultimilor trei ani.

— Şi ce i-ai cere?

— De exemplu, ce-l face să acționeze în felul acesta?

— Şi recompensa aceea de 5000 de lire pe care o oferă ziarul dvs.?

— Cred că nu o va încasa nimeni, niciodată. Să fie numai între noi, domnule inspector. Vulturul Negru nu se va lăsa niciodată cumpărat cu bani pătați cu sânge. Nu credeți şi dvs.

Forrest făcu să se audă un sunet care ar fi putui fi luat drept un râs.

— Fiind ofițer de poliție nu mă pot pronunța, domnule Frost. Când îl vei fi vârât pe Vulturul Negru la închisoare voi fi

bucuros să spun pe fața ce gândesc despre el. Până atunci însă…

— Dar, domnule inspector, în fundul sufletului dvs. îl admirați? exclamă Cynthia.

— Dar dvs.?

— Desigur, ca şi toate persoanele romantice.

— Mă tem că la Scotland Yard nu avem prea mult loc pentru romantism, o întrerupse Forrest. Despuiat de partea minunată pe care-l înconjoară oamenii. Vulturul Negru este tot atât de criminal ca nu interesează care hoț. Ne sunteți de părerea mea, domnule Frost? spuse el întorcându-se spre gazetar.

— Vă asigur că nu trebuie să vă pronunțați, domnule inspector, ca să nu fiți concediat… Şi, în plus, nu mă faceți să vorbesc cu dvs. chestiuni secrete.

— Dl. Frost, glumeşte continuu, zise Cynthia. Nu-i acordați atenție, domnule Forest.

— Nu-i acord atenție, fu răspunsul. Şi acum, trebuie să plec. Am o groază de treabă, azi-dimineață.

— Ei bine, noroc! îi spune Frost.

— Mulțumesc. Sper ca mă veți scuza că v-am deranjat miss Holgate?

— Desigur. Nu v-ați făcut decât datoria.

— Aş ura ca toată lumea să aibe un spirit atât de larg.

— Oh, Miss Holgate se trage dintr-o familie cu spiritul larg şi eu de asemenea, adăugă Frost.

— O ştiam, zise Forrest. La revedere.

— Ce o fi vrut să spună? întreb Cynthia când rămaseră singuri.

— Nimic, absolut nimic, fu răspunsul lui Frost. Nu sunt reporter criminal de multă vreme dar am învățat destule. Când un polițist vrea să facă impresie vorbeşte de o manieră enigmatică… Dar să nu mai vorbim despre poliție, continuă el cu voeciune. Este un subiect prea de groază… Dar ce ți s-a întâmplat de eşti atât de serioasa?

— Adevărat? Te rog să mă scuzi.

— La ce te gândeai?

— Mă întrebam ce o fi având detectivul în cap. Ştii, nu este prost!

— Ce ai vrea să fie? Trebuie, pur şi simplu, să se gândească ce o fi având pentru cină.

— Nu eşti deci niciodată, serios?

— Dar sunt serios! protestă el. Nu-mi pot imagina nimic mai serios decât cina unui polițist.

— De ce ți-o fi zis că eşti un prieten al Vulturului Negru? continuă ea.

— Ah. Trebuie sa mărturisesc că aici ai pus mâna pe mine. M-am uitat la Forrest şi am observat că acest polițist foarte mijlociu este dotat nu numai cu o mare poftă de mâncare dar are şi tendințe de a trimite săgeți prin aer. Şi cu cât ele se duc mai departe cu atât este mai mulțumit. Ți-am spus, continuă el, că dacă îmi vei mai vorbi de acest Vultur Negru, voi deveni atât de gelos încât nu ştiu ce mi-ar veni.. Crezi că acum mă cunoşti atât de bine încât să accepți să vii să iei un ceai, la mine, azi după-amiază?

Cynthia nu ezită.

— Voi fi încântată.

— Eşti foarte drăguță. Vii la ora 4?

— Care este numărul unde stai?

El i-l spuse şi adăugă:

— Servitorul meu, Nottley, a auzit vorbindu-se de d-ta, încât i-am promis că te voi prezenta.

— Sper nu va fi decepționat.

— Una dintre calitățile lui Nottley este că are o părere excelentă asupra gustului meu.

— Pot înțelege asta în două feluri.

— Unul singur este exact, acela care este corect. Deci, la ora 4.

Inspectorul Forrest spusese adevărul când declara, plecând că avea multă treabă în dimineața aceea.

Când ajunse la Mount Street, îl găsise pe Thursby într-o

stare de furie extremă.

— La ce vă gândiţi? exclama financiarul de îndată ce vizitatorul fu introdus în cameră. Sunt victima unui ultraj scandalos şi-l lăsaţi în libertate pe acest bandit! A avut chiar impertinenţa să trimită o dare de seamă ziarelor. Secretarul meu mi-a telefonat din City, pentru a-mi spune că toate gazetele povestesc afacerea din noaptea trecută. Şi cine le-a trimis aceste informaţii? Vulturul Negru!

Thursby insistă asupra numelui.

Forrest n-ar fi vrut să-i spună nimic. Thursby îl dezgusta profund, dar vanitatea îl împinse să-i răspundă:

— Am venit să vă informez, domnule Thursby că avem în indiciu asupra identităţii acestui om.

— Aţi descoperit ceva? Cine este el?

Vizitatorul clătina din cap.

— Nu pot să spun mai mult pentru moment

— Când credeţi că va fi arestat acest individ?

Forrest refuză, din nou, să-i răspundă. Observase, de altfel, că vorbise prea mult.

— Nu vă pot da asigurări. Mai avem de făcut multe cercetări.

Thursby se sufoca.

— Mă îmbolnăviţi. Vom duce această afacere în faţa Parlamentului. Acum vă întoarceţi la Yard?

— Imediat, răspunse Forrest, care se stăpâni cu greu să nu se mânieze.

— Atunci, puteţi să-i spuneţi lordului Bradney că mă duc să fac o depoziţie Ministerului de Interne, să se pună capăt incompetenţei scandaloase a poliţiei metropolitane.

— Fiţi sigur că-i voi spune, răspunse Forrest.

Odată ajuns la Yard. Forrest se închise în biroul său.

Nu voia să fie deranjat.

Scoase dintr-un sertar un număr oarecare de tăieturi din ziare. Erau articole care priveau faptele şi gesturile acelei părţi insipide a societăţii care este numită lumea bună. Şi în timp ce le citea întârziind asupra cuvintelor care erau

subliniate cu cerneală roşie, figura scoțianului se lumină de un râs larg.

Închise şi deschise pumnul drept şi zise cu un aer de triumf:

— Între noi doi, domnule «Vulture Negru»!

CAP. XXIII
CONVOCARE URGENTĂ

Sir Charles Fettisbury ridică ochii de pe scrisoarea care o citea când intră fiul său în odaie.

— Bună ziua, tată, zise Basil. Ce citeşti acolo? Trebuie să fie vreo declarație de război, judecând după figura d-tale.

Ministrul încruntă uşor sprâncenele.

— Este o scrisoare de şantaj, răspunse el. Şi asta mă contrariază mult.

— O scrisoare de şantaj?

Culorile dispărură din obrajii jucătorului internațional.

— Poate asta te priveşte pe tine Basil. Citeşte!

Şi tatăl său îi întinse scrisoarea.

Basil o luă ca şi cum i-ar fi fost frică că-şi murdăreşte mâinile. Remarcă lipsa vreunei adrese în partea de sus a hârtiei, care era scrisă la maşină. Citi:

> «Scumpe Sir Charles Fettisbury, inima dvs. ar fi desigur, frântă dacă unicul dvs. fiu, Basil, ar fi trimis la muncă silnică, pentru mai mulți ani. Şi inevitabilul se va întâmpla, dacă pun poliția la curent cu activitatea lui nocturnă.
>
> Dacă vreți să renunț să mă duc la Scotland Yard n-aveți decât să înserați notița următoare în coloanele ziarului „Times” – de Vineri: „Accept propunerea dvs., Feltis” Altminteri îmi voi face datoria de bun cetățean şi voi comunica autorităților informațiile care le posed».

Această scrisoare grosolană era semnată: «Pro Bono Publico».

Basil repuse scrisoarea pe masă.

— Şi ce vrei să faci? întrebă el.

— Situația mea la minister îmi interzice de a face ziarele să vorbească despre mine, copilul meu. Dar am impresia că isprăvile extraordinare ale acestui gentleman-spărgător, care

se numeşte Vulturul Negru, a trebuit să sucească minţile la mulţi oameni. Nu crezi şi tu tot aşa?

— Fără nici o îndoială.

Sir Charles arătă spre scrisoarea care era în faţa lui.

— Crezi că şti ce semnificaţie are?

— Bietul nebun îşi imaginează că sunt Vulturul Negru, îi spuse fiul său fără ezitare.

Ministrul se afundă în fotoliul său.

— Nu eşti Vulturul Negru? întrebă el cu un ton foarte natural.

— Dumnezeule, Sir! exclama fiul sau. Ai aerul de a vorbi serios. Trebuie sa descopăr cine este şantajistul şi cu permisiunea d-tale mă voi duce cu această scrisoare la Scotland Yard.

— N-ai să te temi de nimic?

Fiul privi fizionomia fină şi aristocrată a tatălui său.

— Absolut nimic.

Câteva ore mai târziu. Basil regăsi pe ceilalţi membrii ai organizaţiei «Vulturului Negru», pe care-i convocase în graba. Erau toţi acolo, neliniştiţi, dar gata să acţioneze.

Îşi primiră şeful cu aplauze. Dacă ar fi avut nevoie de curaj, ultima lovitură a Vulturului Negru, în care şarlatanul Krijinowsky, le servi de stimulent.

Vulturul Negru surâse prietenilor săi.

— Ei bine, copii mei, zise el cu vocea-i calmă şi sonoră, camaradul nostru Basil Fettisbury ne-a convocat astăzi, căci are să ne comunice ceva foarte important.

Fiul ministrului se ridică cu voeciune.

— Domnule şef şi camarazi, zise el – şi vorbele răsunau în odaie, am simţii că trebuia să ne întrunim astă-seară, am terminat eu Krijinowsky, dar acum trebuie să ne ocupăm de Newton-Smith. Acest celebru şantajist pe care-l cunoaşteţi toţi. Într-un fel sau altul a ajuns să creadă că eu sunt Vulturul Negru.

Toţi izbucniră în râs.

— Dacă l-ar fi păstrat pentru el acest fapt, n-ar fi avut nici o importantă. Alaltăieri, acest individ mi-a telefonat pentru a-mi fixa o întâlnire în Soho, la restaurantul Rimini, din Fleet Street. M-am dus acolo şi a încercat să mă intimideze spunându-mi că ştia, din sursă sigură, că eram Vulturul Negru, i-am râs în nas şi m-am dus direct la Scotland Yard. Iată-ne ajunşi la un punct delicat. L-a Scotland Yard l-am văzut pe detectivul Forrest. Pentru un polițist nu este prea prost. Aventura cu Shifter Clark îi dăduse bănuieli şi-şi imaginează că sunt Vulturul Negru. I-am pus o întrebare netă, dar s-a mulțumit numai să-mi surâdă. Nu mi-a plăcut acest surâs deloc. Ieri, când m-am întors acasă l-am găsit pe tatăl meu cu o scrisoare de şantaj. M-am întrebat dacă, din întâmplare Forrest n-o fi ghicit adevărul. Azi după amiază avea aerul unui om foarte sigur pe el.

— Ce ți-a spus? întrebă o voce.

— Oh, m-a salutat şi ev i-am zis: «Bună ziua, inspectore». Mi-a răspuns: «Bună ziua, domnule Vultur Negru».

— Poate are simțul umorului?, replică un altul.

— Asta-i foarte puțin probabil, replică Fettisbury. Nu uitați că este scoțian. Acum, prietenii mei, am a vă face o propunere şi vă cer s-o luați în considerație şi dvs. domnule şef, zise el întorcându-se spre Vulturul Negru. Nu putem şti ce se petrece în creierul detectivului şi nu ştim în ce măsură ne suspectează Scotland Yardul. Acționăm mai mult sau mai puțin în umbră. Dar pentru a îndepărta orice bănuială asupra şefului nostru vă propun să joc rolul care-mi este atribuit. Ei bine, domnule şef, pretind a vă lua locul. Nu ştiu dacă Forrest mă va crede, dar asta ar putea deturna bănuielile altora. Şi că Forrest bănuieşte pe cineva sunt sigur.

Vulturul Negru sări de pe scaunul lui.

— Ce părere aveți despre asta, prietenii mei? exclamă el. Probabil că nu-ți dai seama ce semnifică aceasta, Basil? Şi-şi apucă locotenentul de braț. Asta semnifică o arestare, un proces şi după aceea, muncă silnică.

— Dar dacă Scotland Yardul are într-adevăr bănuieli?

— Ei bine, să presupunem că are. Trebuie, mai întâi, să găsească dovezi. Nu, nu, Basil apreciez nobleţă propuneri tale, dar n-o pot accepta cu nici un preţ. Nu-i aşa, prieteni?

Toţi îl aprobară în cor.

— Dar... exclamă Fettisbury.

— Gândeşte-te la părul alb al tatălui tău. Gândeşte-te la tânăra fată pe care n-ai întâlnit-o, dar cu care va trebui să te căsătoreşti într-o zi. Dar pentru că veni vorba de însurătoare...

Vulturul Negru nu-şi termină fraza, căci privindu-şi credincioşii lui acoliţi, izbucni într-un râs contagios.

Newton-Smith se trezi tresărind. În timp ce dormea, cineva îi aruncase în obraz o ţâşnitură de apă rece.

O voce calmă şi ameninţătoare îi zise:

— Scoală-te şi îmbracă-te!

Newton-Smith înţelese că avea de-a face cu un duşman. Recăpătându-şi greu suflul, se aşeză în pat.

Camera era slab luminată, dar putu distinge un bărbat al cărui obraz era ascuns de o masca de mătase neagra şi care era îmbrăcat cu un fel de robă lungă şi neagră, care se asemăna cu sutana unui preot.

— Sunt Vulturul Negru! Servitorul d-tale! anunţă mascatul. Este inutil să strigi. Firul telefonic a fost tăiat şi, sub un motiv sau altul, toţi locatarii acestei case au fost chemaţi afară. Suntem singuri şi cred că te vei arăta rezonabil, dragul meu şantajist.

— Ce vreţi de la mine?

— Ţi-am spus. Scoală-te şi îmbracă-te. Restul poate să aştepte.

— Nu eşti decât un imprudent şi un nebun, tinere, răspunse Newton-Smith.

Omul întinse braţul drept în direcţia lui. În mână avea un revolver.

Şantajistul mai ezită. Ce voiau de la el? Unde trebuia să fie dus? Şi de ce ar face-o? Temporizând, mai avea poate o şansă

foarte mică…

Dar nu mai avu posibilitatea să reflecteze mai mult. Remarcând că victima lui nu se mişcase. Vulturul Negru se duse până la uşă, o deschise şi doi oameni, îmbrăcaţi ca şi el, intrară.

— Duceţi-l aşa cum e, porunci şeful.

Cei doi noii veniţi se apropiară de prizonierul lor şi îi puseră un tampon pe nas. Drogul trebuia să fi fost puternic, căci Newton-Smith îşi pierdu imediat cunoştinţa.

Newton-Smith, trezindu-se, simţi că-i era foarte frig. Privind în jurul lui, văzu că era într-un grajd, luminat de două lanterne, pe peretele din dreapta. Auzi pe Vulturul Negru spunându-i:

— Domnule Newton-Smith, pentru că ai fost atât de dibaci să scapi poliţiei a trebuit să mă amestec eu. Chiar în afară de asociaţia cu Krijinowsky, nu eşti decât un scelerat şi un bandit. Nu trăieşti decât din crime. Storci bani bieţilor diavoli pe care-i terorizezi. Cel puţin dacă aceştia ar avea inteligenţa să se ducă la poliţie. Dar să mă întorc la ceea ce mă interesează Am aflat că ai încercat să storci bani lui Sir Charles Fettisbury, ministrul de război, sub pretextul absurd că ai dobândit dovada că fiul lui, Basil, este Vulturul Negru. Este exact?

Prizonierul tremura.

— Mi-o vieţi plăti! strigă el.

Vulturul Negrii începu să râdă.

— Ascultaţi asta, prietenilor Chiar acum, nu se poate lepăda de adevărata lui fire. Mereu acelaş şantajist! Nu, Newton-Smith. Nu o voi plăti, continuă el, am de când lucrez, nu m-a făcut nimeni să plătesc. Şi d-ta nu vei face excepţie. Am făcut să fii adus aici. Pentru că nu eşti decât un individ respingător. Vreau să sfârşeşti cu aceasta activitate căci altfel… Înainte de a termina, am aflat că ieri ai fost la dl. Edmund Thursby. Ceea ce i-ai spus nu intră în convorbirea noastră de astăzi. Dar de dl. Thursby mă voi ocupa în felul şi

la timpul său... Şi acum...

CAP. XXIV
REPORTAJ SENZAȚIONAL

Benjamin Lowe, prim-redactorul lui «Evening Sun», era într-o dispoziție masacrantă. Ochii îi ardeau de răutate. În timp ce privea omul pe care-l chemase în biroul său.

— Speram, Frost, că vei arăta oarecare înclinație pentru noua-ți meserie, dar mi se pare că vei reuşi tot atât de prost în reportaj criminalist ca şi în cronica mondenă.

Reporterul îi răspunse printr-un surâs.

— Am reuşit atât de prost în cronica mondena?

Ochii primului redactor străluciră. Nu era obişnuit ca victimele lui să-i țină piept. Îl suspectase, totdeauna pe Gerald Frost de insubordonanță. Dar acest calm, acest spirit de replică, acest sânge rece erau mai mult decât putea suporta.

— Dacă nu vei descoperi identitatea Vulturului Negru voi fi obligat să te concediez.

Reporterul se trânti pe scaun şi-şi privi superiorul.

— De ce mă priveşti în felul acesta? întrebă Lowe. Pe care acest examen îl jena.

— Am auzit adesea această expresie: «Forma cea mai de jos a speciei animale» şi privindu-vă, domnule Lowe. Am înțeles ce voia să se spună. Asta-i tot.

— Îmi vei plăti această injurie. Ştii cui îi vorbeşti?

— Da. Şi tocmai de aceea am spus-o... Cred ca sună telefonul, zise el la momentul când începuse să se audă soneria.

Lowe, care era cărămiziu, luă receptorul.

— Da! exclamă el continuând să-l privească pe Frost. Cine-i acolo? Ce?...

Gerald, care-l observa, văzu că o expresie de neîncredere. Înlocuise mânia pe fizionomia lui.

Dar oricare ar fi fost sentimentele lui, Lowe nu-şi pierduse instinctul de gazetar. Luă un bloc şi un creion şi, continuând să asculte, îşi notă câteva cuvinte.

— Mulțumesc, zise el în sfârşit. Nu cred nimic din toate acestea, dar oricum vă mulțumesc.

«De ce o fi atât de palid? se întreba Frost. Ce i-a produs această schimbare?»

Lowe îşi muşcă buza inferioară.

— Era Vulturul Negru! zise el.

— Nu vorbi prostii, exclama reporterul. Cred că nu-ți vei imagina că un criminal cum este gentlemanul-spărgător ar risca să telefoneze redactorului unui ziar? Şi chiar dacă ar fi avut această poftă n-ar fi ales pe o nulitate ca Benjamin Lowe de la «Evening Sun».

Celălalt nu se mişcă.

— M-a ales, zise el, pentru că voia să joace o festă unui tânăr oarecare.

Frost răspunse printr-o cascadă de râs.

— Şi ai crezut asta? N-ai observat că cineva se râdea de d-ta? Vulturul Negru?

Lowe îşi consultă notițele pe care le luase pe blocul său.

— Te vei duce, întovărăşit de un fotograf, până la un sat numit Pimsall, care este la patru mile de Reigate, în Surrey. La vreo sută de yarzi de biserică, la dreapta, vei găsi un grajd, în mijlocul unui câmp de napi. Cheia este ascunsă sub o piatră mare, plată. Veți deschide uşa şi în interiorul grajdului veți găsi un om, cea mai recentă victimă a Vulturului Negru. Îl veți chestiona. Asta este totul… Frost, zise el, în momentul în care reporterul se pregătea să plece cu un surâs incredul, dacă nu-mi vei aduce un articol, vei fi concediat imediat, pe motivul că ai eşuat complet în reportajul criminalist…

Frost aduse un articol şi fotografii care ilustrară acest articol. Specialiştii din Fleet Street recunoscură că reportajul din «Sun» era mai senzațional decât tot ceea ce se scrisese în celelalte ziare, în anul precedent.

«STUPEFIANTA NERUŞINARE A VULTURULUI NEGRU»
«AVENTURA UNUI LOCUITOR DIN MAYFAIR»
«SUNT UN ŞANTAJIST»

Acestea erau titlurile reportajului următor:

«Vulturul Negru merge din isprava în ispravă, sau din imprudență în imprudență. Nemulțumit de succesele lui ca gentleman-spărgător, s-a făcut răpitor.

Povestea ultimei lui isprăvi este mai extraordinară ca nu importă care ficțiune.

Un locuitor din Mayfair, bine cunoscut, care este întâlnit în toate locurile mondene ale Londrei şi-a atras duşmănia celebrului criminal.

În mijlocul nopții, acest personaj celebru a fost trezit şi dus inconştient afară din apartamentul său. Când îşi reveni, se găsi în prezența unui om numai care-i spune, verde, adevărul în fața.

— Sunteți un şantajist şi fiind şantajist veți fi tratat ca atare, îi zise mascatul care pretindea a fi Vulturul Negru.

Şi începu să scrie cu cerneală de China pe spatele prizonierul ui său:

„Sunt un şantajist”
„Mă numesc Newton-Smith”

El adăugă apoi că dacă-şi va relua activitatea sa pedeapsa va fi mai severă şi plecă, lăsându-l pe nefericitul dl. Newton Smith îmbrăcat astfel:

1) Un chilot de baie.
2) Ghete de golf.
3) Ciorapi de mătase (unul alb şi unul negru).
4) Mănuşi.
5) O pereche de cătuşe.

Dacă un reprezentant al lui „Evening Sun” nu ar fi descoperit-o, victima Vulturului Negru ar fi putut rămâne multă vreme în grajdul părăsit de la Pimsall Surrey, unde o depusese răpitorul ei.

D. Newton-Smith a refuzat cu energie să fi intervievat, dar „Evening Sun” trebuie să țină seama de interesele lui. A luat, de aceea, chiar şi o fotografie a spatelui prizonierului.

Fotografiile care vor fi găsite în acest articol şi în pagina a doua confirmă istoria cea mai remarcabilă pe care a publicat-o vreodată un ziar londonez».

CAP. XXV
SOMNOROSUL

Era unul dintre cele mai mari baluri ale Londrei şi Cynthiei îi era foarte greu sa se fofileze în marile saloane, umplute de lume. După o oră de căutări, se simţi obosită şi decise să se oprească puţin. Altfel ar fi apucat-o migrena. Acest gând o făcu să surâdă – imaginaţi-vă un cronicar monden care are migrenă.

Vrând să şi răcorească puţin fruntea care-i ardea, Cynthia se aplecă pe balconul care dădea direct în Square.

Se credea singură, când auzi la stânga ei un şopotit de voci.

De unde putea veni? N-avea idee! Poate dintr-un salon mic, care dădea pe acest balcon. Îl remarcase, cât câteva minute mai înainte, pe când îşi făcea turul de inspecţie.

Cu toate că prim redactorul lui «Moon» îi spusese că datoria ei profesională o autoriza să asculte la uşi, se simţi puţin jenată de vocile care parveneau la ea şi dădu să plece. Însă exact în momentul când vru să se întoarcă în salon inima i se strânse brusc. Vocea pe care o mai auzise de două ori, în împrejurări dramatice, vorbea pentru a treia oară. Şi era vocea Vulturului Negru.

Cynthia îşi spunea c-ă poate i se păruse, că avea o mie de şanse să se i-i înşelat, totuşi rămase să asculte.

Omul, orişicare ar fi fost, răspundea unei întrebări.

El spunea:

— Mă vei regăsi în fumuarul cel mai mic, la ora 1. Între timp, sper, veţi putea să-mi daţi informaţiile care le doresc. Thursby şi Horniblou vor veni mai târziu.

Vocea care îi răspundea era nervoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea imprudenţe, domnule şef. Afurisitul acela de poliţist, Forrest, este aici astă-seară, sub pretextul de a supraveghea hoţii. Cred…

— … Că este pentru spărgătorii de prima clasă. Poliţistul nostru este în căutarea fratelui său pierdut de mult timp: Vulturul Negru şi ar fi crud să se refuze această mică plăcere.

— Dacă v-ar auzi, acum, cineva!

Cynthia auzi un fel de trosnitură, ca şi cum omul se sculase de pe un scaun împletit.

— La ora 1, în fumoarul cel mic.

Cynthia fu obligată să se sprijine de balcon, să nu cadă. Era din ce în ce mai convinsă că omul care părăsise odaia era Vulturul Negru. Avea un timbru în voce, care nu putea fi uitat dacă îl auzeai o dată. Omul acesta făcuse o asemenea impresie asupra ei încât simțea că nu-l va putea uita niciodată. Şi această fascinație – termenul era exact – se datora însuşi omului şi nu legendei legată de numele şi de isprăvile sale. Certitudinea aceasta o paraliza. Ținea în mâna ei destinul celebrului spărgător. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt, pentru a fi prins. Dacă Forrest era în casă n-avea decât să-l găsească.

Chestiunea prezenta şi o alții latură. Debuta în cariera ei de gazetară. Printr-o loviturii miraculoasă a hazardului. Putea scrie un reportaj senzațional, unic, care ar face o celebră şi iar obliga pe Galtry, prim redactorul lui «Moon», să-i dubleze salariul săptămânal. Căci aceasta se întâmplă, cel puțin aşa îi spusese Frost, atunci când reporter aducea o veritabilă «exclusivitate». Desigur Gerald putuse să fi glumit. Era atât de greu să ştii când vorbea serios.

Dar asta n-avea nici o importanță. Faptul era că putea sa scoată cea mai grozavă poveste care a existat vreodată, ea o simplă şcolăriță.

Dar, desigur, nu va face nimic. Dacă ar trăda pe Vulturul Negru nu şi-ar ierta-o niciodată tot restul vieții s-ar considera ca o trădătoare. Va încerca, totuşi, să descoperă identitatea Vulturului Negru…

Inima îi bătea puternic, când apăsă pe clanța uşii de la fumoar, nefăcând mai mult zgomot ca o fantomă.

Mai întâi crezuse că odaia era goală, dar – în dată – zări un om. Într-un fotoliu de piele. Dormea profund.

Cynthia înainta pe vârful picioarelor şi-l examina. Era Gerald Frost, De ce venise la bal? Ce căuta în această

cameră? Surprinsese aceea? Convorbire ca şi ea?

Îi puse mâna pe umăr. Gerald tresări, deschise ochii:

— Gerry, şti să ții un secret, întrebă ea.

Răspunsul fu surprinzător:

— Draga mea, răspunse el luându-i mâinile, voi face ceea ce îmi ceri. Despre ce este vorba?

În câteva cuvinte, ea îi explică de ce venise în micul fumoar.

— Cea mai mare parte din oameni sunt plecați, explică el şi cred că voi fi bănuit că supraveghez argintăria. Dar dacă rămân aici este numai pentru a şti cine este Vulturul Negru.

Fata îl privi.

— Este straniu că te găseşti aici, Gerry.

El râse scuturându-şi capul.

— Nu prea. Şi vei înțelege când îți voi spune motivul, încă nu ți-am vorbit despre aceasta, pentru ca era confidențial.

În momentul acela, se deschise uşa şi se arătă figura unui bărbat.

— Oh, scuzați-mă, spuse o voce şi uşa se închise.

— Ți-am spus, Cynthia. Că ți-am ascuns ceva pentru că era prea confidențial. Dar acum pot să-ți mărturisesc că Vulturul Negru este unul dintre prietenii mei.

— Oh, Gerry!…

— Sper că această revelație nu va face să-mi pierd tot prestigiul de care mă bucur în ochii tăi.

— Nu, desigur că nu. Ceea ce voiam să spun era că ai o adevărată şansă posedând un asemenea om ca prieten.

Frost începu să râdă.

— De aceea, am făcut acel reportaj asupra lui Newton-Smith, ieri dimineață şi de aceea mă găsesc aici.

— Aştepți pe Vulturul Negru?

El ezita.

— Da, într-o oarecare măsură. Dar, după cum vezi, am fost teribil de obosit şi am adormit. Îți mulțumesc că ai venit, draga mea.

— Ce-ți va spune Vulturul Negru? întrebă ea.

— Mă va pune, poate, pe drumul unui reportaj bun.
Cynthia privi pendula de pe cămin.
— Este unu şi şapte minute. El este în întârziere, observă ea. Crezi că va admite să stau şi eu aici?
— Desigur că da.
Toate acestea erau foarte încurcate pentru ea şi simțea ca ideile începeau să-i joace în cap. Lui Gerald Frost i se părea normal să aibe o întâlnire în mijlocul nopții cu un criminal care era prietenul sau.
— Oh, scuzați-mă...
Era cineva care deschisese uşa.
— Nu putem rămâne aici, Gerry, spuse ea.
— De ce nu?
— Vei fi luat drept...
Ea se opri brusc.
— Sau drept nişte îndrăgostiți, insinua el râzând. Dacă aş avea curajul Vulturului Negru, Cynthia, ți-aş spune...
Fu rândul lui să se oprească.
Fata se simți cuprinsă de o mare emoție. Dar înainte de a putea răspunde, uşa se deschise pentru a treia oară şi intră un om.
Ea îl recunoscu pe detectivul Forrest, de la Scotland Yard.

Frost fu primul care vorbi.
— Pe cuvântul meu, este bătrânul nostru prieten de la Scotland Yard. Cum îți merge, inspectore?
Forrest nu răspunse imediat.
— Mulțumesc, domnule Frost. Îmi merge foarte bine. Bună seara, miss Holbate, adăugă el.
— Bună seara, domnule inspector, se auzi ea spunând.
— Ce faceți la aceasta serata, întreba Frost.
— Îmi puneam aceiaş întrebare, răspunse Forrest.
— Ce misterios sunteți astă seară, inspectore, exclamă Frost. Venisem aici, să capăt informații pentru ziarul meu şi d-ta nu vrei să-mi spui nimic. Spune-ne ai venit aici cu speranța să-l prinzi pe Vulturul Negru?

Cynthia se simți sufocată. Detectivul își freca, gânditor bărbia.

— Ce vă face să credeți aceasta, domnule Frost?

— Este numai o presupunere de a mea. Cu puțin mai înainte, am surprins convorbirea a doi indivizi. Unul dintre ei zicea: «Detectivul Forrest de la Scotland Yard este prin împrejurimi. L-am văzut în grădina de iarnă. Mă întreb ce caută aici». Celălalt îi răspunse; «Este foarte simplu. Lordul Bradney, inspectorul general, i-a spus că dacă, într-o lună, nu-l prinde pe Vulturul Negru va fi concediat». Este adevărat, inspectare?

— Poate.

Detectivul își scoase pipa din buzunar.

— Venisem aici pentru a fuma liniștit, zise el pentru a-și explica prezența.

— Și eu ca să dorm liniștit.

— Atunci sunteți, aici, în serviciu comandat, domnule Frost.

— Da. Am venit să recoltez ceva noutăți pentru cronica mea de mâine dimineață... Dar vă voi lăsa să fumați pipe. Vino, Cynthia!

Afară, fata îl apucă de brat.

— Nu înțelegi ce se întâmplă? îi șopti ea.

— Nu! Spune-mi-o, îi replică el foarte serios.

— Forrest te consideră drept Vulturul Negru, exclamă ea nervoasă.

— Taci din gură, murmura el și începu să facă atâtea strâmbături încât toate grijile ei se spulberaseră și râse împreună cu el.

Detectivul Forrest, își aprinse gânditor pipa. Trăgea cu urechea și-și încrunta sprâncenele. Cynthia Holgate nu-l văzuse, dar auzise, de pe balcon. Întreaga convorbire care avusese loc în micul salon.

Crezuse că de astă-dată va pune mâna pe omul său, dar a trebuit să-și înfrâneze nerăbdarea sa văzând pe Cynthia Holgate intrând în fumoar.

Oare tânăra fată făcea parte din banda Vulturului Negru? Venise sa culeagă informații care i-ar fi servit gentlemanului-spărgător? Forrest se gândi şi la această posibilitate.

Chiar în după masa aceleaşi zile, venise la Scotland Yard un om cu câteva comunicări foarte interesante, pe care era dispus să le vândă. După un examen atent al hârtiilor care le aducea, târgul fusese încheiat.

CAP. XXVI
SE FACE LUMINA

Forrest surâse satisfăcut, văzând că uşa biroului se deschide încet. Thursby era cufundat în contemplarea hârtii, lor care se găseau în fața lui. Cu toate că nervii trebuiau să-i fie încordați la maximum, nu dădu nici o atenție la apariția înfricoşătoare care închisese uşa în urma ei şi înainta spre el.

Acest bărbat – daca era un bărbat – purta o îmbrăcăminte curioasă, care semăna cu sutana unui preot. Toată figura îi era ascunsă de o mască de mătase neagră. Avea, deasemenea, mănuşi de mătase neagră şi în mâna dreaptă ținea un revolver.

Ascuns în spatele unei draperii, Forrest auzi pe mascat zicând:

— Am venit pentru greşelile care le-ați făcut, domnule Thursby.

Financiarul ridică capul eu surprindere.

— Presupun ca sunteți Vulturul Negru? zise el.

— Da. Sunt Vulturul Negru. Văd că casa de bani este deschisă. Cu atât mai bine. Aceasta îmi va evita neplăceri. L-am văzut pe polițistul Forrest prin împrejurimi, în noaptea asta. Presupun că se află undeva aici. Ei bine – şi arătă revolverul său – ar face mai bine să nu intervină.

Aceste cuvinte fură auzite nu numai de Forrest ci şi de o altă persoană, care riscase mult venind în această noapte acolo.

Tonul Vulturului Negru deveni imperativ.

— Acum, Thursby, îndepărtează-te de masă. Te rog însă repede căci nu am timp de pierdut.

Financiarul se ridică penibil şi se duse să se sprijine de peretele opus. Mascatul strânse repede, cu mâna stângă, hârtiile care erau pe birou şi se îndreptă spre casa de bani.

În timp ce era întors eu spatele. Forrest ieşi din ascunzătoarea sa.

— Sus mâinile, Vulture Negru! comandă el.

Mascatul se întoarse repede.

— Nu, nu trăgea! Asta n-ar aduce decât o agravare a cazului d-tale, îl sfătui detectivul. Am pus mâna pe tine, prietene şi nimeni n-ar putea nega că nu mi-am dat osteneală pentru a ajunge la acest rezultat.

Deodată, Thursby dădu un țipăt. Până aici se comportase foarte bine şi îşi jucase fidel rolul care i se dăduse. Dar văzând un al doilea om mascat care intra în cameră simți că pământul îi fuge de sub picioare.

Timp de o secundă, Forrest îl părăsi din ochii pe Vulturul Negru, dar imediat se căi. Cu o repeziciune surprinzătoare, acesta din urmă se repezi şi îi dădu o lovitură de pumn, în bărbie şi Forrest se clătină.

— Fugi! Înțelegi? Fugi! strigă din nou Vulturul Negru, îndreptând revolverul său în direcția uşii.

Celalalt mascat refuză însă să mai asculte.

Forrest, care-şi recăpătase echilibrul, sări la duşmanul său. Se întreba, în acelaş timp, ce se întâmplase cu sergentul Skapleton şi cu ceilalți trei polițişti. Le dăduse ordine precise şi ar fi trebuit să fie aici. Bineînțeles dacă nu... Dar nu mai avea timp pentru alte supoziții, căci trebuia să se apere.

Urmă o luptă disperată, când o greşeală a adversarului său îi dădu avantajul. Tocmai era pe cale să-l doboare definitiv când, pe la spate, primi o lovitură grozavă. Forțele îl abandonară. Prin fața ochilor îi trecu o perdea de ceață. Dădu drumul adversarului său şi alunecă pe podea.

Puțin timp după aceea cineva îl duse afară din odaie, dar el nu-şi mai amintea nimic. Capul îl durea grozav. În timp ce continua să-l asculte pe sergentul Skapleton. Care-i făcea raportul său.

— Da, domnule. Vulturul Negru a fugit, dar nu va putea ajunge prea departe. Casa este înconjurată de oamenii noştri. Totuşi, unul dintre mascați a fost prins, spuse arătând o formă întinsă pe divan. Acesta trebuie să vă fi dat lovitura de revolver în cap... Scoate-i masca, Winter, ordonă el.

Omul care executase ordinul şi detectivul Forrest dădură

un strigăt de surpriză. Nu era bărbat ci o tânără fată. Forrest recunoscu pe Cynthia Holgate.

— Da, spuse ea încet, sunt Vulturul Negru. Şi ce ar trebuie să faceți este să mă duceți în Scotland Yard.

Forrest îşi căută instinctiv, pipa.

— Poate ați vrea să ne dați câteva amănunte. Dar vă previn, miss Holgate, că tot ceea ce veți spune ar putea fi contra dvs.

— Mă aşteptam la asta. Am venit aici, astă seară, pentru a avea dovada că Edmund Thursby se ocupa cu falşificări. Este un escroc. Mi-a furat întreaga avere şi pentru aceasta am vrut să mă răzbun.

Forrest îşi umpluse pipa.

— Aşa dar sunteți Vulturul Negru? Ce surpriză frumoasă!

Tonul lui era uşor ironic.

— Nu mă credeți?

În acest moment, fu împins cu violență în cameră Basil Fettisbury, care se lupta cu violență cu trei polițişti.

— Totuşi, l-am prins, inspectore, declară o voce triumfătoare.

Angus Forrest ar fi trebuit să sară de bucurie, dar privirea lui trecea de la tânăr la fată şi de la ea la Basil. Avea un aer foarte contrariat.

Cei doi prizonieri se priveau şi ei, la rândul lor.

— Cine este fata şi ce caută aici? întrebă el.

Angus Forrest surâse.

— Pretinde a fi Vulturul Negru, replică el liniştit.

— Ce prostie! N-am văzut-o niciodată până acum!

— Te înțeleg bine, domnule Fettisbury, vrei să revendici un drept la coroană.

— Şi sunt gata s-o dovedesc.

— Că eşti Vulturul Negru?

— Desigur! Şi vă îndoiți de aceasta?

Forrest nu răspunse. Pentru un om care repurtase o victorie atât de strălucită nu părea prea satisfăcut. Poate lovitura pe cale i-o dăduse tânăra fată, la ceafă, era cauza.

Lordul Bradney privi cu severitate pe tânărul om care intrase. Nu depindea decât de el sa-l trimeată la muncă silnică, pe mai mulți ani.

— Persişti să afirmi că eşti gentlemanul-spărgător, numit Vulturul Negru?

Basil Fettisbury surâse cu subînțeles.

— Desigur. Cariera mea s-a sfârşit acum. Aş putea chiar să dau o socoteala exacta judecătorului asupra sumelor furate. Voi reclama casierului nostru registrul de socoteli şi-i voi aduce justiției.

— Aveți intenția să-mi spuneți numele tovarăşilor dvs.?

Fettisbury clătină din cap.

— Cred că ştiți ea nu voi face aceasta, Sir. Dar, în schimb, vă voi vorbi de banda care jefuieşte casele de la țară, dacă doriți.

Cum inspectorul aprobă. El continuă:

— Şeful lor, un american, ne amenința, sigur ca am refuzat propunerile lui şi de aceea, deveni foarte amenințător.

— Unde l-ați întâlnit?

— A avut tupeul să revină la Heathlands ieri seară, cu o parte din banda sa şi dacă tovarăşii mei n-ar fi fost atât da ocupați să-i facă să plece aş fi putut scăpa.

— Lăsând să fie acuzată prietena dvs.?

Tânărul se roşi.

— Scuzați-mă, Sir, răspunse el, dar ceea ce spuneți este odios.

— Poate, dar este adevărat.

— Nu este adevărat. Vă repet ceea ce i-am spus şi lui Forrest. Nu ştiu de ce a venit ea la Heathlands, în această deghizare ridicolă. Nu face parte din banda noastră. Trebuie să fie nebună pentru a pretinde contrariul şi toată istoria aceasta este absurdă.

— Totuşi, Fettisbury, insistă inspectorul, ştiți foarte bine cine este ea.

— O recunosc, admise celălalt îndoielnic. Ştiu că se

numeşte Cynthia Holgate şi că era întâlnită în lumea cea buna, până în ziua când şi-a pierdut averea.

— Asta-i tot ce ştiţi?

— Este tot, domnule.

— Vreţi să spuneţi că este tot cât vreţi sa ne ziceţi?

— Gândiţi ce vreţi.

— Foarte bine.

Lordul Bradney suspină.

Vei înţelege că trebuie să-mi fac datoria.

— Desigur.

După ce ieşi tânărul, lordul rămase – fără să facă aici o mişcare – ca un om în prada unei mari nelinişti.

Cineva bătu la uşa.

— Intră!

Era detectivul Forrest.

— Cineva cere să vorbească cu dvs., Sir. Tocmai am avut o convorbire cu această persoană, dar acum doreşte să vorbească cu dvs.

— Foarte bine. Îl voi primi, dar singur.

— Înţeleg, zise Forrest.

Două minute mai târziu fu introdus vizitatorul.

— Dl. Gerald Frost, anunţă Forrest.

Noul venit aşteptă până se închise uşa şi zise oarecum ezitând:

— Sunt reporter la «Evening Sun», Sir. Am aflat că, în curând, va fi dată o comunicare presei şi în consecinţă publicului, asupra arestării criminalului care-şi dă numele de Vulturul Negru. Este exact?

— De ce aţi vrut să mă vedeţi personal? întrebă Lordul Bradney.

Părea mai bătrân cu zece ani.

— Pentru a împiedeca o mare nedreptate, Sir. Basil Fettisbury a luat pe umerii săi o responsabilitate pe care nu are dreptul s-o poarte. Pretinde a fi Vulturul Negru ceea ce, desigur, este absurd. Încearcă să-l acopere pe adevăratul criminal.

Lordul Bradney îşi aprinse o ţigară, cu o mână care-i tremura.
— Cine este adevăratul criminal?
— Cum Forrest este convins că-l cunoaşte, presupun că v-a comunicat credinţa lui.
— Nu sunt pus aici pentru a răspunde la întrebările dvs.
— Vă cer iertare, Sir. Dar, cred, veţi înţelege că-mi este imposibil de a-i permite lui Fettisbury să se comporte aşa cum o face. Am venit să vă spun adevărul.
— Asupra Vulturului Negru?
— Asupra mea, ceea ce înseamnă cam tot aia.
Inspectorul avu un spasm nervos deasupra ochiului stâng.
— Atunci Forrest nu se înşelase?
Reporterul ridică din umeri.
— Scoţianul acesta îşi cunoaşte meseria. Nu numai că a identificat butonul de manşetă pe care-l purtam la Krijinowsky, dar a descoperit şi codul de care mă serveam pentru a comunica cu amicii mei. Asta l-a adus noaptea trecută la Heathlands. Cum nu voiam să fiu văzut prea des cu aceleaşi persoane, îmi inseram mesajele în cronica mea din «Evening Sun».
— Era foarte ingenios, aprobă inspectorul sef.
— În sfârşit, era un truc care ne-a servit. Sper că nu vă deranjez, adăugă el.
— Doresc să ascult toată povestea dvs., zise lordul Bradley. Aş vrea mai ales să ştiu de ce aţi întreprins această activitate?
— La început era vorba numai de farse. Nu deveni ceva serios decât mult mai târziu. Lăsaţi-mă să vă explic. Gândeam că legea, ceea ce semnifică, deasemenea şi poliţia, nu era decât o glumă proastă. Dădea şase luni de închisoare unei biete fete care nu avea cu ce să plătească dejunul, dar lăsa în libertate bandiţii, şantajiştii, etc... Cred că nu este necesar să îi enumăr pe toţi... Câţiva prieteni, desigur nu vă voi da numele lor, mi se alăturară. Şi ceea ce la început nu era decât o distracţie deveni o asociaţie foarte serioasă. Ne erijam în apărători ai legii şi ai dreptului. Bineînţeles riscul ne

atrăgea. Numiți-o, dacă vreți «Aventură».

— Ați fost la Heathlands noaptea trecută? întrebă Lordul Bradney.

— Nu. Eram la Mount Street. Crezusem că Thursby depusese acolo hârtiile lui cele mai importante şi chiar aşa a fost. Iată unele dintre ele, Thursby conspira cu Horniblou pentru a fabrica falsuri relative la Creditul Municipal din Swifford. Veți găsi aici toate probele necesare.

Şi arătă nişte hârtii ne care le depuse pe birou.

— Fettisbury era mâna mea dreaptă sau. Daca vreți, locotenentul meu. Dar astă-noapte n-a ascultat de ordinele mele. A vrut să-mi dea un alibi şi a înfruntat riscul în locul meu... Am uitat să vă spun că Horniblou este bancrutar şi de aceea a încercat această ultimă lovitură.

— Am impresia că ai avut un Stat Major excelent, zise inspectorul şef.

— Sunt de acord că serviciul de informații nu era rău.

— Pot să vă mărturisesc, bineînțeles între noi. Că v-am vrut binele multă vreme.

— Mulțumesc, Sir. Am aflat că Newton-Smith a fost ucis astă noapte.

— De Krijinowsky. Rusul a fost arestat la Cherstev, în primele ore ale dimineții. Se pare că nu mai este în mâinile lui. Mormăie continuu cuvinte referitoare la o spânzurătoare şi la un cristal... Nu-i aşa că v-ați ocupat de el pentru că ați găsit poliția neputincioasă?

— Nu neputincioasă, Sir. Forrest a dovedii contrariul. Dar legile dvs. sunt prea elastice. Şi apoi în acțiunea noastră era şi sport.

— Da, zise lordul Bradley. Tinereței i-a plăcut totdeauna aventura.

Apoi continuă:

— Mai era deasemenea şi un alt motiv...

Murmură două cuvinte, care le mai spusese şi înainte, de astă dată însă mai clare.

Tânărul păli.

— Nu va înțeleg prea bine, Sir.

Frost începu să strângă hârtiile care erau pe masa şi începu să le pună în geantă.

— O ştiu, Sir. Dar am uitat ceva. Am venit aici cu două obiective. Întâi de a mă preda dvs. Şi al doilea de a face un târg. Sper că n-ați comunicat încă nimic presei?

— Absolut nimic. Am dai instrucțiuni formale în acest sens.

— Bine. Acum iată propunerea mea: Vă dau aceste hârtii, însă cu o condiție: Basil Fettisbury şi Cynthia Holgate — Trebuie să fie lăsați liberi. Credeți că ar fi posibil că această fată să aibe ceva comun cu Vulturul Negru?

— A fost găsită ia Heathlands înarmată cu un revolver şi îmbrăcată cu uniforma dvs.

— Asta nu dovedeşte nimic, răspunse tânărul cu manie. A avut ideea absurdă... – el ridică din umeri – dar la ce bun să discutăm de acesta!

Între timp repusese hârtiile în geantă.

— Aştept, Sir, zise el cu nerăbdare.

Lordul. Bradley îi arătă un scaun. Apoi reflecta timp de două minute.

— Accept propunerea dvs.. Frost, zise el. Şi acum – el se afundă confortabil în fotoliul său – ce vârstă aveți?

— 32 de ani, Sir.

— Şi eu am 59. Sunt mulți ani de atunci. Eram încă tânăr şi fui trimis într-o misiune, în Majorca. Acolo făcui cunoştința unei americance extrem de frumoasă.

— Este necesar să-mi povestiți toate acestea? întrebă tânărul.

— Cred că da. Te rog lasă-mă să termin. Această tânăra se numea Margaret Frost Viddemer şi ne îndrăgostirăm unul de altul. Telegrafiai tatălui meu pentru a-i cere autorizația de a ne căsători. Tatăl meu însă refuză, deoarece fata era artistă. Înțelegeam că cariera mea ar fi fost sfârşită dacă ne-am fi căsătorit. Dar – vocea i se făcu foarte joasă şi foarte tristă – mă căsători cu Margaret Viddemer şi trăirăm împreună trei luni de fericire supremă. Apoi mă întorsei acasă, lăsându-mi

soția să se întoarcă pe scenă, la New York. Ea venise în Major ca în convalescenți, în urma unei grave operații. Ne-am înțeles că de îndată ce voi putea să părăsesc regimentul, o să viu s-o regăsesc la New York. Nu-mi ceruse acest, sacrificiu, dar eu fusesem acela care insistam a-l face. Vezi, deci, în ce măsură eram amorezat. În ochii mei nu mai exista nimic altceva în lume. Mă mulțumi să surâd în fața mâniei tatălui meu când îi mărturisisem adevărul. Nu te vei reîntoarce niciodată la New York, zise el. Sau ducă o vei face, nu vei fi decât un biet imbecil. Avea dreptate, continua lordul Bradley. Nu m-am întors în America. În ciuda dragostei care o aveam pentru ea, fui laş. Îl ascultai pe tatăl meu şi mai rămăsei cel puțin un an în Anglia. Telegrafiai soției mele. Dar ea dobândea un dobândea un succes mare pe Broadway şi nu voi să vină să mă regăsească. Aş fi trebuit să-mi țin promisiunea şi să mă fi dus eu la ea... Atunci când fu prea târziu, aflai că soția mea era moartă. Abia mult mai târziu ştiui că murise dând naştere unui băiat, fiul meu. Asta am aflat-o de foarte puțină vreme.

Lordul Bradney se opri ceva mai mult şi adăugă:

— Exact o ştiu de 15 zile.

— Şi când s-au întâmplat toate acestea?

— Acum 32 de ani.

— E mult timp de atunci, Sir.

— Da foarte mult timp. Cred ca ai înțeles, Gerald, că eu, unt tatăl tău? zise inspectorul cu o voce joasă. Ne regăsim într-o situație într-adevăr curioasă, continuă el după o secundă de tăcere. Un om, care-şi zice criminal, vine să se predea poliției, iar eu, comisarul de poliție, sunt acela care simt că trebuie să fiu iertat. De când ştii că sunt tatăl tău?

— De 20 de ani.

Lordul Bradney îşi privi fiul. În timpul acesta, Gerald, se prepara pentru cele care trebuiau să urmeze. Apoi, cu o expresie de uşurare, inspectorul continuă:

— Copilul meu, nu vor exista urmări. Hârtiile pe care le-ai luat din casa lui Thursby sunt de o importanță atât de mare

încât procurorul general va accepta să treacă cu buretele peste toate măsurile care ar putea fi luate împotriva ta... Şi acum să uităm toate, conchise el întinzându-i mâna.

CAP. XXVII
ULTIMUL MESAJ

— Dar de ce dracu te-ai expus acestui risc?

Gerald Frost era supărat şi interlocutoarea sa se mira.

Cynthia Holgate, care venea de-a dreptul din închisoare, dar care – după ce făcuse o baie – părea tot atât de proaspătă ca şi cum ar fi venit de la un «garden-party», îi surâse cu un aer fericit.

— Inutil să te mai superi, spuse ea. Simt că am avut perfectă dreptate să mă duc seara trecută, la Heathlands.

— De unde ai putut şti că am intenţia să mă duc acolo?

— Când am încercat să-ţi telefonez la Birmingham şi când am aflat ca nu eşti la hotel, am decretat ca un gazetar bun…

— Mulţumesc!

— … Trebuie să aibe o scuză valabilă pentru a-şi neglija lucrul său. Pe urmă am citit că Thursby organiza o mare reuniune şi am făcut o legătură între aceste două fapte.

— Intuiţie feminină, dar continuă.

— Am avut, desigur, dificultăţi. A trebuit să sparg un geam, ca să pot intra.

— Şi revolverul?

— Era al tatălui meu. Nu era însă încurcat.

— Din fericire!

— Eram dezolată că a trebuit să-l lovesc pe sărmanul poliţist, dar vei înţelege că voiam să încerc să te salvez. De aceea, am trăit atâtea ore cu masca acea oribilă şi cu sutana de preot.

— Te rog, miss Holgate, nu critica uniforma ordinului Vulturului Negru.

Ochii ei implorau clemenţă.

— Îţi cer iertare, domnule Frost.

— Nu este suficient să ceri iertare.

Şi se aplecă pentru a o îmbrăţişa.

— Îţi aduci aminte de primul sărut? Era în noaptea când m-ai smuls acelui teribil Krijinowsky. Desigur, de mult timp

ştiam că eşti Vulturul Negru.

— Ce spui? întrebă Frost cu mirare. Şi cum ai ştiut-o?

— Vocile erau diferite. Dar asta n-avea importanță. De mult am descoperit că te prefăceai că şchiopătezi.

— Acest răspuns nu mă satisface în întregime, miss Holgate.

Obrajii lui se împurpurară.

— Nu eşti decât un mare prost! Te iubeam şi o femeie are totdeauna un fel de al doilea simț al vederii pentru omul pe care-l iubeşte. Era suficient.

Frost nu mai întrebă nimic şi o luă în brațe.

— Mai a rămas totuşi ceva, zise Cynthia ceva mai târziu.

— Da?

— De ce n-ai avut încredere în mine?

— Eşti cea mai minunată dintre toate creaturile umane şi cea mai uimitoare.

— Te rog…

— Nu voiam să te antrenez în aventura mea. Mai ai şi alte întrebări de pus?

— Multe. Nottley îți ajuta când erai Vulturul Negru?

— Te cred. Era secretarul şi casierul nostru. Putea să ne dea sfatul său asupra diferitelor chestiuni de drept. Adu-ți aminte că fusese funcționar la un notar. Dar pentru că discutăm de funcționari de notari, ce face prietenul tău Wyatt?

— A găsit un serviciu într-o casă mare din Norfolk Street Strand, la Tabor şi Tabor.

— Bravul om! Nu-i aşa că ți-a dat un document privitor la Thursby?

— Da.

Cynthia se duse să-l caute într-un sertar şi-l arătă:

«Vei face ce-ți voi cere sau te ruinez.

E. T.»

Vroiam să fiu sigur că acest bilet fusese scris de Thursby

lui Otterway. De-aceea acceptasem oferta lui.
— Te iert că nu ai ascultat pe viitorul tău soț.
— Oh, dar…
— Ne vom căsători la Caxton Hall, peste cincisprezece zile, spuse el autoritar. Vei avea deci timp să-ți prepari trusoul… Am uitat să-ți spun că mi-am schimbat ocupația. Inspectorul şef al poliției mitropolitane – Dumnezeu să-l binecuvânteze – a fost atât de încântat de flerul meu în goana după criminali, încât mi-a oferit un post… Oh, ca să nu uit, noaptea trecută, am reluat din casa de bani a lui Thursby averea care ți-a furat-o.
— Pot s-o accept?
— Dacă nu o vrei, o voi cheltui singur în localuri rău famate. M-am gândit să adaug la ea cele 5000 de lire pe care le-a oferit Thursby pentru arestarea Vulturului Negru, dar n-am vrut să fiu prea sever cu el. I-am pricinuit destule supărări zilele astea.

A doua zi «Morning Moon» publica în prima pagină:

«PENTRU TOȚI ACEI CARE POT FI INTERESAȚI ÎN ACEASTA:

Circumstanțele mă obligă sa plec. Datorită curtoaziei redactorului de la «Morning Moon», anunț lumii întregi că mă retrag din afaceri.
Am alte, ocupații. Mai agreabile».

VULTURUL NEGRU